

Khả Tăng Ký Đặc Ái

Contents

Khả Tăng Ký Đặc Ái	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	22
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	44
12. Chương 12	48
13. Chương 13	50
14. Chương 14	53
15. Chương 15	58
16. Chương 16	64
17. Chương 17	67
18. Chương 18	72
19. Chương 19	75
20. Chương 20	79
21. Chương 21	85
22. Chương 22	89
23. Chương 23	94
24. Chương 24: Pn1	100
25. Chương 25: Pn2	102
26. Chương 26: Pn3	104

Khả Tăng Ký Đặc Ái

Giới thiệu

Edit: ShiverỞ đây tại một cửa hàng bán vật nuôi trong khu mua sắm, Anh Lê đã gặp gỡ Lý Liên Y. Chắc tại vẽ phiêu là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kha-tang-ky-dac-ai>

1. Chương 1

Đại đô thị, 2019.

Buổi chiều cuối tuần, trên con đường dành cho người đi bộ, đã chật ních người.

Nóng quá, thực ồn ào.

Thực đáng ghét.

Lý Liên Y vừa đi vừa tận lực thu mình lại sát biên đường mà đi, nhưng vẫn không tránh khỏi những ánh mắt phóng về phía mình.

“Oa, thật xinh đẹp, đáng yêu quá.”

“A, thực đáng yêu nha.”

“Mau nhìn mà xem, thật xinh đẹp.”

“Là nam sinh, hay nữ sinh?”

“Quan tâm làm gì, cứ xinh đẹp là được rồi.”

Vậy... đây, đều là đang nói mình sao? Lý Liên Y tự hỏi.

Hắn là vậy rồi, cậu không hay ra ngoài nhiều cho lắm, vì dễ bị người thấy, sẽ nghe rất nhiều những lời bàn tán.

Rất đáng ghét.

Vài cô nữ sinh tới gần, mùi nước hoa tỏa ra, đủ loại ánh mắt, tóc quăn các kiểu, thanh âm ồn ào, móng tay phiến toái, càng nghĩ càng đáng ghét.

Làm ơn đừng nhìn nữa, làm ơn hãy đi đi.

Đương nhiên, không thể nói câu ấy ra được, bác Kim đã nói phải có lễ phép, đối với chị gái mình thì còn được, chứ với người khác là không được.

Rất nhiều người bán hàng rong trên con đường dành riêng cho người đi bộ, biến người chen chúc đi dạo phố, nơi nơi đều hướng đôi mắt về phía cậu.

Lý Liên Y, cậu đương nhiên biết, dung mạo của mình, rất hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Khuôn mặt nhỏ xinh dùng một tay cũng có thể che khuất, mái tóc đẹp dễ sáng bóng, làn da trắng sữa trong suốt, ánh mắt to hơi u buồn, cái mũi thanh tú, đôi môi mịn màng trơn bóng, tất cả đều trở nên hoàn mỹ giữa những đường nét tinh tế. Tuy rằng khuôn mặt quá mức tú lệ, thế nhưng cậu lại có một đôi mày kiếm, đây là nét di truyền của gia đình cậu, khiến cho gương mặt vốn dĩ đã xinh đẹp thoát nhìn còn thêm phần sống động và khí khái.

Tay và chân dài, vị trí thất lưng so với người khác tựa hồ cao hơn, nên tuy rằng chỉ có một mét bảy lăm, cũng đã đạt tiêu chuẩn thân hình cao bằng chín đầu người (*)

Đẹp nhưng vẫn mang dáng dấp của một nam nhi, tuy nhiên không hiểu vì sao, cả khí chất và cảm giác mang đến cho mọi người tựa hồ đều dừng lại ở tuổi mười sáu, khiến cho ai lần đầu nhìn thấy cậu đều sẽ hoài nghi giới tính của Liên Y.

Tôi biết tôi đẹp, các người nhìn đủ rồi thì tiếp tục dạo phố đi thôi.

Lý Liên Y thực muốn gọi người tới cứu mạng, nỗ lực cúi đầu.

Bao giờ mới tìm được cửa hàng đây, rõ ràng nghe nói là ở ngay đây thôi mà.

Nhắc thấy một tấm biển đỏ trong góc đường, Lý Liên Y như tìm được cọng rơm cứu mạng, vội vàng chạy đi, để lại người qua đường kinh ngạc nhìn theo bóng lưng cậu.

Ngoài cửa của cửa hàng có một chú gấu điện tử nhỏ đang chào mời, hề có khách tiến vào sẽ phát ra thanh âm như trong mấy phim hoạt hình: xin chào, hân hạnh đón tiếp.

A bố (**) khuôn mặt tươi cười, quay đầu lại hướng cửa mời chào khách đến: “Xin chào...”

Vừa mới nói được một câu kia, những lời tiếp theo ngay lập tức đã nghẹn lại trong cổ họng.

Oa, mỹ thiếu niên này từ đâu tới vậy!

Mấy con vật thực đáng yêu quá đi!

Con mắt tròn tròn đen bóng, nhìn gần quả thực đáng yêu chết được, cậu thích nhất là chuột kiểng bé nhỏ mà.

Lý Liên Y mang theo ánh mắt đề phòng, nhìn nhìn a bố.

“Chuột kiểng”.

“A,” a bố sững sốt, mỹ thiếu niên này, đang nói cái gì vậy? Nói với hấn sao?

“Bao nhiêu tiền?”

A bố nhanh chóng có phản ứng trở lại, vội đứng tránh ra, giới thiệu mấy cái ***g trên giá, “Chuột cảnh, một con một trăm tám mươi đồng, có kèm chỗ cho ăn nữa; loại ***g nhỏ nhất một con một trăm năm mươi đồng, nếu cậu muốn mua ***g lớn, giá cả có thể thương lượng.”

Mắt thấy cậu thiếu niên xinh đẹp chậm rãi đến gần, con mắt mỹ lệ chớp động, nhìn chăm chú mấy cái ***g chuột trên giá, bỗng nhiên khiến a bố có một loại ý nghĩ muốn được biến thành chú chuột trong ***g kia.

Lông mi thực dài a!

A bố nhìn đến nước dãi chảy cả ra.

Hiếm có nha!

Đột nhiên, cậu thiếu niên quay sang, nhìn chăm chăm a bố, trong con ngươi đen lấy ánh lên một tia sắc bén, khiến a bố rùng cả mình.

Vô thức lấy tay cọ cọ lau đi khóe miệng, a bố vội nói: “Cậu cứ chậm rãi lựa chọn.” Sau đó xoay người làm bộ sắp xếp đồ vật.

Cậu bé kia giận lên thật đáng sợ mà.

Thế nhưng, vẫn là rất đáng yêu nha, loài động vật nhỏ bé này đáng yêu chết đi được!

Lý Liên Y nhìn vào trong ***g chuột, lần lượt hết con này đến con khác.

Thật đáng yêu, những chú chuột xinh xắn làm sao, lông tơ mượt mà, hình dáng thực nhanh nhẹn láu lỉnh.

Nhỏ như vậy, giấu đi hẳn là rất thuận tiện, ăn uống cũng đơn giản, chỉ cần vào nhà bếp kiếm một ít thức ăn, bất luận là ai cũng chẳng phát hiện được.

Mua về, chỗ ở thì... để trong tủ phía đầu giường là ổn rồi, người khác sẽ không chú ý.

Cậu chọn được một chú chuột be bé trong một cái ***g có mái che màu đỏ, thoát nhìn rất hoạt bát, con mắt linh động chuyển qua chuyển lại như hạt đậu đen, mập mập, lông mềm mềm, trông có vẻ rất khỏe mạnh.

Đột nhiên, cái ***g chuột trước mắt chợt nhấc lên, bay, bay...

Lý Liên Y cố gắng tập trung tinh thần hướng mắt nhìn theo, mắt thấy chiếc ***g chuột đang bay lên.

A, không phải là phép thuật, mà là cái ***g bị một người khác dùng tay xách lên.

Người khổng lồ!

Lý Liên Y ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông đứng phía sau mình.

Thực cao to.

Hai người mắt nhìn nhau, cùng có cảm giác tựa như một dòng điện vừa xẹt qua.

Dễ thương quá!

Đây là ấn tượng đầu tiên của Anh Lê về Lý Liên Y.

Một thiếu niên rất xinh đẹp, so với thần tượng đang thịnh hành ngày nay không biết là hơn hay kém. Nhưng có một điều quan trọng hơn cả, ấy là khí chất thuần khiết mà cao quý của cậu thiếu niên, rất hiếm gặp.

Nhất định là một cậu bé gia giáo đàng hoàng.

Thực anh tuấn!

Đây là ấn tượng đầu tiên của Lý Liên Y về Anh Lê.

Bản thân gia đình mình có không ít đàn ông anh tuấn, các anh trai mỗi người đều có dung mạo bất phàm, thế nhưng, “người khổng lồ” này, cũng không kém cạnh mà.

Thoạt nhìn có vẻ trên dưới ba mươi tuổi, hoàn toàn là một người đàn ông trưởng thành, phong thái hiên ngang, đứng ở nơi đó, mang một khí phách quân lâm thiên hạ (***), nơi khóe miệng, nhàn nhạt vẽ nên một tia cười.

So với anh cả anh hai, mà có khi so với cả anh năm, tuyệt đối không kém cạnh.

Anh Lê nửa cúi đầu, nhìn chăm chú mỹ thiếu niên trước mặt, một lát sau, anh mới chợt nhận ra, nhìn người khác chằm chằm như vậy là không lịch sự chút nào.

Mỉm cười, Anh Lê quay lại hỏi a bố đứng một bên, “Cái này bao nhiêu tiền?”

A bố vẫn còn đang ngây ngẩn cả người vì kinh ngạc trước khí chất của vị khách. Thoáng nhìn, người khách vừa mới vào này cao ước chừng cũng phải một mét chín, cao to anh tuấn, quanh thân toát lên sức hấp dẫn của một người đàn ông trưởng thành. Dung mạo quả xứng đáng liệt vào hạng nhất, vóc dáng dưới lớp tây trang, thoạt nhìn cũng không sai biệt lắm.

Nghe được câu hỏi, a bố ngây người một lúc sau mới trả lời: “Cái này... cái này là ***g sắt, của cậu ba trăm chẵn.”

Anh Lê nghe xong, gật đầu, rồi tiếp tục ung dung nhắc chú chuột kiểng trong ***g sắt ra.

Lý Liên Y vẫn còn đang tán thưởng người đàn ông xa lạ này, đột nhiên nghe đến câu hỏi vừa rồi của anh ta, mới ý thức ra rằng người này đang có ý định mua chú chuột mà mình vừa nhìn trúng.

Không được, không thể để bị anh ta nâng mắt.

“Cái này, là tôi chọn trước mà.” Nắm tay, tự cổ động tinh thần cho chính mình, Lý Liên Y mở miệng nói.

“Huh?” Anh Lê chọn mi, nhìn cậu thiếu niên bên cạnh một lúc.

Cậu ta không cao, khoảng chừng một mét bảy, cùng một người có chiều cao như anh nói chuyện, anh phải cúi đầu.

Giọng nói mềm mại êm dịu, rất trung tính, mềm nhẹ mà không yếu điệu, trong mà không sắc, thanh âm rất êm tai.

Hướng xuống cậu thiếu niên xinh đẹp cười cười, “Nhưng cậu đâu có cầm lên.” Anh Lê vừa nói, vừa cười nhìn cậu thiếu niên xa lạ, áp chế không được trong lòng đột nhiên trào lên ý nghĩ muốn đùa một chút.

Lý Liên Y sững sốt.

Người này thế nào lại nói không có đạo lý như vậy, rõ ràng mình cũng đã đi đến chạm vào cái ***g sắt ấy rồi.

“Tôi tiến đến trước anh.” Lý Liên Y nói lại.

Anh Lê lộ ra bộ dáng tươi cười mang theo ý vui đùa trong đó, “Trong cửa hàng còn có rất nhiều kia mà.”

Dù bị anh cả kêu là ngốc, Lý Liên Y lúc này cũng có thể biết rõ, cái người này không có ý định bỏ cuộc.

Vất vả mãi mới lựa được một con trong đám chuột kiểng, lại bị anh ta mua mất.

Đáng ghét.

Nhìn bộ dáng tức giận của cậu thiếu niên xa lạ, đôi mắt đen trùng lớn, Anh Lê đột nhiên có chút vui thích.

Bị người khác trừng mắt nhìn mình là cảm giác vui thích như vậy sao, có lẽ, là vì cậu ta thực sự rất đẹp.

Dù cho bị trừng nhìn như vậy, vẫn chẳng cảm thấy không vui hay hờn giận gì.

Có thể trên cậu thiếu niên xinh đẹp trước mắt như thế này, thực sự là hài lòng.

Anh Lê bắt đầu có những ý nghĩ quá trớn, một đồng tuổi rồi mà còn có thể có cái loại tâm tư này trong đầu.

Không biết vì sao, cứ muốn trên đầu cậu bé trước mắt.

Đột nhiên cảm thấy, cậu thiếu niên này dù cho tức giận, cũng sẽ không nói ra những lời khó nghe bao giờ.

Dường như cậu chưa từng mang bộ dạng tranh chấp với người khác.

Anh Lê chờ đợi, muốn nhìn xem phản ứng kế tiếp của cậu sẽ là gì.

Kỳ thực, cũng không nhất thiết phải lấy được chú chuột kiểng này, chẳng qua là đi ngang qua cửa hàng bán thú vật nuôi, đi vào xem chơi, không nghĩ tới lại có thể gặp được cậu thiếu niên khả ái như vậy. Thấy điệu bộ chăm chú nhìn không dời mắt của cậu, Anh Lê nhìn không được mới tiện tay nhắc lên cái ***g bị cậu nhìn này giờ.

Rút ví tiền, Lý Liên Y mở ra.

Lần này, cả a bố lẫn Anh Lê sắc mặt đều thay đổi.

Một tập lớp lớp những tờ giấy bạc, rất dày, mới tinh.

Tiền mặt a, tro trụi mê hoặc bày ra trước mắt, a bố hai con người đều mở lớn.

Anh Lê nhú mày.

Một thiếu niên, mang theo số tiền lớn như vậy, không khỏi khiến cho người khác kinh ngạc cùng hoài nghi.

Rút ra mười tờ, Lý Liên Y liền đưa cho a bố, chỉ một ngón tay vào chú chuột trên tay Anh Lê, “Con này.”

A bố ngẩn người, một nghìn đồng, hơn nhiều so với bảng giá.

Anh Lê cũng sửng sốt, anh mặc dù có ý muốn mua con vật này, thế nhưng, lấy nhiều tiền như vậy chỉ để mua một con chuột kiểng thì e rằng, người bình thường sẽ không có ai làm.

Cậu bé này đang nghĩ gì vậy?

Thấy a bố không lập tức đem đến chỗ mình, Lý Liên Y lại rút ra mười tờ nữa (0__0), đưa tiếp cho a bố, lặp lại lời vừa rồi: “Con này.”

A bố nhìn Anh Lê một chút.

Anh Lê tiêu sái nhún nhún vai, mỉm cười, sau đó nắm tay cầm chiếc ***g sắt đưa cho a bố.

A bố quay qua đưa lại cho Lý Liên Y.

Lý Liên Y biểu tình bình tĩnh nhìn hai người kia một lúc.

Biết là dùng phương pháp như vậy là không hay, thế nhưng, thật tình rất muốn chú chuột này, vội vàng hướng về phía cửa, chỉ có cách này mới có thể lấy được chú chuột, sau đó cấp tốc rời đi.

Mang theo cái ***g sắt, Lý Liên Y liếc nhìn Anh Lê, bị ánh mắt xăm xoi của anh làm cho kinh sợ, đôi mắt màu đen, khiến Lý Liên Y cảm thấy sợ hãi, phảng phất như bản thân sẽ bị ánh mắt ấy hãm trự.

Cúi đầu, Lý Liên Y vội vã rời đi.

A bố từ trong kinh ngạc mà hoàn hồn lại, nhìn số tiền trong tay, khẽ gọi. “Khoan đã.”

Anh Lê cười cười, đi ra cửa.

Cậu thiếu niên còn chưa đi xa, Anh Lê không nhanh không chậm đi theo phía sau cậu.

Cậu ta vẫn còn là một đứa trẻ, mang theo nhiều tiền như vậy đi ra đường, anh trong lòng không lo lắng sao được.

Không thể không chế cảm giác quan tâm của mình, Anh Lê muốn tìm hiểu một chút.

Lý Liên Y mang theo chiếc ***g sắt có chú chuột kiểng trong đó, trước ánh mắt của mọi người, nép vào mép lối đi, bước thật nhanh.

Anh Lê hơi nheo con ngươi thu hút, đi theo phía sau cậu.

Cảm giác nhạy bén nhắc nhở anh, cậu thiếu niên này, có cái gì đó không giống người bình thường.

Là cái gì nhỉ? Anh Lê thực nói không nên lời.

Nói chung, vẫn thấy cậu ta không giống người thường (_ _ _ _!!!)

Cậu thiếu niên đứng trước lối ra trên đường dành riêng cho người đi bộ, một chiếc xe đen có rèm che đi đến.

Nhìn ra được đó là một chiếc xe sang trọng, Anh Lê nở nụ cười.

Quả nhiên là gia đình không tầm thường, chẳng trách mang theo nhiều tiền như vậy đi dạo phố.

Cửa xe mở, cậu thiếu niên ngồi vào trong.

Nhìn chiếc xe có rèm che lăn bánh rời đi, Anh Lê bỗng nhiên có một loại cảm giác yên tâm không thể nói rõ, cùng cảm giác lo lắng vẫn còn đọng lại.

Đứng đó một lúc lâu, Anh Lê mới xoay người bỏ đi.

Thẳng đến buổi tối, Anh Lê vẫn không sao quên được chuyện xảy ra lúc ban ngày, đành lang thang tản bộ để xua đi chuyện nhỏ nhặt ấy khỏi đầu. (???)

(*): đây hình như là một cách đo tiêu chuẩn chiều cao của con người. Trong mỹ thuật khi vẽ tranh cũng lấy tiêu chuẩn này để vẽ nam và nữ.

(**) a bố: có lẽ là chỉ người chủ bán hàng ‘ _ _ _ _ ’

(***) quân lâm thiên hạ: quân vương nhìn xuống thiên hạ -> uy phong, ngạo nghễ.

——oOo——

2. Chương 2

Thẳng đến buổi tối, Anh Lê vẫn không sao quên được chuyện xảy ra lúc ban ngày, đành lang thang tản bộ để xua đi chuyện nhỏ nhặt ấy khỏi đầu.

“Làm sao vậy, có tâm sự gì sao?”

Nghe câu hỏi nhẹ nhàng vừa rồi, vùng xung quanh lồng mày Anh Lê đã nhíu chặt, lộ ra một nụ cười trấn an: “Không có, không nghĩ gì cả.”

“Nhìn anh từ nãy đến giờ, trông rất đắm chiêu, không phải đã hứa là sẽ không mang chuyện công việc đến chỗ tôi rồi sao?”

Anh Lê nở nụ cười, lắc đầu, “Thanh Tử, thực sự không có gì.”

“Chỉ mong là tôi nghĩ quá nhiều.”

Trong quán bar là một bầu không khí an tĩnh, tiếng nhạc mềm nhẹ vọng trong không gian. Đằng sau quầy bar, cô gái xinh đẹp rất biết ý tứ, quan sát Anh Lê một hồi lâu, lúc này mới xoay người, bắt chuyện với những vị khách khác.

Anh Lê là khách hàng lâu năm của quán bar “Thanh thông tuệ nguyệt” (*) này, nữ chủ nhân là Diệp Thanh Tử, bạn cùng trường với Anh Lê khi học trung học và đại học, giao tình vô cùng tốt đẹp.

Hôm nay, thấy Anh Lê đến, biểu tình chẳng còn ung dung như thường ngày, mà lại mang dáng dấp đầy đặn chiêm, Diệp Thanh Tử đoán rằng anh có tâm sự trong lòng.

Có thể có chuyện gì khiến một Anh Lê luôn luôn trầm ổn, bất động như núi, lại không thể buông bỏ được?

Đem chiếc ***g chuột đặt ở chiếc tủ đầu giường, Lý Liên Y nhẹ nhàng đóng cửa tủ lại.

Đã tự mình nuôi con vật cưng này, được một tuần rồi.

Hình như nó chẳng lớn thêm chút nào, hay là, còn cần thêm chút thời gian nữa.

Có con vật cưng này làm bạn cạnh bên, Lý Liên Y vẫn luôn đơn độc trong căn phòng ngủ rộng lớn này cảm giác thêm vài phần an toàn.

Tuy rằng đó chỉ là một con vật bé nhỏ, nhưng cũng là có thêm một sinh mệnh ở đây, trong gian phòng tĩnh lặng này, không còn cảm giác lẻ loi nữa.

Gia giáo của ông nội rất nghiêm, mệnh lệnh rõ ràng rằng trong nhà lớn không được dưỡng vật nuôi. Đàn ông trong gia tộc Lý thị đều đi theo con đường sự nghiệp, mấy chị gái đều là những người phụ nữ thành công, chuyên tâm vì sự nghiệp của gia tộc, hoàn toàn đều không có tâm tư dưỡng vật nuôi.

Thế nhưng, bản thân cậu lại rất thích, rất muốn có một con vật nhỏ.

Ăn cơm xong, thấy ông nội cùng anh ba vào thư phòng, Lý Liên Y nghĩ nghĩ, có thể sẽ bàn bạc khá lâu, thừa dịp không ai chú ý, cậu lặng lẽ ở lại nhà bếp.

Vừa cầm cọng rau xà lách trên tay, phía sau chợt truyền đến một thanh âm quen thuộc: “Liên Y, cậu đang làm gì vậy?”

Lý Liên Y không ngờ còn có thể có người đi vào phòng bếp, tay run lên, cọng rau liền rớt xuống đất.

Quản gia Kim đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt Lý Liên Y, nhìn một lúc, hỏi: “Liên Y, làm sao vậy? A, cầm rau xà lách làm gì?”

Bác Kim là tổng quản nhà lớn của Lý gia, chăm sóc Liên Y rất nhiều. Với ông, Liên Y đối xử tựa như với ông nội của mình. Nghe được câu hỏi, cậu thấp đầu, không hé răng.

Không cần đoán cũng biết cậu bé Lý Liên Y vẫn như đang mười sáu tuổi này chắc không phải là muốn ăn vật, nhặt lên cọng rau xà lách rơi trên mặt đất, bọc lại, bác Kim kéo tay Liên Y, rời khỏi phòng bếp.

“Có thể không đem đi được không ạ?” Lý Liên Y hỏi, nháy đôi mắt to, nhìn bác Kim bên cạnh.

Nhìn chú chuột kiểng bé nhỏ trong ***g, bác Kim do dự.

Vốn dĩ Liên Y lặng lẽ mua vật nuôi về, cũng chẳng dễ dàng gì.

Mệnh lệnh của lão gia rõ ràng cấm chuyện này, ai cũng không dám trái lời, dù có là đứa cháu mười sáu tuổi nhỏ nhất và được thương yêu nhất trong nhà, cũng sẽ không ngoại lệ.

“Mình thích nó.” Nhìn bộ dáng chú chuột nhỏ ăn cọng rau xà lách, Lý Liên Y trong lòng dâng tràn niềm yêu thương.

Người bạn bé nhỏ đáng yêu này, nhất định sẽ không thương tổn ta.

Bác Kim hiểu thấu tâm ý của Lý Liên Y, đắn đo một chút, ông nói: “Vẫn là không nên nuôi thì hơn.”

Lý Liên Y cúi đầu, lắc lắc ngón tay, “Vì sao?”

“Nhà lớn nuôi vật cưng không tốt lắm, chuột kiểng lại nhỏ, nhốt trong ***g không tốt cho nó, thả nó đi lại càng không ổn.”

“Vậy cũng không cho nuôi chó mèo ạ.” Lý Liên Y giận dỗi buông một câu.

Cũng chỉ khi trước mặt bác Kim, cậu mới dám giận dỗi mà làm nũng như vậy.

“Thế nhưng, cậu cũng biết, thất ca, thập tứ ca của cậu, đều bị dị ứng lông động vật mà, cả hai chị gái của cậu cũng rất sợ chuột nữa, vậy...”

Lý Liên Y xụ mặt, nặng nề cúi đầu.

Kỳ thực bản thân cậu cũng biết sẽ chẳng nuôi được bao lâu, nhưng vẫn không cam lòng.

Ngẩng đầu, nhìn bác Kim, Lý Liên Y nói: “Vây, đem nó đi đâu giờ ạ?”

“Ừm, cuối tuần tới, đưa đến hội bảo vệ động vật.”

Nghe thấy còn được một đoạn thời gian nữa, Lý Liên Y lộ ra một nụ cười đầy cảm kích nhìn bác Kim.

Chỉ biết bản thân còn có thể được yêu thương nó, dù là chỉ một chút thời gian thôi, Lý Liên Y cũng đã thỏa mãn rồi.

Nhìn cậu thiếu niên trước mắt nụ cười như hoa, đôi môi phớt hồng nhếch thành một độ cong đầy đáng yêu, bác Kim trong lòng thở dài, đứa trẻ này, luôn luôn tự nhốt mình trong thế giới riêng, nếu có thể cười nhiều một chút, nói nhiều một chút, thì tốt rồi.

Đến khi nào, mới có thể kéo Lý Liên Y thoát khỏi bóng ma trong tâm hồn cậu?

Đem chuyện chú chuột kiểng thừa với người đứng đầu của Lý thị, ông nội Lý Liên Y – Lý Hiến Long, ông ta nghe xong, do dự một hồi, cúi đầu, không nói gì.

“Nếu không, để Liên Y nuôi được không, tôi sẽ đưa đi bác sĩ thú y kiểm tra một chút. Cậu ấy thật tình rất thích nó, một con vật nhỏ bé đáng yêu, cũng không gây ra nguy hiểm gì...”

Lý Hiến Long lắc đầu, “Thứ Liên Y cần, không phải là vật nuôi. Nó cần là cần tiếp xúc với con người nhiều hơn, chứ không phải với chuột.”

Lão gia nói rất đúng, bác Kim không buồn nói (nhắc) lại, trầm mặc gật đầu.

Cuối tuần, ngôi nhà lớn thường ngày an tĩnh của Lý gia náo nhiệt hẳn lên.

Anh chị em Lý thị công tác ở Hương Đảo, đều trở về, quây quần tại nhà lớn cùng ăn bữa cơm.

Là người một nhà, cùng ngồi vây quanh một bàn, nhẹ nhàng cười nói.

Lý Liên Y ngồi trên chiếc ghế trước cái bàn dài, lẳng lặng nhìn, nghe.

Nghe được câu nói nào thú vị, Lý Liên Y sẽ lặng lẽ mỉm cười.

Khuôn mặt niên thiếu khô ngô, lộ ra ý cười nhợt nhạt, tựa như hoa xuân chớm nở.

Lý Khỉ Lục nhìn đứa em trai nhỏ tuổi nhất, cậu luôn luôn ngồi lặng yên một mình, phẳng phất như cách sau một lớp tường thủy tinh dày mà nhìn thế giới xung quanh.

Cho dù là người nhà, cậu cũng không quá mức thân mật.

Ừm, thực ra, khiến cậu bị thương tổn, lại cũng chính là người cùng một nhà.

Ăn cơm xong, từ chối lời mời đi chơi của các anh trai, Lý Liên Y một mình an tĩnh trở về phòng của mình.

Nhìn bóng dáng Lý Liên Y một mình rời đi, Lý Khỉ Lục đột nhiên thấy yêu thương vô hạn.

Tiểu tử nhỏ tuổi nhất này, chính là em trai ruột của nàng, nếu như cậu chịu khó cười nhiều hơn, nếu như cậu chịu khó ra ngoài hơn, thì thật là tốt biết bao.

Trở lại phòng mình, lấy chiếc ***g ở trong tủ đầu giường ra, đặt trên bàn trà, Lý Liên Y ngồi trên sofa, nhìn chú chuột nhỏ trong ***g.

Có lẽ vì sắp bị đem đi, Lý Liên Y cảm giác được, đôi mắt đen bóng của chú chuột tựa hồ mang theo một tầng hơi nước.

Là hơi nước đọng trong ánh mắt kia? Hay tự bản thân nó đã thế?

Đang chìm đắm trong những suy tư của chính mình, phía sau chợt có tiếng gõ cửa, Lý Liên Y quay đầu.

Đi vào, là chị hai.

Nghĩ rằng chú chuột kiểng này cũng sắp bị đem đi rồi, Lý Liên Y không cần phải đem giấu nó đi nữa.

Ngồi xuống bên cạnh cậu em trai, tay xoa vai cậu, thấy cậu không tránh né, Lý Khỉ Lục ôm lấy Lý Liên Y.

Nhìn sang chú chuột trong ***g, con vật nhỏ an tĩnh, đương ăn hạt ngô, bộ dáng thực rất đáng yêu, Lý Khỉ Lục không khỏi mỉm cười.

Con vật nhỏ này, cùng Lý Liên Y, thực giống nhau.

“Đừng trách ông nội.” Biết chuyện ông muốn đem chú chuột đi, Lý Khỉ Lục nhẹ giọng nói.

“Vâng. Ông cũng là muốn tốt cho em.”

Lý Liên Y biết, ông nội tuy nghiêm khắc, nhưng là thực tình thương yêu cậu.

Cùng em trai ngồi một lúc, Lý Khỉ Lục thử thăm dò hỏi: “Liên Y, vài ngày nữa, cùng chị đến một nơi không?”

Lý Liên Y quay sang nhìn Lý Khỉ Lục, vô thức căng cứng vai, lộ ra vẻ mặt kinh sợ, thẳng thừng lắc đầu.

Là e sợ, thực sự là rất sợ. Để mua được chú chuột, cậu đã phải len lén lang thang trên phố bao lâu, mất đến mấy ngày mới bình ổn lại được tâm tình.

Vuốt ve mái tóc đen mềm mại của em trai, Lý Khỉ Lục dịu dàng nói: “Là một nơi rất yên tĩnh, không có nhiều người, chỉ có chị thôi, em không cần sợ.”

Lý Liên Y đã biết, nơi chị gái sắp đưa mình đến, đôi con người đen trong mắt, lộ ra vẻ chán ghét.

“Em không muốn đến.” Ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, quay mặt qua, giọng nói Lý Liên Y lạnh như băng, tựa như con vật nhỏ đang dựng lông.

Lý Khỉ Lục than nhẹ một tiếng, buông tay.

Thấy vẻ mặt mất mát của chị gái, Lý Liên Y đột nhiên cũng thấy khó xử.

Vì sao? Vì sao nhất định phải bức tôi đến nơi đó!

Tôi căm ghét nó, cái nơi khiến tôi cảm giác mình chẳng khác gì động vật!

Đương nhiên, ý nghĩ ẩn sâu trong lòng này, cậu sẽ không nói ra.

“Chị biết em không muốn, quên đi vậy. Em hãy ngoan ngoãn ở nhà.”

Lý Khỉ Lục dựa người vào sofa, buông rũ mi mắt, trên mặt, lộ ra một tia uể oải.

Thấy người chị luôn luôn mang theo bộ dáng mạnh mẽ, lộ ra biểu tình uể oải mà bi thương, Lý Liên Y không khỏi động lòng.

Chị ấy cũng là vì muốn tốt cho mình, thế nhưng, chị lại không hiểu được điều mà mình thật sự mong muốn.

“Được rồi, em đi.” Cúi đầu, Lý Liên Y thấp giọng nói.

Lý Khỉ Lục ánh mắt sáng bừng, thế nhưng ngay sau đó, đôi con ngươi của nàng chợt trở nên ảm đạm.

Dù cho có đi đến đó, cũng chưa chắc đã thu được kết quả mong muốn.

Cậu em trai này tự đóng kín tâm tư mình, đã rất nhiều năm rồi, muốn khiến cậu mở lòng, nói đâu có dễ.

Chỉ hi vọng em trai chịu khó đi ra ngoài, nhìn thế giới rộng lớn này, thế nhưng, cậu lại sợ hãi, và cũng... không muốn.

(*)Thanh thông tuế nguyệt: xanh mãi cùng năm tháng

——o0o——

3. Chương 3

Muốn làm cho em trai biết mở lòng, nói dễ vậy sao.

Ôm một bó hoa hồng ngát hương, mang theo túi quà biếu, Anh Lê xuất hiện nơi hành lang một bệnh viện tư nhân.

Những bác sĩ, hộ sĩ đi ngang qua không ngừng hướng ánh nhìn chăm chú về phía anh.

Không chỉ bởi vì vóc người anh cao lớn, tướng mạo anh tuấn, mà còn cảm giác thành thực cùng sự tự tin của một người đàn ông thành công, sự quyến rũ mang theo khí chất quân lâm thiên hạ, cảm nhận về sức sống mạnh mẽ nơi anh, càng làm cho mọi người không thể bỏ qua.

Nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa phòng bệnh, sau đó, Anh Lê đi vào.

Nằm ở trên giường là Diệp Thanh Tử, nhìn thấy anh, nàng lộ ra một nụ cười.

“Hôm nay có thấy khá hơn chút nào không?” Anh Lê ân cần thăm hỏi, đặt bó hoa trên tay xuống.

“Vẫn còn đau.” Diệp Thanh Tử nói, lộ ra vẻ mặt có chút ủy khuất.

“Đã nói với cô, phòng tắm phải có miếng lót phòng bị trượt chân, không chịu nghe, nhìn coi, không vâng lời người lớn mới thành ra hậu quả như bây giờ.” Miệng nói vậy, Anh Lê vừa đỡ Diệp Thanh Tử ngồi lên, vừa dựng thẳng gối đầu, để nàng dựa vào được thoải mái.

“Nằm một ngày đêm rồi, có thấy chán vắng đầu không? Ngồi một chút đi.”

“Ừm.” Diệp Thanh Tử gật đầu.

Anh Lê đưa túi quà cho Diệp Thanh Tử. “Này, đều là của cô, cái gì cũng có, cô trước tiên chậm rãi xem đi, tôi đi cắm hoa.” Vừa nói, Anh Lê vừa cầm cái bình hoa thấp đặt bên giường bệnh, đi ra ngoài.

Diệp Thanh Tử nhìn gói quà, thực chu đáo nha, có sách, có tạp chí, còn có cả chú gấu bông rất đáng yêu nữa, có loại kẹo nàng thích, một hộp trang sức nhỏ tinh xảo – là cái kim cài ngực mà trước đây nàng nhìn trúng nhưng chưa mua được.

Diệp Thanh Tử nở nụ cười, mũi cay cay.

Không ngờ, ở phòng tắm bị trượt chân ngã một cái, lại có thể nhận được nhiều sự quan tâm của bạn bè đến vậy, vẫn còn có người yêu thương mình, vẫn còn có người quan tâm đến mình.

Anh Lê cầm bình hoa hồng đã được cắm xong trở về.

Phòng bệnh trắng toát, vì... có được một bó hoa hồng, thoáng cái tô thêm màu sắc, khiến nó bỗng vui tươi hẳn lên.

Ôm lấy túi quà, Diệp Thanh Tử dịu dàng nói: “Cảm ơn anh.”

“Không cần cảm ơn tôi, không phải của mình tôi tặng đâu, còn mấy người nhân viên quán bar của cô và cả bạn bè hồi còn đi học nữa. Bọn họ cử tôi làm đại diện đến thăm cô, dạo này tôi cũng nhàn rồi, sẽ thường qua đây.”

Biết rõ Anh Lê đối với bạn bè luôn có phần săn sóc, Diệp Thanh Tử tin rằng, dù cho anh có bận rộn, cũng sẽ dành chút thời gian đến thăm hỏi bạn bè. Nàng nở nụ cười cảm kích.

“Kim cài ngực là anh mua phải không?” Diệp Thanh Tử hỏi.

Anh Lê gật đầu, “Sợ cô buồn, tôi mua tạp chí. Tôi biết cô thích cái kim này, chờ đến lúc xuất viện, chúng ta mời bạn bè tụ tập một bữa, mang nó theo, đeo lên trang phục khiêu vũ nhất định sẽ rất nổi bật.”

“Lại làm anh tốn kém rồi.” Diệp Thanh Tử biết rõ giá của cái kim cài này.

“Khụ, nói gì vậy, cô đối với tôi mà còn nói mấy lời này sao.” Anh Lê vừa gọt quả táo cầm trên tay, vừa nói.

Ăn táo, Diệp Thanh Tử trầm mặc.

Một lát sau, Diệp Thanh Tử nhìn về mặt Anh Lê, khẽ nói: “Anh, mọi người, sẽ không cho rằng, tôi là cố ý chứ.”

Về mặt Anh Lê ngưng trọng lại, rồi lắc đầu.

Diệp Thanh Tử nhìn cái chân bó bột của mình một lúc, cười khổ mà rằng, “Đúng rồi, nếu như là cố ý, tôi hẳn là nên cắt cổ tay, chứ sao lại ngã trong phòng tắm mà nứt cái xương đùi làm gì.”

Cười cười, nụ cười của Diệp Thanh Tử, chợt trở nên đau đớn, nàng cau mày, mắt rưng rưng, “A, tôi hẳn là nên cắt cổ tay, đáng ra đã phải làm việc này từ sớm, phải làm việc này từ sớm rồi mới đúng...”

Thoáng cái, vùng xung quanh lồng mày Anh Lê nhú chặt, anh nắm lấy tay Diệp Thanh Tử, “Thanh Tử, đừng như vậy! Việc cũng đã qua rồi!”

Nước mắt, thi nhau rơi xuống, đọng trên y phục bệnh nhân của nàng.

“Anh Lê, vì sao? Vì sao? Tôi thực sự muốn biết vì sao?”

Anh Lê kéo Diệp Thanh Tử vào trong lòng mình, vỗ về trên lưng nàng, “Đã qua bao năm như vậy rồi, quên đi, để thời gian mang đi tất cả, không nên hồi lại nữa làm gì.”

Diệp Thanh Tử tựa trên vai anh, nức nở: “Anh Lê, nhất định là anh biết, anh biết mà. Tôi rất cuộc có cái gì không tốt, tôi sẽ sửa, tôi nguyện ý sửa mà, tôi nguyện ý mà... Anh là người chứng kiến, anh biết đúng không, vì sao anh ấy một câu cũng không nói, bỏ lại tôi mà đi, vì sao...”

Anh Lê ôm Diệp Thanh Tử, để nàng khóc, không an ủi thêm lời nào.

Hiện tại, chỉ có nước mắt, mới có thể giúp Diệp Thanh Tử lấy lại bình tĩnh.

Nhìn biểu tình thương tâm nơi người bạn học lâu năm của mình, Anh Lê trong lòng không chút tư vị.

Người bạn học lâu năm này bề ngoài có vẻ kiên cường độc lập, tự mình quản lý một quán bar làm ăn phát đạt, kỳ thực lại chỉ là một cô gái độc thân mang nỗi đau thất tình.

Lúc này đây, nàng sống một mình rồi té ngã mà bị thương, hẳn là rất sợ hãi, khó tránh khỏi tâm tình không ổn định.

Thân là bạn học lâu năm, Anh Lê nguyện ý nghe nàng khóc, bây giờ chỉ có hai người với nhau, nàng không cần lo lắng phải giữ hình tượng nữa.

Diệp Thanh Tử khóc xong, Anh Lê đưa cho nàng chiếc khăn tay.

Ngại ngừng nở nụ cười, Diệp Thanh Tử tự giấu nói: “Anh xem, tôi vẫn chẳng có tiến bộ gì cả, mà đã sắp ba mươi rồi đây.”

“Sắp ba mươi thì sao, không được phép khóc nữa à?”

Diệp Thanh Tử than nhẹ một tiếng, lau nước mắt, khóc xong, trong lòng thoải mái hơn nhiều, không khỏi cảm kích nhìn người bạn học kia.

“Cũng nhờ có anh, có một người thỉnh thoảng qua thăm, cũng thấy đỡ buồn hơn.” Diệp Thanh Tử đột nhiên xúc động nói.

Anh Lê suy nghĩ một lúc, lộ ra nụ cười thản nhiên: “Kỳ thực, thời gian đầu khi gặp gỡ một ai đó, tôi đã biết sẽ không có khả năng tiến thêm bước nữa, đơn giản trước tiên là nói đến sự thấu hiểu. Cô cũng biết, dù đã từng cùng người gặp gỡ, họ đối với mình vẫn chưa đủ để chân chính bận tâm, tôi chỉ là đối xử lịch sự một chút, con người gặp nhau rồi lại chia tay...”

“Thực sự rất muốn gặp được một người hợp với mình, nhất định sẽ nắm chặt lấy.” Một lát sau, Diệp Thanh Tử lên tiếng.

Anh Lê trầm mặc nở nụ cười, “Nếu mà dễ dàng như vậy, thì tốt rồi.”

“Anh có điều kiện tốt như vậy, lo gì không có ai.”

“Điều kiện tốt thì có ích lợi gì, người tri kỷ đâu dễ tìm được.”

Những lời này, đi vào tận tâm khảm Diệp Thanh Tử.

Bản thân đã độc thân nhiều năm, chẳng phải cũng vì người tri kỷ không dễ tìm sao?

Cùng Diệp Thanh Tử tâm sự một lúc, lại quay sang nói cho nàng biết tình hình của quán bar, có ông bạn này, còn cả những bạn bè khác nữa, cùng giúp đỡ trông nom, Anh Lê nói Diệp Thanh Tử cứ an tâm dưỡng thương.

“Mấy hôm nữa, Thực Mạn sẽ đến thăm cô, tôi đi cùng cô ấy. Không lâu nữa mấy nhân viên của cô cũng sẽ đến. Bọn tôi chọn thời điểm đến thăm khác nhau, tránh khỏi ồn ào, mà cô cũng không thấy buồn chán.”

Nghe Anh Lê nói như vậy, Diệp Thanh Tử biết, đây nhất định là ý của Anh Lê. Anh đã cùng mấy người bạn bàn bạc hết rồi, sắp xếp thời gian ổn thỏa, làm sao để mỗi lần đến thăm cô đều không ảnh hưởng đến công việc và thời gian nghỉ ngơi. Anh Lê quả thật là một người đàn ông chu đáo.

“Anh về à? Lái xe cẩn thận.” Thấy Anh Lê đứng lên, Diệp Thanh Tử nói.

“Tôi định đi gặp Đại Lưu, cậu ấy học cùng tôi hồi đại học, hiện tại đang làm bác sĩ tâm lý của bệnh viện này, đã lâu không gặp mặt.”

Diệp Thanh Tử không khỏi hiếu kỳ hỏi, “A, anh có bạn học cùng khoa y khi nào thế?”

“Tôi chọn môn tâm lý trong chương trình học, lúc nghe giảng thường ngồi cạnh cậu ta.”

“Tôi đi đây, cô an tâm nghỉ ngơi đi, nhớ, ngoan ngoãn dưỡng thương cho tốt.” Anh Lê dặn dò một lượt, nắm tay Diệp Thanh Tử, rồi mới rời đi.

Ôm lấy gói quà, Diệp Thanh Tử ngồi trên giường, nhìn những bông hồng đang tỏa ngát hương thơm, nở một nụ cười cảm kích xen lẫn một tia cô đơn.

Đi tới khu khám và điều trị tâm lý của bệnh viện, Anh Lê đứng bên ngoài gõ cửa phòng làm việc.

“Này, làm sao vậy?”

Thấy người bạn học lâu năm nửa nằm trên ghế sofa bệnh nhân, vẻ mặt khổ sở ôm bụng, Anh Lê vội đi đến hỏi.

“Tôi, cái bụng đau quá...”

Anh Lê gọi hộ sĩ tới.

Hộ sĩ đến đưa vị bác sĩ đang phát bệnh đi khám.

Anh Lê định đi theo họ, nhưng lại thấy không tiện, mà cũng không yên lòng, nên chỉ loay quanh ở chỗ bàn làm việc của bạn mình, chờ hộ sĩ quay lại, định bụng hỏi han tình hình một chút rồi sẽ rời đi.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng một buổi chiều đầu thu, Anh Lê không khỏi âm thầm cười khổ.

Thời buổi này rối ren quá.

Bạn bè cùng học bị thương nằm viện có, ly hôn có, tái hôn có, vốn định đi gặp lại thăm hỏi cậu bạn này, thì cũng lại phát bệnh đột ngột, thực sự là...

Có đúng hay không thực sự già mất rồi? Anh Lê lắc đầu cười, mới hai mươi bảy tuổi, còn sung sức lắm, thế nào lại nói như vậy được.

Vậy nhưng, đã quen biết một đám người, có thể nói là đủ loại số phận trôi nổi bấp bênh. Tuổi tuy còn trẻ nhưng từng trải qua nhiều việc, chứng kiến nhân gian thế sự cũng không ít, tâm tính anh dù có thể nào cũng trở nên già cỗi mất rồi.

Đang than thở một mình, cửa phòng đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Anh Lê vội vàng đứng lên.

Một cô gái trẻ xinh đẹp, cùng một người nữa tiến vào.

Vừa vào cửa, người đi cùng kia, liền trốn phía sau cô gái đẹp, cố giấu bản thân mình đi.

Anh Lê tươi cười nói với người đẹp: “Xin hỏi, cô muốn tìm bác sĩ Lưu phải không?”

Người đẹp quan sát Anh Lê một chút, gật đầu, “Vâng, tôi hẹn giờ này.”

Anh Lê liền giải thích: “Thực xin lỗi, bác sĩ Lưu đột nhiên bị bệnh đột xuất, đã được hộ sĩ đưa đi khám rồi, hai vị có thể đổi sang lần khác được không?”

Người đẹp nhú mày.

Lúc này, Anh Lê mới quan sát kĩ cô gái xinh đẹp trước mắt.

Thật sự là một mỹ nữ, thân hình cao gầy, mái tóc bồng bềnh ôm lấy khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, đôi mày kiếm trên khuôn mặt cô gái lại khiến nó tăng thêm vài phần anh khí (khí khái anh hùng 0_0).

Khí chất toát lên từ cô gái xa lạ khiến Anh Lê không khỏi tán thưởng, xinh đẹp, nhã nhặn mà không kém phần trường thành trầm ổn, hàm chứa trong đó là sự mạnh mẽ và khôn khéo, toàn thân một cỗ quý khí (khí chất cao sang), khiến cho người khác vừa nhìn vào đã không dám coi thường.

Người đẹp đứng gần cửa, mày hơi nhíu, đi không được, mà ở lại cũng chẳng xong, đang suy nghĩ xem nên làm thế nào.

Lúc này, cửa phòng chợt bị đẩy ra.

Vừa thấy người hộ sĩ đi vào, Anh Lê đã hỏi: “Bác sĩ Lưu thế nào rồi?”

Hộ sĩ nhìn mọi người trong phòng làm việc, xin lỗi: “Bác sĩ Lưu được chuẩn đoán là bị bệnh viêm ruột cấp tính, đã được sắp xếp nằm viện, chúng tôi đã thông báo cho người nhà của ngài ấy rồi.”

Anh Lê không khỏi thở dài, lại thêm một người bạn nữa vào viện.

Hộ sĩ nhìn vị mỹ nữ kia, hỏi: “Xin hỏi, cô có phải là vị Lý tiểu thư đã có hẹn trước?”

Người đẹp gật đầu, “Vâng.”

“Thực xin lỗi, bác sĩ Lưu sợ là trong khoảng thời gian ngắn không thể đi làm được, đành mời tiểu thư đổi hẹn với vị bác sĩ khác vậy, nếu như tiểu thư muốn chuyển sang phòng khám tâm lý khác, tôi sẽ giúp làm thủ tục đầy đủ.”

Người đẹp cau mày, khoát tay, “Để sau vậy.”

Nghe xong tình hình của người bạn học, Anh Lê dự định rời đi.

Bây giờ không tiện đến thăm cậu ấy, chờ bệnh tình cậu ấy ổn định một chút thì lại đến vậy, Anh Lê nghĩ nghĩ trong bụng.

Người đẹp dẫn theo vị thiếu niên đứng đằng sau mình cũng chuẩn bị rời đi, vừa ngẩng đầu, Anh Lê liền thấy được khuôn mặt của người thiếu niên, kinh ngạc nói: “Là cậu...”

Lúc này Lý Liên Y cũng nhìn thấy Anh Lê.

Hóa ra không phải người xa lạ gì, đôi vai căng cứng hồi hộp này giờ của Lý Liên Y, thoáng thả lỏng hơn một chút.

Mỹ nữ nghi hoặc nhìn sang hai người, “Hai người... biết nhau?”

Lý Khi Lục trong lòng rất kinh ngạc, Liên Y không ngờ lại có bạn mà mình không hề biết.

Là biết nhau khi nào? Cậu bé hầu như chẳng bao giờ ra khỏi nhà kia mà.

Lúc này, Lý Khi Lục cũng quan sát Anh Lê.

Người đàn ông trước mắt, thân hình cao lớn, anh tuấn bất phàm, đôi con ngươi đen phẳng phất như có thể nhìn thấu lòng người, ánh mắt kiên nghị mà tự tin, vẻ hấp dẫn của một người đàn ông trưởng thành hoàn toàn được biểu hiện, khí chất càng không tầm thường, đem lại cảm giác sống mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết là một nam nhân rất thành công trong sự nghiệp.

Từ dung mạo mà phán đoán, người đàn ông xa lạ này có lẽ tuổi cũng không nhiều lắm. Vậy mà không hiểu vì sao, trên người anh ta lại toát lên một cảm giác tang thương, dường như đã từng trải qua một số chuyện. Hơn thế nữa, ở người đàn ông này, còn nhận thấy cả sự thành thực mạnh mẽ cùng ôn hòa bình thản, cử chỉ tao nhã ung dung, khiến cho người ta trộm nghĩ tới, anh ta tựa như loài báo săn.

Một con báo đơn độc ngự trị cả một vùng lãnh thổ rộng lớn.

Em trai khi nào lại quen một nam nhân như vậy?

Lý Khỉ Lục rất muốn biết sự thật.

“Vị tiên sinh này, có thể cùng chúng tôi uống chén trà được chứ?” Lý Khỉ Lục buông lời mời.

Anh Lê lộ một nụ cười ôn hòa, nhìn Lý Liên Y một chút, sau đó ánh mắt chuyển lên người Lý Khỉ Lục, gật đầu, “Cảm ơn, tôi rất vui lòng.”

Mấy người rời khỏi bệnh viện, Anh Lê nhìn thấy xe của Lý Khỉ Lục, không khỏi sửng sốt.

Chiếc xe màu đen có rèm che trông cực kì sang trọng, muốn mua được loại xe này, tiền chỉ là thứ yếu, mà quan trọng là nhất định phải có thân phận địa vị, mới có thể mua được kiểu dáng màu sắc như thế.

Người đàn ông mặc trang phục đen đeo kính râm, là bảo vệ, hết sức cung kính mở cửa xe cho Lý Khỉ Lục.

Thấy Lý Khỉ Lục nhìn về phía mình, Anh Lê lập tức nói: “Tôi có xe, muốn uống trà ở đâu, mời cô dẫn đường.”

Lý Khỉ Lục liếc mắt với bảo vệ, rồi lại liếc sang Anh Lê, hơi cúi đầu, dẫn theo Lý Liên Y lên xe.

Khi lái xe, Anh Lê không cách nào ngăn lại được suy nghĩ trong đầu.

Rốt cuộc là ai? Lúc trước thấy chiếc xe chở người thiếu niên kia, Anh Lê đã suy đoán ngay, giờ lại thấy được một chiếc như thế, anh càng thêm hiếu kỳ.

Anh Lê đi theo chị em họ Lý, cùng nhau ngồi trong phòng dành cho thượng khách của một quán rượu nhỏ.

Lúc ngồi xuống, Anh Lê không để ý thấy ánh mắt Lý Khỉ Lục nhìn mình chăm chú, đổi lại, điều khiến anh quan tâm hơn là Lý Liên Y. Mỉm cười ngồi xuống đối diện cậu, anh nhìn cậu, hỏi: “Chú chuột nhỏ khỏe không?”

Lý Liên Y mở đôi mắt to, nhìn Anh Lê, không cam lòng cắn cắn môi, “Đã bị đem đi rồi.”

Lý Khỉ Lục ngồi một bên càng thêm kinh ngạc, người này cư nhiên ngay cả chuyện em trai nàng gần đây nuôi một con chuột kiểng cũng biết, Liên Y khi nào đã cùng người ngoài thân cận đến vậy?

——oOo——

4. Chương 4

Lý Liên Y mở đôi mắt to, nhìn Anh Lê, không cam lòng cắn cắn môi, “Đã bị đem đi rồi.”

Lý Khỉ Lục ngồi một bên càng thêm kinh ngạc, người này cư nhiên ngay cả chuyện em trai nàng gần đây nuôi một con chuột kiểng cũng biết, Liên Y khi nào đã cùng người ngoài thân cận đến vậy?

“Chúng tôi gặp nhau ở một cửa hàng bán vật nuôi.”

Nghe Anh Lê nói vậy, Lý Khỉ Lục mới bình thường trở lại.

Hóa ra chỉ là một người xa lạ mới gặp qua một lần.

Cả hai bên đều bị khí chất thành thực bình thản và từng trải trên người đối phương hấp dẫn, Anh Lê cùng Lý Khỉ Lục vừa nói chuyện vừa mang theo ánh nhìn đầy tán thưởng.

Anh Lê tự giới thiệu, “Tôi là Anh Lê, bạn học cùng đại học với bác sĩ Lưu, hôm nay định đến tìm cậu ấy ôn chuyện, kết quả...”

Buông tay, Anh Lê lộ một vẻ mặt tiếc nuối, “Tôi định hôm nào đó sẽ quay lại thăm cậu ấy.”

Sau đó, anh lại hỏi: “Đây là... lệnh đệ (*)?”

Anh Lê đoán tuổi của người đẹp này chắc cũng không quá ba mươi, nên mới hỏi như vậy.

Lý Khỉ Lục gật đầu, “Vâng, là em trai tôi.”

Thấy Anh Lê dùng ánh mắt nghi vấn nhìn mình, Lý Khỉ Lục ngại ngần cười cười, “Xin lỗi, tôi không có danh thiếp.”

“Dù sao cũng phải cho tôi biết một chút chút, tiểu thư xinh đẹp nếu có lần sau gặp lại, biết chào hỏi thế nào đây.”

“Tôi họ Lý, tên Khỉ Lục.”

Anh Lê vừa nghe đến, sắc mặt liền thay đổi, nhìn lại cô gái đoan trang trước mặt, lộ ra thần sắc kính nể, gật đầu nói: “Nguyên lai là nhị tiểu thư, thất lễ, thất lễ.”

“Anh nói gì?”

“Nhị tiểu thư Lý thị, năng lực và tài cán của cô toàn bộ thương giới đều rất kính nể.”

Hiện tại Anh Lê mới rõ ràng đối phương rốt cuộc là ai, anh âm thầm gật đầu. Người trong gia tộc họ Lý, trách không được cậu thiếu niên xa lạ cùng cô gái xinh đẹp này, đều mang khí chất bất phàm như vậy.

Lý Khỉ Lục nghe Anh Lê nói, khẽ nhủ mày, cũng âm thầm kinh ngạc vô cùng, người này cứ nhiên biết đến nàng. Người Lý gia không ghi tên trong gia phả, chính là sợ dễ bị người ngoài biết được sẽ có sự đối xử khác biệt. Khuê danh (**) của con gái Lý gia càng ít được nhắc tới trong thương giới.

Để ý thấy nét mặt của Lý Khỉ Lục, Anh Lê vừa cười vừa nói, “Tôi còn biết, theo lý, cô đứng hàng thứ năm, là ngũ tiểu thư. Thế nhưng, trong gia tộc con gái không được tính chung với con trai. Bởi vậy, người ngoài mới gọi cô là nhị tiểu thư. Nghe nói tiểu thư vẫn luôn ở Châu Âu.”

Thấy đối phương biết rõ mình như thế, Lý Khỉ Lục nghĩ, người này nhất định là có quen biết với gia tộc Lý thị.

“Xưng hô kiểu đó nghe không lọt tai chút nào, quái gở vô nghĩa.”

“Vậy thì, nhị công chúa?”

“Càng khó nghe.” Lý Khỉ Lục nửa đùa đáp, vốn dĩ là không khí còn sặc mùi đề phòng lẫn nhau, giờ đã thả lỏng đi chút ít.

Nhìn Anh Lê, Lý Khỉ Lục đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, liền hỏi: “Anh tiên sinh, anh và... Tập đoàn truyền thông của Anh lão tiên sinh, là...”

Anh Lê vội cúi người đáp: “Đó là cha tôi. Cha tuổi đã cao, đang định cư bên Thụy Sĩ. Hiện tại tập đoàn Anh thị do tôi tạm thời quản lý. Tập đoàn truyền thông của chúng tôi cùng tập đoàn của nhị thiếu gia hợp tác, nên cũng được nghe ngài ấy nói qua về chuyện của gia đình bên đó.”

Lý Khỉ Lục cảm thấy yên tâm hơn, Anh thị và Lý thị vẫn thường làm ăn qua lại, về cơ bản cũng có hiểu biết lẫn nhau. Người này hẳn là có thể tin tưởng.

“Anh ba đã từng đề cập qua với tôi về công ty anh, tôi vẫn còn nhớ.”

Anh Lê cười thầm. Phải rồi, là đề cập qua cơ đấy, chứng tỏ mình cũng có chút thực lực đấy chứ, nếu không, người ta đến tên mình còn chẳng buồn nhắc đến nữa là.

Anh thị so với Lý thị tất nhiên không thể sánh bằng, thế nhưng nhắc tới công ty truyền thông và công ty bất động sản của Anh thị, tại Hương Đảo này, cũng đã là danh tiếng lừng lẫy rồi.

Nhận ra Lý Liên Y vẫn chỉ ngồi an tĩnh, không nói một lời. Lại nhớ tới lúc này nơi họ vừa đến là phòng khám tâm lý, Anh Lê đã mơ hồ đoán ra được, nguyên nhân vì sao lần đầu gặp gỡ Lý Liên Y cho người khác cảm giác không giống người bình thường.

Chú ý thấy vẻ mặt của Anh Lê, Lý Khỉ Lục cũng không định giấu giếm, nói rằng: “Tôi ngày hôm nay đưa em trai đi khám bệnh.”

“Thật sự là không may.”

“Đúng vậy...” Lo lắng thở dài một tiếng.

Lý Khỉ Lục hơi chút ảo não. Lúc liên hệ đến một bệnh viện tư nhân tin cậy, nghe bạn bè giới thiệu một vị bác sĩ tâm lý có tiếng. Vất vả mãi mới thuyết phục được em trai đi ra khỏi nhà, cuối cùng lại về tay không. Đã thế bác sĩ còn bị bệnh, không biết khi nào mới khỏe lại.

Sau này, chẳng biết còn có thể thuyết phục em trai được lần nữa không đây.

Biết nội bộ gia đình này có rất nhiều chuyện người ngoài chẳng thể biết, Anh Lê cũng không định biểu lộ nghi vấn gì.

Chỉ có một điều chắc chắn, chính là, thiếu niên xa lạ này, tâm lý có chút vấn đề.

Anh Lê nhìn Lý Liên Y, ngực dâng lên một chút cảm giác luyến tiếc cùng thương cảm. Một đứa trẻ xinh đẹp đáng yêu nhường vậy, không ngờ tâm hồn lại phải chịu nhiều thương tổn đến thế.

Anh Lê nhìn cậu bé ngồi trước mặt một lúc, rồi hỏi Lý Liên Y: “Chú chuột nhỏ, không thể nuôi, định đem đi đâu?”

“Hội bảo vệ động vật.” Lý Liên Y thanh âm có chút căng thẳng, khuôn mặt không lộ chút biểu cảm gì.

“Vậy a...” Anh Lê quay sang Lý Khỉ Lục, nói: “Vậy thì, có thể giao cho tôi được không?”

“Anh?”

Anh Lê gật đầu, cười đối Lý Liên Y đáp: “Tôi nhất định sẽ chăm sóc con vật nhỏ đó, nhà tôi có sân, một con chó, một con mèo. Chúng nó đều rất sung sướng.”

Lý Liên Y quay sang, nhìn chị gái, rồi lắc đầu, “Mèo sẽ ăn mất chuột.”

Anh Lê ngồi một bên nói: “Không sợ, tôi sẽ nói với chúng nó, bảo chúng nó phải chung sống hòa bình, chúng nó nhất định sẽ nghe tôi.” (=)))))))

Nụ cười dịu dàng, khiến Lý Liên Y thấy an tâm. Con người không quen biết này, ánh mắt nhìn mình thực điềm đạm nhã nhặn, nụ cười cũng thực ôn hòa, không khiến bản thân cậu muốn tin tưởng.

Có lẽ bởi vì đã gặp qua một lần, có lẽ bởi khí chất trưởng thành cùng ôn hòa của anh, Lý Liên Y chợt nghĩ, hình như mình không thấy sợ người này giống như những người xa lạ khác.

Anh Lê nhìn Lý Khỉ Lục, “Có thể chứ? Lý tiểu thư, nếu thấy tôi tin tưởng được, thì có thể giao cho tôi không?”

Lý Khỉ Lục suy nghĩ một lúc, lại quay sang xem phản ứng của em trai, gật đầu nói: “Ngày mai tôi sẽ đưa đến quý phủ (***).”

“A, cảm phiền đưa đến công ty tôi được không?”

“Công ty?”

Anh Lê gật đầu, “Đúng vậy. Ngày mai thứ năm, là ngày dành cho vật cưng ở công ty nhà đất Anh thị, vào ngày này công nhân đi làm có thể dắt vật cưng đi theo (0____0). Tôi bình thường đều làm việc ở công ty nhà đất, thỉnh thoảng có việc cần mới ghé qua công ty truyền thông.”

Lý Khỉ Lục cười nói: “Cái ngày dành cho vật nuôi này, có vẻ lại là việc có ích nhất nhĩ.”

“Tất cả mọi người đều rất đúng mực, không có vấn đề gì. Khách hàng cũng đều đã tiếp nhận. Thông qua vật cưng, nhiều công nhân viên đã kết được bạn tốt.”

Lý Khỉ Lục gật đầu.

Biết chú chuột nhỏ sẽ được giao cho người đàn ông trước mắt chăm sóc, Lý Liên Y có chút lo lắng, không biết anh ta có thể chiều cố tốt cho nó được không.

Anh ta nuôi mèo, nuôi chó, nhờ chúng nó bắt nạt chú chuột nhỏ thì sao đây?

Anh ta cao lớn như vậy, chuột nhỏ liệu có sợ anh ta không?

Đang nghĩ ngợi, Lý Liên Y bỗng nghe thấy Anh Lê hỏi mình, “Cậu sẽ đến thăm nó chứ?”

Vô thức, Lý Liên Y gật đầu.

Lý Khi Lục giật mình, không ngờ em trai lại có thể đồng ý nhanh như vậy.

Cậu đồng ý đến một nơi lạ lẫm, tiếp xúc một con người xa lạ, đây đúng thật là một chuyện tốt.

Vì Anh Lê này, đã khiến cậu em trai luôn khép kín chính mình, nguyện ý ra ngoài gặp gỡ người đầu tiên.

Rời khỏi gian phòng thượng khách, lại không thấy hóa đơn đưa tới, Lý Khi Lục có chút kỳ quái.

Anh Lê mỉm cười nói: “Được cùng uống nước với tiểu thư (4*), tôi sao lại để tiểu thư thanh toán được, coi như để lại vinh hạnh này cho tôi được chứ.”

Lý Khi Lục lễ phép gật đầu cảm ơn, “Cảm phiền anh.”

Buổi tối, đem cuộc gặp gỡ tình cờ lúc đi khám bệnh hôm nay nói với ông nội xong, Lý Khi Lục gọi điện hỏi anh hai nàng.

“Anh hai, anh và Anh Lê của tập đoàn Anh thị đã từng tiếp xúc qua, anh thấy anh ta thế nào? Nói em biết được không.”

Nghe được anh hai nói rất nhiều toàn là những điều tương tự như đánh giá của nàng, Lý Khi Lục âm thầm gật đầu.

“Sao vậy? Khi Lục, em...”

“Đừng hiểu lầm, không phải em, là Liên Y.”

Đem chuyện gặp gỡ giữa em trai và Anh Lê nói cho anh hai nghe, sau cùng, Lý Khi Lục kết luận: “Người như Anh tiên sinh không xấu, tuy rằng tuổi tác có cách biệt một chút, nếu như Anh tiên sinh không ngại, em định giúp Liên Y kết bạn với anh ta. Liên Y vẫn luôn đóng kín tâm tư, hiện tại lại nguyện ý ra ngoài, em rất muốn xem thử xem sẽ ra sao.”

“Ý ông nội thế nào?”

Lý Khi Lục nở nụ cười, “Ông nói cứ do chúng ta quyết định, chú ý an toàn lúc ra ngoài là được.”

Một trong Lý thị gia quy, người nào chưa đi làm, trước khi giao du với bạn bè, phải được sự cho phép của ba mẹ và anh trai, Lý Khi Lục không dám một mình quyết định, nên đã thưa trước với ông nội, rồi hỏi đến anh trai.

“Nếu như Anh Lê đồng ý kết giao bạn bè, vậy còn gì bằng. Chỉ là, cá tính của Liên Y... mong là Anh Lê sẽ không để tâm.”

Lý Khi Lục dự định, trước khi để Liên Y đến nhà Anh Lê thăm chuột nhỏ, chính mình sẽ đến trước một lần.

Chú chuột nhỏ cuối cùng cũng đã bị đem đi, Lý Liên Y liên tiếp mấy ngày sau đó đều ở trong tình trạng tâm tư buồn bã, chỉ sợ ăn cũng ít hẳn đi.

Bác Kim nhìn thấy, thực sự không nỡ, đặc biệt nhắc đầu bếp làm món mà Liên Y thích, cậu cũng chỉ có hứng thú ăn được đến phân nửa.

Nhìn Lý Liên Y một mình ngồi trên chiếc ghế trước cửa sổ, nhìn ra vườn hoa bên ngoài, ánh nắng mùa thu chiếu lên người cậu, thân hình niên thiếu mang theo một tia cô đơn, bác Kim không khỏi thở dài trong lòng.

Rõ ràng đang là tuổi tươi tắn như hoa, vậy mà trên người đứa trẻ này, luôn luôn phảng phất một tầng mây mù.

Nửa tháng trôi qua, vào buổi chiều một ngày thứ tư, Anh Lê đang ở trong phòng làm việc phê duyệt tài liệu, chuông điện thoại vang lên.

“Anh tiên sinh, có một vị Lý tiểu thư tìm ngài.”

Anh Lê vừa nghĩ xem là người bạn nào cùng học mà họ Lý, vừa mân mê điện thoại.

“Anh tiên sinh, xin chào, tôi là Khỉ Lục.”

Qua đường truyền điện thoại, nghe được một thanh âm êm nhẹ, Anh Lê rất ngạc nhiên. Lý Khỉ Lục không ngờ lại gọi đến, nói như vậy, cậu thiếu niên xa lạ kia... A, bản thân đến bây giờ vẫn chưa biết tên của cậu ấy.

Giọng nói Lý Khỉ Lục mang theo ý cười, “Chuột nhỏ vẫn khỏe chứ ạ?”

“Tốt lắm.”

“Muốn cùng tiên sinh thương lượng một việc được không?”

Anh Lê nở nụ cười, Lý Khỉ Lục cho anh một ấn tượng vô cùng tốt. Anh vẫn luôn thích hình mẫu phụ nữ của sự nghiệp, vô thức đã coi Lý Khỉ Lục... như một người bạn học lâu năm, thành ra cũng thấy có chút thân thiết.

“Người đẹp có việc cứ phân phó là được, đâu cần thương lượng làm gì.”

Bên kia điện thoại, Lý Khỉ Lục nở nụ cười, nàng cảm thấy chính mình đối với Anh Lê, thực sự trong lòng có chút ý nghĩ anh hùng trọng anh hùng.

“Tôi muốn cuối tuần này ghé thăm quý gia đình, chẳng hay có tiện không ạ?”

Dứt lời, Lý Khỉ Lục thấy có chút thấp thỏm trong lòng. Dù sao người ta cũng có cuộc sống riêng của mình, mạo muội quấy rầy kể ra cũng không hay. Nếu không phải vì em trai, nàng nghĩ cũng sẽ chẳng nghĩ đến nữa là.

“Hai ngày cuối tuần tôi đều ở nhà, lúc nào cũng hoan nghênh.”

Thấy Anh Lê bình thản mà lập tức đồng ý, Lý Khỉ Lục ngược trái lại có chút áy náy, “Anh tiên sinh, hi vọng là không làm đảo lộn kế hoạch nghỉ ngơi của anh.”

“Không vấn đề gì, cuối tuần tôi ở nhà một mình.”

“Vậy thì, mười giờ sáng thứ sáu, có thể chứ?”

“Không thành vấn đề.”

Vương theo nụ cười, Lý Khỉ Lục kết thúc cuộc trò chuyện. Mọi chuyện đều thuận lợi, xem ra Anh Lê đúng là một người tính tình sáng khoái, cùng anh ta tiếp xúc nhất định sẽ vui vẻ.

(*)lệnh đệ: ý chỉ em trai người đối diện, mình để nguyên hán việt cho có vẻ khách sáo và lịch sự.

(**)khuê danh: tên của con gái gia đình phú quý.

(***)quý phủ: ý chỉ nhà của người đối diện một cách lịch sự màu mè.

(4*)tiểu thư: chỗ này bọn Lê thực tế gọi Khỉ tỷ là “phu nhân”, cơ mà nghe kì quá nên bạn mạn phép đổi thành “tiểu thư”. 2 anh chị Lê-Khỉ này kể tung ng' hứng nói chuyện vs nhau như mấy công tử tiểu thư thời phong kiến ế. Nếu chuyển hết đồng Hán Việt sang thuần Việt thì mất sạch cái sự tung hứng rất chi naz thấy ớn của 2 anh chỉ mất, các bạn chịu khó vậy nhé _ _ _!!!

2 bọn trẻ đến vs nhau công đầu phải thuộc về Khỉ tỷ ấy XD. Mà Khỉ ở đây hem phải monkey nhé các nàng, tên mỹ nhân ngta có nghĩa gắm vóc lụa là ó :”}

——o0o——

5. Chương 5

Vương theo nụ cười, Lý Khỉ Lục kết thúc cuộc trò chuyện. Mọi chuyện đều thuận lợi, xem ra Anh Lê đúng là một người tính tình sáng khoái, cùng anh ta tiếp xúc nhất định sẽ vui vẻ.

Đến cuối tuần, một chiếc ô tô đen bóng dừng trước cửa nhà Anh Lê.

Anh đang tưới nước cho hoa, nghe tiếng động cơ vang đến, liền đóng vòi nước, tay còn ướt nhẹp đã đi ra.

Xuống xe, Lý Khỉ Lục trước tiên ngược nhìn chung quanh một chút.

Anh Lê sống trên một con phố yên tĩnh, trong một khu biệt thự độc lập giữa lưng chừng núi.

Nơi này quả là một tiểu khu xa hoa, bảo an nghiêm mật, an ninh trật tự tốt. Toàn bộ tiểu khu đều hướng theo thế núi, xây dựng nối tiếp nhau là những ngôi biệt thự nhỏ hai tầng độc lập, mỗi tòa nhà lại được bao bọc bởi một khu vườn có hàng rào bạch sắc, lối đi lát bằng đá Tử Lộ nối thẳng đến trước cửa biệt thự, thật hài hòa đẹp mắt.

Môi trường an tĩnh của khu biệt thự này, Lý Khỉ Lục rất thích. Toàn bộ tiểu khu như được xanh hóa hết thảy, không khí mới mẻ, cây cối xanh tươi, cây cỏ như nhung, còn có thể nghe được cả tiếng chim hót líu lo.

Đứng trong tiểu khu, nhìn ra xa là miền man những con sóng Nam Hải biếc xanh, nước biển trong như gương, sóng vỗ nhấp nhô, làm cho tâm hồn thoáng chốc cũng khoáng đạt hẳn lên.

Tại Hương Đảo tắc tắc tắc vàng thế này, có thể có được một nơi ở như vậy, cùng với căn nhà của anh ta, Lý Khỉ Lục đã hoàn toàn hiểu rõ, Anh Lê hẳn phải là một người có năng lực tương xứng. Theo như tin tức trong tạp chí tài chính và kinh tế, bất luận là trong lĩnh vực truyền thông hay bất động sản, anh ta đều kinh doanh cực kỳ xuất sắc, là một nhân tài kiệt xuất trong ngành.

Mở cổng, Anh Lê cười đón khách, “Mời vào.”

“Đã quấy rầy rồi.”

Lý Khỉ Lục đi vào sân.

Sân trước của biệt thự có ga ra. Theo lối đá Tử Lộ, khách đến chơi sẽ đi vào nhà của Anh Lê.

Anh Lê không bởi vì có khách đến chơi mà thu dọn gì cả, Lý Khỉ Lục thấy trên bàn trà phòng khách bừa bãi vài quyển tạp chí cùng tuần san tài chính và kinh tế.

Toàn bộ không gian phòng khách rất rộng rãi, đặt hai chậu cây lớn, đồ dùng trong nhà cũng thể hiện rõ cuộc sống đơn giản của một người đàn ông độc thân. Đi qua phòng khách đến vườn cây phía sau là một cánh cửa bằng thủy tinh, có thể thấy được một mảnh hoa hồng lớn đang nở rộ.

“Anh trồng loại nào vậy?” Lý Khỉ Lục không kiềm được hỏi.

Anh Lê nhanh chóng sắp chỗ ngồi cho khách, sau đó nhìn thoáng qua vườn cây, gật đầu, “Hoa hồng là loại cây khỏe mạnh, hoa giữ được thời kỳ đẹp để khá lâu, vậy nên tôi trồng nhiều loại hoa hồng.”

Ngồi trên sô pha, Lý Khỉ Lục không để ý vừa quay đầu lại, liền bị một phen giật mình, “A...”

Một đám lông tròn tròn ở đâu đang động đậy phía dưới sô pha.

Anh Lê quay đầu nhìn một chút, nở nụ cười, “Đó là A Ngốc, con chó tôi nuôi.”

Hóa ra là có một chú chó đang ngủ say trong góc tường dưới sô pha, bị người khách đến làm đánh thức mới loạng choạng góc đầu lên.

Vừa thấy chú chó đứng lên, Lý Khỉ Lục liền không khỏi kinh hãi, thật là rất lớn, phải cao bằng nửa người. Một đám lông mềm mại vừa rậm vừa dài, màu trắng xen với tro xám, ngay cả con mắt cũng chẳng thấy đâu nữa.

Để ý thấy vẻ mặt của Lý Khỉ Lục, Anh Lê giải thích: “Loại chó này hình thể khá lớn, đừng cho rằng nó hay gây chuyện, thực ra nó rất ôn thuận, không nguy hiểm gì đâu.”

Chó đi rồi, giữa phòng khách lại xuất hiện một con mèo vàng đang đùa nghịch.

Lúc mèo con đi tới, phát hiện thấy chân sau nó hơi kỳ quái, Lý Khỉ Lục nhíu mày. Không đợi nàng hỏi, Anh Lê đã giải thích: “Đây là con mèo tôi nhặt được, cho nó một chỗ trú ở lại nhà của tôi. Lúc ấy nó bị thương rất nặng, đưa đến bác sĩ thú y thì nghe bác sĩ bảo đã lỡ mất lúc có thể chạy chữa kịp thời. Vậy nên chân sau của nó không được điều trị dứt điểm, thành ra mới như vậy. Nó lúc nào cũng ằm ỉ đúng bản tính của mèo, vậy nên được gọi là Tiểu Nháo.”

Mèo con cọ cọ bên chân người khách một cái, rồi đi.

Xem qua chó cùng mèo, Lý Khỉ Lục quay sang Anh Lê, “Còn... con chuột nhỏ? Nó ở đâu ạ?” Vừa nói vừa thăm nghĩ, chắc là không bị con mèo ba càng kia ăn tươi rồi chứ.

Anh Lê chỉ một ngón tay về phía cạnh cửa thông từ phòng khách ra sân sau, ngay sát cạnh tường. “Ở đó.”

Người đàn ông tên Anh Lê này, cứ nhiên lại nuôi chuột trong bể nuôi cá, trách không được đi qua cửa này giờ mình không để ý thấy.

Lý Khỉ Lục đứng lên, đi qua đó nhìn.

Trên cái khung kê sát tường, một cái bể cá đẹp đẽ hình chữ nhật bằng thủy tinh, bên dưới bể còn lót một lớp mật cửa, ở bên góc có một cái giường nhỏ chuyên dùng cho chuột, có bát cho ăn, bình nước, còn có một cái xe quay cho chuột nhỏ tập thể dục.

Bể cá lớn, chuột nhỏ ở bên trong có thể tự do chạy nhảy. Qua lớp thủy tinh trong suốt, nó có thể từ đây nhìn ra toàn bộ phòng khách, lại có cái khung, có thể di chuyển ra sân sau để phơi nắng.

Chú chuột nhỏ lông tơ mềm mại, đôi mắt to tròn long lanh như hạt đậu đen, đương thoải mái nghỉ ngơi trong bể cá.

Lý Khỉ Lục thấy yên tâm hẳn.

Một chó, một mèo, một chuột, xem ra đều được Anh Lê nuôi dưỡng rất tốt.

“Có thể thăm quan một chút nữa được không?” Quay đầu lại, Lý Khỉ Lục hỏi.

Anh Lê đứng lên, cười nói, “VẬY để tôi dẫn đường.”

Tham quan một vòng, từ cách bài trí trong nhà, Lý Khỉ Lục có thể nhận thấy được cuộc sống sinh hoạt độc thân của Anh Lê cũng như sở thích hàng ngày của anh.

Lần nữa ngồi lại trên sofa, Anh Lê cùng Lý Khỉ Lục nhìn nhau một lúc, mỗi người lại lộ ra một tia mỉm cười khác nhau.

“Tôi đã qua được bài kiểm tra chưa?” Hai bàn tay đan vào nhau, cánh tay đặt trên đầu gối, Anh Lê cất tiếng hỏi, chăm chú nhìn Lý Khỉ Lục.

Lý Khỉ Lục nghiêng đầu, miệng điểm một nụ cười nhẹ: “Cái gì?”

“Nghe nói gia đình cô, trẻ còn vị thành niên nếu muốn kết giao bạn bè phải được người lớn cho phép. Tôi muốn cùng lệnh đệ trở thành bạn bè. Nếu như cô thấy tôi đủ tư cách, có thể đồng ý chăng?”

Thấy Anh Lê nói có vẻ rất chân thành, Lý Khỉ Lục trái lại lại cảm thấy áy náy, “Xin lỗi, Anh tiên sinh...”

Anh Lê lắc đầu, “Đừng nói vậy, cô đang lo lắng điều gì tôi cũng đã đoán ra được, tôi rất hiểu. Nếu như thấy tôi đủ tư cách, rất mong cô đồng ý cho tôi cùng lệnh đệ kết bạn. Tôi rất vui nếu cậu ấy thường xuyên đến làm khách nhà tôi.”

Nghe đối phương chủ động thể hiện ý muốn kết bạn, Lý Khỉ Lục trong lòng thực vui vẻ. Thăm mỉm cười, nhưng nàng vẫn thấy lo lo.

“Chắc là anh cũng đã nhìn ra, Liên Y có chút không bình thường.”

“Cậu ấy tên là Liên Y.” Anh Lê cuối cùng cũng đã biết được tên của cậu thiếu niên đáng yêu đó, rất đặc biệt, cũng thực êm tai.

Anh Lê gật đầu, “Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy tại cửa hàng bán vật nuôi trên phố dành cho người đi bộ, tôi đã cảm giác được.”

“Liên Y chính xác là có điểm không giống với người bình thường.” Lý Khỉ Lục thở dài một hơi, đưa tay chống lên trán.

“Cậu ấy sợ người lạ, cũng sợ nơi có nhiều người, đúng không?” Chú ý tới vẻ mặt của Lý Khỉ Lục, Anh Lê giải thích: “Hồi học đại học, tôi đã từng chọn môn tâm lý trong chương trình học trong một năm, ít nhiều có thể nhận ra ít nhiều.”

“Đúng vậy.” Lý Khỉ Lục gật đầu.

Anh Lê suy nghĩ, hay là thử tìm hiểu một chút xem sao, “Liên Y, cậu ấy năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Tháng mười hai tới, là vừa tròn mười tám tuổi.”

Anh Lê không khỏi kinh ngạc. Lý Liên Y làm cho anh có cảm giác cậu vẫn còn đang ở giữa thời kỳ thiếu niên. Chính mình cũng chỉ nghĩ cậu ấy khoảng mười lăm thôi.

Hóa ra, cậu ấy sắp thành niên rồi.

Xem ra, thời gian đối với cơ thể cậu ấy tương đối chậm.

Anh Lê thực rất muốn biết, câu chuyện đằng sau cậu thiếu niên này là gì, điều gì đã khiến cậu tự khép kín chính mình như vậy.

Thế nhưng, vấn đề riêng tư như vậy, bắt quá cũng chỉ mới quen biết chút ít, thế nào dám hỏi. Hơn nữa, đối phương cũng không phải người thường. Bọn họ là hoa thương thế gia (*) có tiếng, càng không thể tùy tiện hỏi được.

Thăm quan nhà cửa của Anh Lê xong, Lý Khỉ Lục càng thêm yên tâm. Đối phương là một người đàn ông có thói quen sinh hoạt tốt, có thể yên tâm để Liên Y đến đây.

Lý Khỉ Lục hỏi, “Sau này tôi sẽ dẫn Liên Y đến thăm quý gia đình, được chứ ạ?”

Anh Lê vui vẻ nở nụ cười, gật đầu, “Đương nhiên, tôi rất vui lòng.”

Con người trước mắt này, đã đồng ý làm bạn với em trai, Lý Khỉ Lục vừa cười vừa nói: “Đã nhiều năm qua, cậu em trai bé nhỏ của tôi rất ít khi bước ra khỏi nhà, thậm chí đối với người nhà còn từng sợ ngay cả anh chị em chúng tôi. Bây giờ, nó thoát nhìn có vẻ không sợ anh, lại còn có ý muốn đến chơi nhà anh, nói thực là tôi rất vui mừng.”

Anh Lê nhớ lại cái lần hai người mới gặp gỡ, lộ một nụ cười dịu dàng, “Có lẽ, là duyên phận chăng?”

Lý Khỉ Lục nghĩ đến cậu em trai luôn trầm lặng, nỗi lo lại ùa về, “Kỳ thực, mọi người trong nhà đều mong muốn nó dừng cảm hơn, đi ra ngoài ngắm nhìn thế giới trước mắt. Thế nhưng, nó là đứa nhỏ ít tuổi nhất trong nhà, được ông nội vô cùng thương yêu, chuyện gì nó không muốn chúng tôi cũng chẳng thể ép buộc. Có một số chuyện xảy đến, một năm rồi lại một năm nó càng trầm lặng hơn.”

Dứt lời, Lý Khỉ Lục ngẩng đầu, sắc mặt đột nhiên tươi sáng trở lại, “Anh tiên sinh, tôi cảm thấy, nếu quen với anh, biết đâu Liên Y sẽ có một chút thay đổi nào đó.”

Anh Lê vội gật đầu, “Tôi cũng mong vậy.”

Mở một đĩa nhạc nhẹ, rót cho khách một chén trà nóng, Anh Lê cùng Lý Khỉ Lục tiếp tục hàn huyên, từ tin tức về tình hình chính trị hiện nay, cho đến tin đồn thú vị gần đây nhất ở Hương Đảo, sau đó lại chuyển sang vấn đề về biến động nhà đất. Hầu như những người trong thương giới đều có một ngôn ngữ chung, trò chuyện hết chủ đề này đến chủ đề khác, Lý Khỉ Lục đối Anh Lê càng thêm hài lòng và tin tưởng. Con người này, bề ngoài anh tuấn cõi mở, nội tâm lại ôn hòa nho nhã, tri thức cũng thực uyên bác.

Chỉ là, có lúc ánh mắt anh, vô ý lộ ra một tia cô tịch.

Điểm này có lẽ những con người sống nơi đô thị đều có.

Giơ cổ tay nhìn đồng hồ, Lý Khỉ Lục nói: “Làm phiền cũng đã lâu, tôi xin phép về thôi.”

Anh Lê đứng lên.

Lúc tiễn khách đi ra, A Ngốc cùng Tiểu Nháo cũng chạy tới. A Ngốc lò dò theo sau Lý Khi Lục, Tiểu Nháo cọt cọt bên chân nàng, thỉnh thoảng còn cào cào lên quần của Lý Khi Lục.

Nhìn chiếc xe có rèm che rời đi, lại nghĩ tới người bảo vệ vận đồ đen đứng ở xa khi này, Anh Lê không khỏi thở dài.

Nếu như Lý Liên Y không phải là đứa trẻ trong một thương gia hiển hách như vậy, có lẽ cậu đã cùng anh trở thành bạn bè từ lâu rồi, đã hiểu rõ khúc mắc của cậu, nghĩ được biện pháp giúp đỡ cậu.

Xuất thân trong một gia đình giàu có trong thương giới, đối với Lý Liên Y mà nói, có thể là chuyện tốt. Cậu ấy sẽ nhận được nhiều sự bảo hộ, nhưng cũng bởi vì bảo hộ quá tốt, nên có khi trái lại lại khiến cậu ấy trở nên yếu đuối.

(*)hoa thương thế gia: gia đình phú quý thành công trong sự nghiệp kinh doanh.

——o0o——

6. Chương 6

Xuất thân trong một gia đình giàu có trong thương giới, đối với Lý Liên Y mà nói, có thể là chuyện tốt. Cậu ấy sẽ nhận được nhiều sự bảo hộ, nhưng cũng bởi vì bảo hộ quá tốt, nên có khi trái lại lại khiến cậu ấy trở nên yếu đuối.

Lúc trên bàn ăn, Lý Khi Lục nói với Lý Liên Y: “Liên Y, em đích thân đến nhà Anh tiên sinh thăm chuột nhỏ, được chứ?”

Nắm cái thìa, Lý Liên Y suy nghĩ một lúc, rồi lại quay nhìn thái độ mọi người trong nhà, cắn cắn môi, gật đầu.

Lý Khi Lục đột nhiên thở dài một hơi.

Quả nhiên em trai nàng không sợ Anh tiên sinh. Trước đây, muốn làm cho cậu ra khỏi nhà, phải dỗ dành rất lâu, lần này đồng ý nhanh vậy, xem ra là một biểu hiện tốt.

“Chị sẽ hẹn với Anh tiên sinh trước xem ngày nào thì được, sau đó sẽ dẫn em đến, được không?”

Lý Liên Y lại tư lự một lúc, rồi mới nhẹ gật đầu.

Quán bar “Thanh thông tuế nguyệt”, ngày hôm nay đặc biệt náo nhiệt.

Nữ chủ quán bị thương nằm viện, vừa mới xuất viện.

Trong quán bar, dưới ánh đèn trần rực rỡ là hàng chữ chúc mừng được viết trên băng biểu ngữ. Nơi nơi được trang trí bằng hoa tươi. Bạn bè, bồi bàn cùng những khách quen tụ tập trong nhà chính, chỗ ngồi hầu như đã chật kín chỗ, vô cùng náo nhiệt, để chúc mừng Diệp Thanh Tử.

Mặc trên người bộ lễ phục đen, cài lên chiếc kim mà Anh Lê tặng, Diệp Thanh Tử nụ cười nhẹ trên môi, duyên dáng bắt chuyện cùng bạn bè và khách nhân.

Anh Lê thấy thần sắc nàng so với trước đã khá lên nhiều, biểu tình cũng bình tĩnh ung dung hơn, anh thực yên lòng.

Một tá lại một tá bia được đem ra, Diệp Thanh Tử cầm lên một cốc lớn, lần lượt đi đến từng bàn cùng băng hữu cộng ly.

Một vị khách quen mang đến chiếc bánh ga-tô lớn, Diệp Thanh Tử rất kinh ngạc vui mừng, đang định mở lời cảm ơn, một bên tiếng pháo đã nổ vang. Giữa tiếng bang bang, những đốm sáng li ti từ không trung rơi xuống, trong ánh đèn, quán bar dường như biến thành một thế giới đồng thoại.

Mọi người đều đứng lên hoan hô, như ngày hội tết.

Giữa âm thanh vui tươi của một bản nhạc, Anh Lê đi tới, cúi mình mời Diệp Thanh Tử, dắt tay nàng cùng đi đến giữa sàn nhảy của quán bar.

Hai người chìm đắm giữa tiếng nhạc tràn ngập không gian.

Một lát sau, có thêm một đôi nhảy nữa.

Bầu không khí sôi động mà ấm áp, người người đều mang theo nụ cười tươi trên mặt.

Nhận ra đây là ca khúc thịnh hành hồi nàng còn học cao trung, Diệp Thanh Tử đột nhiên thấy mũi mình cay cay.

Đã là một người từng trải không ít, khó tránh khỏi nhớ đến chuyện xưa.

Đã từng có những năm tháng tốt đẹp, đã từng nắm chặt trong tay, đã từng yêu sâu sắc một người...

Diệp Thanh Tử mắt ngấn lệ quang, nhìn Anh Lê đang mỉm cười, ghen ngào nói: “Cảm ơn anh...”

“Không được nói nữa, khiêu vũ thôi...”

Trong tiếng nhạc quen thuộc, Diệp Thanh Tử nhảy một điệu rồi lại tiếp một điệu, không muốn dừng lại.

Ngồi trở lại bên quầy bar, Diệp Thanh Tử hỏi Anh Lê bên cạnh, “Đều là chủ ý của anh phải không?”

Anh Lê mờ ám cười, “Tôi đâu dám tham công, Thực Mạn bọn họ cùng nhân viên của cô, đều có phần.”

Diệp Thanh Tử mỉm cười nhìn mọi người trong quán, cảm kích nhẹ giọng nói: “Thực sự phải cảm ơn mọi người rồi.”

Anh Lê cầm tay Diệp Thanh Tử, nghiêm túc nói với nàng: “Nhìn xem, chúng tôi bao nhiêu người yêu cô như vậy, cô phải càng biết quý trọng chính mình.”

Diệp Thanh Tử ngẩn người, cúi đầu, một lọn tóc ôm lấy cổ khiến nàng lúc này trông có vài phần yếu đuối. Cuối cùng, nàng thấp giọng nói: “Tôi biết.”

Vừa nhấp chén whisky, Anh Lê vừa nhìn về hướng sàn nhảy, bạn bè còn đang khiêu vũ nơi đó.

Bên cạnh, Diệp Thanh Tử hỏi: “Lần trước anh đi thăm tôi, nghe nói anh còn có một người bạn học nữa cũng nằm viện, anh ta khỏe chưa?”

Anh Lê biết Diệp Thanh Tử là đang hỏi thăm đến người bạn bác sĩ của anh, anh gật đầu đáp: “Đã khỏe lại, hiện tại đang tỉnh dưỡng ở nhà. Muốn đi làm phải đợi một thời gian nữa.”

Vừa bị hỏi như vậy, Anh Lê không khỏi nhớ tới cuộc gặp gỡ với hai chị em nhà họ Lý.

Đã được cho phép kết giao bằng hữu, cũng đã nói muốn đến làm khách nhà anh, nhưng từ đó giờ Anh Lê vẫn chưa nhận được điện thoại của Lý Khi Lộc.

Có phải Lý Liên Y vẫn không muốn ra khỏi nhà không?

Vừa nghĩ đến cậu thiếu niên trầm lặng ấy, à không, cậu ấy cũng sắp thành thanh niên rồi mới đúng, Anh Lê liền nghe tiếng lòng mình như đang dậy sóng.

Rõ ràng chỉ là người xa lạ, căn bản chẳng hiểu gì về nhau, thế nhưng, Anh Lê vẫn chẳng thể nào quên được hình bóng ấy.

Ở tuổi của cậu ấy, đáng ra phải đang học đại học, tuổi xuân dạt dào bay nhảy mới đúng, thế nhưng cậu ấy...

Nhận ra Anh Lê đang chìm trong suy tư, Diệp Thanh Tử nhẹ nhàng huých anh, “Nghĩ cái gì đó? Nhập tâm như vậy.”

Anh Lê cười lấp liếm, “Không, không có gì.”

Diệp Thanh Tử chép miệng, chăm chú đưa mắt nhìn Anh Lê, “Chắc không phải là... chuyện tình ái đấy chứ.”

Anh Lê vừa nghe đến, vội vàng đáp: “Sao lại nói vậy?”

“Nhìn ánh mắt anh nha.”

Thấy Diệp Thanh Tử dáng vẻ tươi cười khê đùa như vậy, Anh Lê cũng muốn bật cười, vẻ mặt đột nhiên biến thành vẻ bất đắc dĩ, anh cúi đầu, trầm giọng nói: “Thanh Tử, tôi nghĩ rằng, tôi không tin vào tình yêu, không tin...”

Diệp Thanh Tử vẻ mặt thương cảm, nàng nắm tay Anh Lê, dịu dàng nói, “Đừng nói vậy, đừng như vậy...”

Anh Lê ngẩng đầu nhìn Diệp Thanh Tử, không muốn người bạn này lo lắng, ngược lại còn trấn an nàng, “Trong cuộc đời, luôn có một vài thứ con người chẳng thể có được, không phải sao? Tôi sống tốt, cô biết không, tôi hiện tại sống vẫn rất tốt.”

“Anh không nên bởi vì chúng tôi... Mà...”

Diệp Thanh Tử không biết phải nói gì với người bạn này nữa. Trong chuyện tình ái, nàng cũng chỉ là một sự thất bại, sợ rằng chẳng có tư cách đối Anh Lê giảng một bài về tình yêu đâu.

Anh Lê khoát tay, ý bảo Diệp Thanh Tử không cần nói gì nữa, sau đó anh quay đầu hướng về phía sàn nhảy, “Đừng nói chuyện này nữa, chúng ta khiêu vũ chứ.”

Vừa hay đến một vũ khúc rộn rã, hầu như tất cả khách nhân đều xuống sàn nhảy, cứ một người ôm phía trước một người ôm thất lưng, liền nhau như hình một con rồng, cùng nhau khiêu một điệu vũ.

Bầu không khí quán bar, đạt đến cao trào.

Diệp Thanh Tử nhìn vẻ mặt tươi cười sáng khoải của Anh Lê, nhảy đến và cả mồ hôi.

Đối với bạn bè, anh luôn là một Anh Lê cởi mở và tốt bụng, nhưng mặt khác cũng mang một nội tâm đầy tịch mịch.

Chỉ là, không biết sẽ là ai đây, người có thể khiến Anh Lê thoát khỏi nỗi cô đơn này.

Thứ năm, cũng là ngày dành cho vật nuôi của công ty nhà đất Anh thị.

Cứ mỗi khi đến ngày này, phòng làm việc luôn luôn đặc biệt náo nhiệt.

Thậm chí còn có nhiều khách thường nguyên ngày đến đây bàn chuyện làm ăn.

Anh Lê hôm nay dẫn theo Tiểu Nháo đi làm, trong lúc anh làm việc, Tiểu Nháo có thể chạy nhảy chung quanh.

Con mèo này, cùng mấy con mèo khác của nhân viên công ty, từ lâu đã kết tình miếu hữu (*), vừa thấy mặt là đã tụ lại với nhau.

Giờ cơm trưa, trong gian phòng uống trà đã chuẩn bị sẵn thức ăn cho mèo, cho chó, bình thường chỉ có nhân viên đến đây uống cà phê, ăn bánh thưởng trà, nhưng cứ đến những ngày thứ năm như thế này, căn phòng trở thành nơi chiếm cứ của bầy thú cưng.

Thông qua vật nuôi, quan hệ của nhân viên cũng trở nên tốt hơn, có thêm nhiều chủ đề để mà tán gẫu với nhau. Bầu không khí trong công ty vì vậy luôn luôn ấm áp, hòa thuận vui vẻ.

Một mình đến căng tin dành cho công nhân viên ăn cơm trưa xong, Anh Lê trở lại, ngồi vào bàn làm việc.

Nhà đất Anh thị sắp tới sẽ chuyển đến một tòa nhà mới, kế hoạch đã được soạn thảo xong xuôi, Anh Lê hi vọng sẽ giành được một địa điểm gần thị trường chứng khoán, có thể thúc đẩy việc kinh doanh của công ty.

Đang bắt tay vào xét duyệt đồng tài liệu, điện thoại vang lên.

“Anh tiên sinh, có vị Lý tiểu thư tìm ngài.”

Anh Lê vừa nghe đến họ Lý, tim đột nhiên trật nhịp.

Cậu ấy... cậu ấy muốn đến rồi?

“Chuột nhỏ khỏe chứ ạ?” Lý Khỉ Lục vừa tới đã buông một câu hỏi, giọng điệu tràn ngập sinh khí cùng ý cười, nghe ra tâm tình cũng có vẻ rất thoải mái.

“Khỏe.” Anh Lê ổn định lại tâm tình, đáp lời.

“Đạo này thời tiết khá tốt, hẳn là anh đã cho nó được phơi nắng đầy đủ.”

Anh Lê cũng muốn tiếp tục khách sáo đáp lại một chút, thế nhưng, thực sự muốn biết Lý Liên Y rốt cuộc có thể đến làm khách nhà mình hay không. Thôi thì đã gặp mặt, Anh Lê đành đơn giản lấy quen làm thân, hỏi thẳng: “Liên Y... cuối tuần sẽ đến thăm chuột nhỏ chứ?”

Nghe câu hỏi thẳng thắn ấy của anh, Lý Khỉ Lục cũng không tiếp tục vòng vo nữa, “Nếu như anh thấy tiện, mười giờ sáng thứ sáu, tôi sẽ nói tài xế chở thẳng bé đến quý phủ.”

Tuy rằng em trai đã đồng ý đến chơi nhà họ Anh, nhưng ít nhất cũng phải mất một khoảng thời gian mới đỡ được cậu thực sự bước ra khỏi nhà. Lý Khỉ Lục đối với Anh Lê trong lòng có chút áy náy.

“A, thật tốt quá.”

Anh Lê thốt ra một câu cảm thán rất chân thành.

Lúc đầu, Lý Khỉ Lục thực có hơi e ngại chuyện tuổi tác cách biệt khá lớn, Anh Lê sẽ không muốn làm bạn với em trai nàng. Giờ đây thấy sự nhiệt thành nơi anh như vậy, nàng rất vui mừng.

Nhưng Lý Khỉ Lục vẫn có một vấn đề phải lo lắng, không biết em trai đến chơi có ảnh hưởng gì đến sinh hoạt nghỉ ngơi thường ngày của Anh Lê không, nàng dò hỏi: “Anh tiên sinh, mong là em trai tôi sẽ không ảnh hưởng đến chuyện hẹn hò của anh với bạn gái.”

Anh Lê ngạc nhiên, sau đó nói: “Hiện tại tôi chưa có bạn gái.”

Lý Khỉ Lục cười: “Vì công việc bận bịu quá sao?”

Hầu như những người đã đạt đến thành công như thế này, nam nữ độc thân đều tạm thời chưa có đối tượng, đây cũng là một trong những nguyên nhân thường thấy.

Anh Lê dăm chiêu một lúc, rồi đáp: “Cũng có thể cho là vậy.”

Tình cảm yêu đương là chuyện riêng tư, Lý Khỉ Lục biết ý cũng không định nói thêm gì nữa, chỉ cảm ơn Anh Lê một tiếng, rồi cúp điện thoại.

Trong lòng Anh Lê đối với ngày cuối tuần sắp đến, bắt đầu tràn ngập chờ mong.

Chiếc Limousine đã từng gặp qua, một lần nữa đậu trước cửa nhà Anh Lê.

(*) tình miêu hữu: tình bạn của mèo, như với con người là tình bằng hữu ấy :)}

——o0o——

7. Chương 7

Chiếc Limousine đã từng gặp qua, một lần nữa đậu trước cửa nhà Anh Lê.

Bảo vệ xuống trước, rồi mới mở cửa xe cho Lý Liên Y.

Anh Lê ra đón, dẫn Lý Liên Y đi vào phòng khách của mình.

Trước hoàn cảnh lạ lẫm, Lý Liên Y vô thức rụt vai lại, ngồi trên sofa, như một chú chuột nhỏ bị làm cho kinh sợ.

Anh Lê hiểu được, lúc này cậu ấy đối với anh vẫn còn cảnh giác, nên không dám tới gần cậu. Anh bưng lên một cốc nước chanh nóng hình tháp tròn đặc biệt, chọn một vị trí cách xa cậu một chút mới ngồi xuống.

Hôm nay, Lý Liên Y mặc một chiếc áo sơ mi trắng và quần dài, trông ngoài áo sơ mi là một chiếc may ô trắng viền lam nhạt, càng tăng thêm vẻ thanh tú trên khuôn mặt cậu.

Nhìn cậu thiếu niên xinh đẹp trước mắt, Anh Lê không khỏi nghĩ tới, không biết cha mẹ Lý Liên Y phải là một đôi vợ chồng xuất sắc đến nhường nào mới có thể sinh ra một đứa con đẹp như vậy.

Hai tay nghiêm chỉnh đặt trên đầu gối, Lý Liên Y khẽ cúi đầu, không dám nhìn Anh Lê.

Khí chất xa lạ trên người người đàn ông này, khiến cậu thấy sợ.

Anh ta rất điềm đạm, thế nhưng, Lý Liên Y vẫn có thể cảm nhận được, ẩn sâu trong đó là sự cường hãn. Trên người anh ta toát lên hơi thở tựa như người anh cả của cậu.

A Ngốc lững thững đi vào phòng khách.

Lý Liên Y vừa ngẩng đầu, liền trông thấy một khuôn mặt toàn lông cực lớn, xuất hiện ngay trước mắt làm cậu cả kinh, “A...”

Anh Lê thấy cậu bị hoảng sợ, vội chạy tới, vừa lúc Lý Liên Y từ trên sofa nhảy xuống đột ngột... nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy không buông.

Một lúc sau, thấy con chó to lớn hình như không có động tĩnh gì, cậu thiếu niên mới dần lấy lại bình tĩnh, từ trong lòng Anh Lê ngẩng đầu lên, ánh mắt cậu cùng anh đang cúi đầu nhìn xuống vừa vụn chạm nhau, lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên.

Anh Lê không dám ôm quá chặt, sợ làm người trong lòng hoảng sợ, chỉ nhẹ nhàng vỗ về trên vai cậu. Thấy cậu có vẻ đã bình tĩnh trở lại, anh để cậu ngồi lại lên sofa, còn mình ngồi xổm xuống bên cạnh, giọng điệu đầy ôn hòa nói: “Đây là con chó của tôi, tên A Ngốc.”

“Con vật lớn quá...”

Lý Liên Y hai mắt mở to, nhìn chú chó trước mặt.

Chú chó này cao gần bằng Lý Liên Y khi ngồi, to lớn chẳng giống chó, mà tựa như một con ngựa nhỏ thì đúng hơn, cảm giác có thể cưỡi lên được ấy.

A Ngốc lại gần Lý Liên Y, ngửi ngửi từ trên xuống dưới. Cậu một cử động nhỏ cũng không dám nhúc nhích, cứng ngắc ngồi một chỗ, lông mày nhíu chặt.

“Đừng sợ, A Ngốc là giống chó quý tộc, rất hiền lành, nó ngửi cậu là để nhớ rõ cậu thôi.”

Ngửi ngửi người khách kia xong, chú chó mò đến bên cạnh Anh Lê, nằm xuống, đầu gác lên chân, không động đậy gì nữa.

Anh Lê vuốt đầu A Ngốc, nói với Lý Liên Y: “Nó rất nghe lời, còn có thể mang báo giúp tôi đấy. Chỉ là bây giờ tuổi nó cũng đã lớn, không còn ham hoạt động nữa.”

Trong mắt anh lúc này đây mang theo ánh nhìn vừa trù mến vừa thương tiếc, con vật này, vừa sinh ra đã gắn bó với anh. Lòng anh không khỏi thở dài, A Ngốc, thời gian cũng chẳng còn bao nhiêu.

Tiểu Nháo cũng đi vào phòng khách, kêu lên meo meo một tiếng như thể lời chào hỏi.

Lý Liên Y thấy bóng dáng con mèo lóe một cái, liền biến mất, không khỏi quay đầu tìm kiếm, phát hiện mèo ta không có chịu đi vào, liền lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Anh Lê đứng lên, đi tới cạnh cánh cửa thủy tinh của phòng, nói: “Liên Y, chuột nhỏ ở đây.”

Lý Liên Y định đứng lên, nhưng thấy bạn chó to lớn nằm bên cạnh, liền không dám động đậy chi nữa.

“Đừng sợ, A Ngốc rất ngoan, không cần sợ nó đâu.” Anh Lê khích lệ, anh muốn Lý Liên Y tự mình đi tới đây.

Nỗi lo lắng dành cho chú chuột nhỏ khiến cậu cố gắng lấy dũng khí đứng lên, chậm rãi đi đến.

Quả nhiên, cậu ta chỉ khẽ động cái đầu, nhìn lên, lắc đuôi một cái, rồi lại nằm yên.

Đến được gần bể cá thủy tinh, Lý Liên Y thở phào một cái.

Thấy chuột nhỏ một mình sống ở đây thực thoải mái nhàn nhã, xem ra, cũng có béo tốt hơn, Lý Liên Y thấy yên tâm hẳn, ngẩng đầu lên, nở một nụ cười cảm kích với Anh Lê.

Cánh môi phớt hồng uốn thành một đường cong khả ái, đôi mắt đen trong vắt như mặt nước sáng long lanh, Anh Lê không khỏi thấy lòng xao động.

Lấy giúp cậu cái ghế, Anh Lê để Lý Liên Y ngồi gần bể cá ngắm chú chuột nhỏ, sau đó bật một đĩa giao hưởng piano, cầm một cuốn sách, ngồi xuống sofa bên cạnh A Ngọc bắt đầu đọc.

Buổi trưa tràn ngập nắng, hai người, một chó, cùng an tĩnh để thời gian trôi.

Tâm tư của Anh Lê thực chất không hoàn toàn đặt trên quyển sách, mà thỉnh thoảng anh ngẩng đầu liếc nhìn bóng lưng của Lý Liên Y.

Cậu thiếu niên vẫn ngoan ngoãn ngồi yên lặng, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, chăm chú nhìn ngắm chú chuột nhỏ, rất lâu cũng chẳng động tĩnh gì.

Nếu như những đứa trẻ khác, nhất định sẽ cùng chuột nhỏ lăm bắm rất nhiều chuyện linh tinh.

Cậu ấy thực yên tĩnh.

Có lẽ, những điều muốn nói, đều được giấu ở trong lòng.

Không phải có ý dò xét thế giới nội tâm của Lý Liên Y, anh chỉ là muốn giúp đỡ cậu, nhưng giờ chưa phải lúc.

Anh Lê mong muốn trước tiên có thể trở thành bạn bè đã, để Lý Liên Y dần cảm thấy quen thuộc với mình, tin tưởng mình hơn.

Một lát sau, Anh Lê nhìn đồng hồ, hướng phía lưng Lý Liên Y nhẹ nhàng gọi: “Liên Y...”

Cậu thiếu niên đang ngồi khẽ quay đầu, đôi con người trong suốt nhìn anh, tựa hồ muốn hỏi có chuyện gì.

Anh Lê mỉm cười nói: “Cậu có đói bụng không, muốn ăn chút điểm tâm chứ?”

Lý Liên Y gật đầu.

Anh Lê đứng lên, sang phòng bếp, vừa quay đầu lại cũng thấy cậu đang đi qua phòng khách đến đây.

Chắc vì hoàn cảnh lạ lẫm, cậu thấy sợ, nên lúc này đây mới đi theo anh.

Anh Lê không khỏi nở nụ cười.

Mở tủ lạnh, anh quay sang hỏi Lý Liên Y đang đứng gần cửa phòng, “Cậu thích ăn gì? Nói tôi biết nào?”

Môi cậu khẽ giật, nhưng không phát ra thanh âm nào.

Anh Lê quay lại, than nhẹ, muốn ngay lập tức xây dựng lòng tin nơi cậu, sợ rằng không dễ dàng rồi.

Vậy thì, sandwich cùng nước chanh vậy, đa số mọi người đều thích vị chanh, mà cũng nhiều dinh dưỡng nữa.

Lấy sandwich từ trong lò vi ba ra, Anh Lê đặt lên bàn.

Lý Liên Y lúc này đã ngồi yên vị cạnh bàn ăn, mắt to khẽ chớp, trông theo từng cử động của Anh Lê.

Đem trà bánh dành cho điểm tâm chiều đặt trước mặt người khách, Anh Lê cũng ngồi xuống, cầm lên một miếng sandwich, cắn một ngụm.

Ừm, mùi vị không tồi.

“Tôi sống một mình, phải tự nấu ăn.” Anh Lê nói với Lý Liên Y như vậy.

Trong lòng anh hiện giờ có chút nôn nóng, chăm chú nhìn xem phản ứng của Lý Liên Y khi ăn đồ anh làm sẽ là gì.

Tay nghề của anh đã từng được mấy người bạn khen ngợi, giờ đây, một Anh Lê tự tin đây mình lại có chút lo lắng, sợ rằng Lý Liên Y không vừa miệng.

Ăn đã được nửa miếng sandwich, vẫn chẳng thấy khuôn mặt cậu thiếu niên kia có biểu hiện gì, lòng Anh Lê có chút bị đả kích.

Phải rồi, nhà cậu ấy có đầu bếp, nhất định là tay nghề hạng nhất, chút bản lĩnh việc nhà của anh thì có đáng gì.

Ăn điểm tâm xong, Lý Liên Y vẫn ngồi trên ghế, nhưng lúc này lưng đã thoáng thả lỏng một chút. Anh Lê thu dọn bàn ăn, sau đó lấy hộp bánh kem trong tủ lạnh ra, cho vào đĩa của Tiểu Nháo một ít. “Tiểu Nháo, Tiểu Nháo...” Anh Lê gọi.

Con mèo vàng đang bận chơi chạy tót vào phòng bếp.

Anh Lê đặt cái đĩa nhỏ xuống đất, mèo con lập tức rất quen thuộc mà nhanh chóng nhảy đến, liếm liếm bánh kem của mình.

Lý Liên Y hai mắt mở lớn, với mình sang nhìn mèo ta vừa ăn bánh vừa meo meo liên hồi.

Thấy ngón tay Lý Liên Y khê cử động, rồi lại nhanh chóng dừng lại, Anh Lê đoán rằng, chắc cậu ấy muốn sờ vào con mèo.

Đặt vào một cái đĩa nhỏ một hạt ngô với miếng cà rốt, Anh Lê lại gần Lý Liên Y, mỉm cười nhìn cậu, cầm cái đĩa trên tay đưa trước mặt cậu, “Chuột nhỏ cũng nên ăn một chút.”

Một thoáng, Anh Lê thấy, trong mắt Lý Liên Y ánh lên tia mừng rỡ, cậu giơ tay lên nhận lấy chiếc đĩa.

Ngắm nhìn chuột nhỏ ăn, gương mặt cậu lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Bất tri bất giác, đã đến ba giờ chiều, Anh Lê không khỏi ngạc nhiên, thời gian trôi qua thực nhanh quá.

Chỉ là ngồi nghe nhạc, cũng đã qua mấy tiếng đồng hồ.

Đi tới phía sau Lý Liên Y, Anh Lê khẽ nói: “Liên Y, cậu phải trở về rồi.”

Đây là giờ đã hẹn với Lý Khả Lục.

Lý Liên Y đứng lên, xoay người, đối mặt với Anh Lê.

Anh ngồi xuống ngay trước cậu, đầu gối chạm xuống đất, ngẩng đầu nhìn cậu, ôn hòa cười hỏi: “Cậu không có gì muốn nói với tôi sao?”

Bị đôi mắt trắng đen tách biệt kia nhìn gần như vậy, Anh Lê đầu có chút cháng váng.

Không phải chưa từng gặp qua đứa trẻ nào lớn lên xinh đẹp, thế nhưng, đối với đôi mắt của người này anh dường như vô phương chống đỡ.

Không thể không để tâm đến cậu.

Lý Liên Y suy nghĩ một lúc, cúi đầu, không mở miệng.

Anh Lê đứng lên.

Không thất vọng lắm, lần đầu tiên, cậu chưa chịu nói gì là bình thường thôi, chỉ cần có thể để anh gần gũi một chút, như vậy là đủ rồi.

Anh Lê dẫn Lý Liên Y lên xe.

Nhìn chiếc xe có rèm che rời đi, trở lại phòng khách lặng tờ, đáy lòng anh, xẹt qua một tia tịch mịch.

Ngồi lên sofa, A Ngốc lân la lại gần, đầu dựa vào chân anh. Vuốt ve bộ lông của A Ngốc, anh lâm vào trầm tư.

Chính mình không tin vào tình yêu, gặp chuyện gì cũng tự dựng cho mình một bức tường vây thật cao. Đến khi gặp gỡ Lý Liên Y, mới phát hiện ra rằng cậu cũng đối với anh tự dựng cho mình một bức tường ngăn cách.

Bản thân anh hiểu rằng, như vậy là sai.

Bốn nhiệm vụ quan trọng nhất của cuộc đời: học tập, sự nghiệp, tình yêu, gia đình, tất cả đều phải đạt thành tựu tốt một cách bình đẳng, mới có thể thuận lợi hoàn thành.

Anh Lê âm thầm tự giễu, dù gì cũng từng là sinh viên loại ưu của khoa quản trị đại học Hương Đảo, còn trải qua một vài khóa học khác.

Có lẽ, vấn đề không thể giải quyết, thì Anh Lê đành hi vọng giúp đỡ được cho Liên Y, ít nhất có thể tránh cho tâm tình lại nghĩ đến những điều thừa thãi.

——-o0o——-

8. Chương 8

Có lẽ, vấn đề không thể giải quyết, thì Anh Lê đành hi vọng giúp đỡ được cho Liên Y, ít nhất có thể tránh cho tâm tình lại nghĩ đến những điều thừa thãi.

Buổi tối, Lý Liên Y đang ngồi trong phòng đọc sách thì có người gõ cửa.

“Chị hai.”

Lý Khi Lục đi tới, ngồi xuống bên cạnh, vươn tay ôm lấy cậu.

Ngày hôm nay, tình hình Liên Y có vẻ không có biến hóa gì lớn, trước đây, nếu như ra ngoài, sau khi về nhà cậu nhất định sẽ chui vào một góc hoặc là đi ngủ luôn, hôm nay lại có thể an tĩnh ngồi đọc sách, chứng tỏ tâm tình cậu cũng không tệ.

Vuốt ve mái tóc đen của em trai, Lý Khi Lục hỏi: “Hôm nay đi thăm chuột nhỏ nó có khỏe không?”

Lý Liên Y gật đầu.

“Có béo lên chút nào không?”

“Có một chút.”

Nghe em trai nói như vậy, Lý Khi Lục cũng thấy vui trong lòng.

“Em thấy, nhà của Anh tiên sinh như thế nào?”

Lý Liên Y cúi đầu suy nghĩ một lúc, đáp: “Nhà của Anh tiên sinh, rất yên tĩnh, có con chó rất lớn, mèo bị tập tễnh, chuột nhỏ ở trong bể cá, còn có vườn hoa hồng đang nở rộ rất đẹp.”

Lý Khi Lục kinh ngạc: “Anh ta dẫn em đến vườn hoa.”

Lý Liên Y lắc đầu.

Chắc là đi qua cánh cửa thủy tinh nên trông thấy.

“Sandwich rất ngon.”

Lý Khi Lục thoát tiên rất ngạc nhiên, sau đó mới mỉm cười, kéo Liên Y ôm vào trong lòng, “Chẳng phải em vẫn không thích ăn đồ ăn bên ngoài à?”

“Em hơi đói... Anh ta cười hỏi em, rồi vào nhà bếp chuẩn bị, không thể từ chối.”

Nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của em trai, đầu có gì bất ngờ xảy ra, cảm thấy đang bị cậu nhìn chăm chăm, nàng gật đầu nói: “Vậy là được rồi.”

Em trai ra ngoài một chuyến, không còn như trước đây mỗi lần trở về đều sợ hãi, sắc mặt bình thường, hơn nữa còn chịu nói chuyện vài câu, Lý Khi Lục thầm nghĩ, mong là có thể gửi cậu đến làm khách nhà họ Anh thường xuyên hơn.

“Có muốn đến nhà Anh tiên sinh nữa không?”

Lý Liên Y suy nghĩ một chút, gật đầu.

“Chị sẽ đưa số điện thoại của anh ta cho em, sau này muốn đến, em tự mình nói với anh ta, được chứ? Nếu như hẹn được thời gian ổn thỏa, nói với bác Kim, bác ấy sẽ sắp xếp xe đưa em đi.”

Lý Liên Y lại một lần nữa gật đầu.

“Sau này có đến, phải chuẩn bị quà, không thể quá thất lễ được.” Lý Khi Lục dặn em trai nàng như vậy.

“Vâng.”

Còn chưa tới lần thứ hai Lý Liên Y đến chơi, Anh Lê đã gặp Lý Khỉ Lục.

Hôm nay tan tầm xong, đúng như thói quen đã hình thành từ lâu, Anh Lê lại xuất hiện ở quán bar “Thanh thông tuế nguyệt.”

Cùng đám người quen thuộc đang ra sức hô to gọi lớn, Anh Lê kêu một ly whisky, ngồi trong một góc quầy bar, nghe nhạc.

Gần đây, hình như do ảnh hưởng để lại từ bữa tiệc lần trước, Diệp Thanh Tửkiếm được ở đâu về mấy đĩa nhạc ngày xưa, mở hoài cho khách khứa cùng nghe.

Mấy nhân viên trẻ tuổi thì ghét cay ghét đắng cái thứ nhạc dành cho ông bà già ấy, thường thường nhân lúc chen mấy bài nhạc hiện đại vào, khiến Diệp Thanh Tử nghe mà chẳng nói nên lời.

Thả mình chìm đắm giữa bầu không khí trong quán bar, Anh Lê đột nhiên thấy một bóng người quen thuộc xuất hiện.

Lý Khỉ Lục.

Anh Lê vội đi qua chào hỏi, “Oh, tình cờ thật.”

Tám tiếng đồng hồ ở bên ngoài, nếu không phải đi làm thì vẫn một thân trang phục đạo mạo, Anh Lê cười hết sức nhẹ nhàng.

Đợi đến khi lại gần, Anh Lê mới nhìn rõ, Lý Khỉ Lục không phải đến đây một mình, mà còn đi cùng một người nữa.

Một cô gái xa lạ ăn mặc hợp thời trang, khuôn mặt còn ngấn nước mắt như vừa khóc xong, đang tựa vào cánh tay của Lý Khỉ Lục.

Lý Khỉ Lục cũng nhìn thấy Anh Lê, “A, Anh tiên sinh.”

Anh Lê khoát khoát tay, “Gọi tôi Anh Lê là được rồi.”

Nhác thấy tình hình hiện tại, qua sắc mặt, Anh Lê lập tức đoán ra vài phần, liền dẫn hai người lại một chỗ ngồi có ghế làm bằng sợi tổng hợp khá yên tĩnh trong quán, sau đó tìm Diệp Thanh Tử, ghé vào tai nàng thì thầm vài câu.

Một lát sau, Anh Lê trở lại, trên cái đĩa trong tay anh đặt vài cái khăn mặt ẩm.

Ngồi xuống cạnh hai người, Anh Lê đưa chiếc khăn ẩm cho cô gái lạ.

Cô gái giương đôi mắt đầm lệ, nhìn Anh Lê, nhẹ giọng nói lời cảm ơn, nhận lấy khăn rồi lau đi khuôn mặt đã bị nước mắt làm nhòe hết lớp trang điểm.

Lau mặt xong, cảm giác cũng thoải mái hơn, cô gái hướng Anh Lê cười cảm kích.

Anh Lê cầm lên một cái khăn mặt ẩm khác, thay cô gái lau tay.

Đầu ngón tay lạnh ngắt, được bao bọc trong lớp khăn, khiến con người thoáng chốc cảm thấy dễ chịu và ấm áp.

Lý Khỉ Lục chăm chú dõi theo từng cử động của Anh Lê, động tác rất thành thực, dáng vẻ bình thản ung dung, trên mặt còn lộ một nụ cười dịu dàng điềm tĩnh, cảm giác thân thiết tựa như anh cả, trong lòng không khỏi biết ơn.

Bản thân mình đối với anh ta, rốt cuộc chỉ như bạn bè bình thường, anh ta đối với bạn bè mình, lại quan tâm thân thiện đến thế.

Được một người lạ đối xử ôn tồn như vậy, cô gái đột nhiên lại bật khóc.

Lý Khỉ Lục định mở lời an ủi, Anh Lê gơ tay ý bảo nàng không nên, nhẹ nhàng nói: “Để cô ấy khóc đi, khóc xong sẽ tốt hơn nhiều.”

Đặt tay lên vai người bạn tốt, Lý Khỉ Lục không nói thêm gì nữa.

Anh Lê lặng yên rời đi, để lại không gian cho các nàng.

Một lát sau, Anh Lê lại đưa tới khăn ẩm mới.

Cô gái ngừng khóc, lau nước mắt, tâm tình không còn kích động như vừa nãy nữa, sắc mặt đã bình thản đi nhiều.

Lý Khỉ Lục cảm kích hướng Anh Lê nói lời cảm ơn, “Cảm ơn anh.”

“Không có gì.”

Cùng nhau đến quầy bar, Lý Khỉ Lục định gọi một ít đồ uống cho bạn, nàng hỏi Anh Lê bên cạnh, “Hình như, anh rất giỏi dỗ con gái nha.”

Anh Lê cảm khái cười cười, “Đúng vậy, hai mươi mấy người học cùng hồi cao trung, mỗi người đều đã từng được tôi an ủi, lâu cũng thành quen ấy mà.”

Nghe Anh Lê nói vậy, Lý Khỉ Lục vô cùng kinh ngạc, “Đều là... thất tình sao?”

“Ừm.” Anh Lê thu lại nụ cười, nặng nề đáp.

Diệp Thanh Tử đang đứng sau quầy bar, vừa thấy Lý Khỉ Lục đứng cạnh Anh Lê, liền lộ một vẻ mặt kinh ngạc, nhẹ giọng hỏi anh, “Bạn của anh à?”

Anh Lê biết Diệp Thanh Tử đang suy diễn cái gì, cười đáp: “Chỉ là bạn bè bình thường.”

“Một tiểu thư rất đẹp đó.”

Lý Khỉ Lục không chỉ đẹp, mà còn mang dáng vẻ cao sang lịch sự, phong thái toát lên sự ung dung và mạnh mẽ, không khỏi khiến cho người khác phải vừa ngưỡng thức vừa ngưỡng mộ.

Anh Lê hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, anh không dự định nói thêm gì lúc này, chỉ giới thiệu với Lý Khỉ Lục: “Đây là Thanh Tử, nữ chủ nhân của quán bar này, bạn học cũ của tôi.”

Lý Khỉ Lục gật đầu chào hỏi Diệp Thanh Tử.

Trở lại ghế ngồi, Lý Khỉ Lục nhẹ nhàng khích lệ người bạn đang thất tình.

Ồn ào một hồi, hai ly đồ uống cũng được bưng đến, thấy chỉ có hai ly, Lý Khỉ Lục vội quay mặt về phía quầy bar.

Anh Lê cũng nhìn nàng nâng ly ra hiệu.

Liền đó có một thanh âm bên cạnh nói rằng: “Hong trà kem mà Anh Lê làm là tuyệt nhất đấy, mời nếm thử. Anh ấy nói hôm nay đặc biệt chiêu đãi cô.”

Hai cô gái cũng bắt đầu nâng ly.

Vị đắng của hồng trà mang theo hương vị tinh khiết và thơm dịu lan tỏa, lại thêm chút dư vị ngọt ngào đọng lại, thật là một ly hồng trà kem vô cùng mỹ vị.

Lý Khỉ Lục không khỏi mỉm cười, mùi vị này, quả là...

Có thể cảm nhận được, tấm lòng thực tâm của Anh Lê khi muốn xoa dịu cô gái không quen biết vừa mới thất tình.

An ủi người bạn thêm chút nữa, Lý Khỉ Lục đứng dậy phải rời đi.

Kêu phục vụ đến ghi hóa đơn thanh toán, người thanh niên cao lớn chỉ cười lắc đầu, rồi bỏ đi.

Lý Khỉ Lục đi qua chỗ Anh Lê, thì thầm với anh một câu: “Người dám giành hóa đơn thanh toán với tôi, thực sự không nhiều đâu đấy.”

Anh Lê mỉm cười, “Đây là địa bàn của tôi, cũng chưa từng có ai giành với tôi cả. Đưa người bạn của cô trở về đi.”

Chờ Lý Khi Lục đi rồi, Diệp Thanh Tử mới dựa vào quầy bar, nhìn chăm chăm Anh Lê, “Này, anh bạn cao to, quen được một cô gái tuyệt như vậy, sao không nói cho chúng tôi biết hả.”

Anh Lê cười lắc đầu, “Thực sự chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Rất là không thể bỏ qua nha, không theo đuổi đi, sau này đừng có mà hối hận đó.”

Anh Lê vẫn chỉ lắc đầu, rất tự tại nâng ly whisky lên uống.

Cùng Lý Khi Lục, chuyện này một chút ý niệm trong đầu anh cũng không có, cũng tin rằng cả đôi bên đều không hiểu thành vậy. Bọn họ chỉ là ngưỡng mộ thái độ nghiêm túc và chuyện nghiệp trong công việc của đối phương, không hơn.

Nếu như nói có động lòng...

Trong đầu anh, hiện lên khuôn mặt của Lý Liên Y.

Nếu như buộc phải nói, có lẽ, anh thích Liên Y hơn một chút.

Lý Liên Y cần được người khác quan tâm, quý trọng nhiều hơn nữa.

Lại một thứ năm nữa, Anh Lê đang làm việc ở công ty, điện thoại vang lên.

Là giọng của thư ký, “Anh tiên sinh, có vị Lý tiên sinh tìm ngài.”

Bụng vừa nhớ lại xem gần đây có hộ khách nào đặt trước nhà ở không, Anh Lê vừa chuyển tiếp điện thoại.

“Xin chào..”

Một thanh âm mềm mại mang theo chút e sợ, nghe vào tai lại gây cảm giác tê dại như bị lông của con vật nhỏ vào đó cọ vào đầu ngón tay, Anh Lê không khỏi giật mình.

Giọng nói này...

“Liên Y...”

“Anh tiên sinh, xin chào...”

Anh Lê nở nụ cười, buông cây bút đang cầm trên tay, tập trung nghe điện thoại.

“Liên Y, có thể gọi tôi là Anh Lê, cuối tuần có đến thăm chuột nhỏ không?”

Tuy rằng Lý Liên Y mang cho anh cảm giác của một cậu bé vẫn còn đang giữa độ tuổi niên thiếu, thế nhưng anh biết, cậu cũng sắp mười tám rồi, sẽ là người trưởng thành, và kém anh chín tuổi.

Phải chi không có sự cách biệt kia, Anh Lê trong lòng nghĩ thầm.

“Mười giờ sáng mai, có thể không ạ?”

Nghe Lý Liên Y nói như vậy, Anh Lê vô thanh nở một nụ cười, “Đương nhiên, tôi đến đón cậu nhé?”

“Cảm ơn anh, không cần đâu, có bác Kim sắp xếp xe đưa tôi đi rồi.”

“Vậy thì... tôi sẽ chờ cậu.”

“Cảm ơn anh.” Lý Liên Y nói lời tạ ơn, sau đó cúp điện thoại.

Anh Lê vẫn giữ nguyên tư thế cầm ống nghe, nhìn màn hình vi tính.

Chẳng hiểu sao, lại có cảm giác như đang hẹn hò.

Bản thân anh cũng chẳng thể mình bạch.

So với trước đây, thì hiện tại cứ đến thứ năm hàng tuần, mang theo con mèo Tiểu Nháo lúc đi làm ở công ty, Anh Lê sẽ cả ngày bị vây hãm trong trạng thái chờ mong.

Chờ mong một cú điện thoại gọi đến, chờ mong cuộc gặp gỡ vào thứ sáu hôm sau.

Tuy tăng đã từng thất vọng, nhưng vẫn cứ nuôi mong chờ.

Cuối cùng thì, cậu ấy đã ngỏ lời muốn đến lần nữa.

Có phải chính mình thành ngọc ngà mất rồi?

Anh Lê lắc đầu cười, tiếp tục vùi đầu vào mớ công việc trước mắt. Anh cầm một tờ giấy ghi lại công việc, ghi nhớ giờ giấc tan tầm ngày hôm nay, tự nhắc mình phải nhớ đến cửa hàng bánh mua bánh ga tô.

Sáng tinh mơ thứ sáu, Anh Lê đã tỉnh giấc, rồi không tài nào ngủ được nữa.

Dù sắp đến tháng mười hai, ở một nơi cận chí tuyến Bắc như Hương Đảo, tựa như vẫn còn đang là mùa xuân.

Hoa hồng trong vườn, vẫn nở rộ xinh đẹp và ngát hương.

Đứng giữa vườn hoa, Anh Lê vừa tưới nước, vừa hướng mắt trông về phía chân núi.

Biển Nam Hải yên ả, dòng nước ngoài khơi trong xanh, ánh dương phản chiếu, còn có thể thấy những chiếc thuyền ra khơi đánh cá, cách đó không xa là một hòn đảo nhỏ.

Ngắm nhìn biển lớn, tâm hồn anh, cũng tựa như đại dương kia, trông thì như yên ả, nhưng thực ra vẫn ngầm gợn sóng.

Làm việc cũng đã nhiều năm, dẫn dắt công ty mà cha giao phó lại trở nên quy mô như bây giờ, phát triển không ngừng, học tập, sự nghiệp, coi như đã thành công, đủ để tự hào.

Đáng ra phải thỏa mãn rồi chứ.

Nơi sâu nhất trong đáy lòng, thế nhưng, vẫn chôn giấu một nỗi niềm tiếc nuối không tên.

Nhìn những bông hồng rực rỡ khoe sắc, được thêm cả con mèo Tiểu Nháo đang chạy nhảy chơi đùa, Anh Lê nở nụ cười, ngồi xổm xuống, vươn tay, bắt chuyện với mèo ta. “Lại đây nào, Tiểu Nháo, lại đây...”

Con mèo vàng nghịch ngợm mập ú nhảy đến bên người Anh Lê, dấn lại gần, cọ cọ lên tay anh.

Sờ sờ đầu mèo con, nghịch nghịch với móng vuốt nó một lúc, Anh Lê đứng dậy, tiếp tục tưới hoa.

Lúc Lý Liên Y đến chơi, Anh Lê vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với cậu, chưa lại gần ngay được, chỉ đi đứng trước dẫn cậu vào phòng khách.

Vừa thấy bóng A Ngốc, Lý Liên Y đã bị dọa cho hoảng sợ.

“A...”

Nhìn dáng vẻ sợ hãi của cậu thiếu niên, gần như sắp ngã tới nơi, Anh Lê chẳng nghĩ ngợi gì đột ngột ngồi xuống ôm lấy Lý Liên Y, đem cậu ôm chặt vào trong lòng.

“Đừng sợ, đừng sợ, A Ngốc không cắn người...”

Thân thể thiếu niên mềm mại ấm áp, ôm trong lòng, cảm giác vô cùng khó tả.

Anh Lê tự dựng cho mình cánh cửa ngăn cách với chuyện tình cảm đã lâu, đột nhiên ôm lấy người khác như vậy, mặt cũng đỏ cả lên.

Cánh tay Lý Liên Y sít sao ôm lấy cổ anh, thân thể dán trong lòng anh, nhắm chặt hai mắt, động cũng không dám động.

“Đừng sợ, Liên Y, nó thực sự không cắn người, chỉ có hơi phiền toái chút thôi, nó rất hiền lành...”

Qua một lúc lâu, Lý Liên Y mới buông cánh tay đang ôm chặt Anh Lê.

Lúc này mới nhận ra hình như mình bị ôm như công chúa, hai chân đều không chạm đất, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu lập tức đỏ ửng, nhìn chăm chú vào đôi mắt luôn ánh lên tia quật cường của Anh Lê, giây phút mình đòi xuống.

Anh Lê buông Lý Liên Y ra, nắm nhẹ tay cậu, tựa như khích lệ.

Sắp xếp một cái ghế cạnh chỗ bể cá xong, Lý Liên Y an tĩnh ngồi xuống, ngắm nhìn chú chuột nhỏ.

Như lần trước, Anh Lê mở một đĩa nhạc, vừa lắng nghe những bản violon vang lên, vừa đọc sách, A Ngốc thì ghé đầu cạnh sô pha ngáy khi khi.

Tiểu Nháo tới, lượn lờ quanh chân Lý Liên Y, rồi lại đi.

Thấy Lý Liên Y hình như rất thích thú với Tiểu Nháo, vẻ muốn ôm lấy nó, nhưng con mèo này đúng là tính tình như mèo, thành ra khó lại gần được.

Anh Lê định bắt Tiểu Nháo ôm vào lòng đem cho Lý Liên Y, lại sợ đột ngột lại gần sẽ khiến cậu sợ hãi, đành gạt đi ý nghĩ ấy trong đầu.

Khoảng một giờ chiều, Anh Lê nhìn tiết trời, ươm, ánh mặt trời ấm áp, giờ lý tưởng để uống trà bên ngoài đây.

Ngồi trên sô pha, Anh Lê nâng cao âm lượng một chút, hỏi: “Liên Y, có muốn cùng tôi uống trà buổi trưa không?”

——o0o——

9. Chương 9

Ngồi trên sô pha, Anh Lê nâng cao âm lượng một chút, hỏi: “Liên Y, có muốn cùng tôi uống trà buổi trưa không?”

Lý Liên Y đương ngồi cũng quay lại, ngáp ngừng một chút, gật đầu.

Anh Lê đem bàn và ghế gấp đặt trên khoảng đất trống sau vườn hoa, rồi bật mở chiếc ô che nắng.

Lấy ra cái bánh gato sữa dâu mua ở hàng bánh hôm qua cùng trà ướp hoa hồng thơm ngát, Anh Lê đưa trà bánh cho Lý Liên Y.

Lý Liên Y hôm nay đến chơi có mang đến một giỏ hoa quả làm quà, Anh Lê lấy ra vài quả, xếp lại đẹp đẽ rồi bày lên bàn.

Sau đó, Anh xách cái bể cá của chuột nhỏ mang đến vườn sau để chuột ta cùng phơi nắng.

A Ngốc và Tiểu Nháo cũng lân la đến, chia nhau chỗ bánh kem của chúng.

Chờ đến khi Anh Lê thực sự ngồi xuống, Lý Liên Y mới nâng chén uống trà.

Không biết cậu ấy có uống được trà hương hoa hồng không, Anh Lê có chút thấp thỏm.

Cậu không chịu nói mình thích cái gì, không còn cách nào khác là đành phải đoán vậy.

Nhìn Lý Liên Y uống trà, ăn bánh ga tô, không có biểu hiện gì đặc biệt, Anh Lê thầm nghĩ, cậu ấy chắc không ghét mùi vị này.

Hai người an tĩnh ngồi sau vườn hoa, hưởng thụ ánh mặt trời cùng cảnh biển trước mắt.

Phía chân trời xanh ngắt, một làn gió thổi qua, lòng anh dấy lên thứ cảm giác thoải mái và vui vẻ.

Anh hi vọng Lý Liên Y cũng có được loại cảm giác này. Biệt thự của Lý thị nằm trên núi Phượng Hoàng, cảnh vật xung quanh chắc hẳn còn đẹp hơn nhà của anh, nhưng hẳn là cậu cũng chỉ luôn ở trong phòng, không đi ra ngoài bao giờ.

Tiểu Nháo kêu lên meo meo, cào cào lên quần Anh Lê.

Biết tính tình con mèo Tiểu Nháo, Anh Lê cười ôm lấy nó, vuốt vuốt lông, âu yếm nói: “Tiểu Nháo, Tiểu Nháo, đang có khách, mày không được náo loạn, chơi với A Ngốc được không?”

Nhận ra ánh mắt ước ao nhìn con mèo đang nằm trong lòng mình của Lý Liên Y, Anh Lê quay sang cậu mỉm cười, “Tiểu Nháo nhiều lúc rất thích gần người, hay đòi rúc trong lòng người.”

Đem mèo con thả xuống đất, có vẻ đã hiểu ý của chủ nhân, mèo ta liền quay sang quấy rối bạn chó, hai con vật đuổi bắt nhau, chạy loạn khắp sân.

Thấy chén trà của Lý Liên Y đã thấy đáy, Anh Lê đứng lên, hỏi: “Có muốn uống chén nữa không?”

Lý Liên Y không trả lời, ánh mắt nhìn về phía chén của Anh Lê, hiện lên một tia hiếu kỳ.

Chén của hai người không giống nhau, của Lý Liên Y là một chiếc dãi làm bằng thủy tinh, có thể nhìn thấy được sắc hoa hồng của nước trà, còn của Anh Lê là màu trắng hồng.

Một lát sau, Anh Lê bưng ra một chiếc cốc bằng sứ, đặt trước mặt Lý Liên Y.

Mùi hương đậm đà của bánh và trà xông vào mũi, Lý Liên Y vô thức hít một hơi.

Hương thơm này, rất đặc biệt.

Nâng cốc lên, cẩn thận nhấp một ngụm, ngay lập tức bị hương vị ấy hấp dẫn, uống vào thực sự rất ngon, cậu thích.

Khẽ cười, Lý Liên Y liếc mắt nhìn Anh Lê.

Đôi mắt đen trắng tách biệt kia, phảng phất như đang nói chuyện, khiến lòng Anh Lê một hồi xao động.

Cảm giác có chút gì đó thân mật, tựa như bị một con chuột nhỏ làm nũng vậy.

Qua một lúc lâu, Anh Lê mới ổn định lại tâm tình.

Có vẻ như đã có được sự tin tưởng của Lý Liên Y, cảm giác này vô cùng chân thực.

Chỉ lặng yên ngồi ngắm biển, ngắm những cánh buồm, thoáng cái đã đến ba giờ chiều.

Lý Liên Y phải trở về.

Anh Lê dẫn cậu đi ra, Tiểu Nháo theo phía sau, phụ họa cùng chủ nhân tiễn khách.

Nhìn theo chiếc ô tô đen lặn bánh rời đi, Anh Lê quay vào trong nhà, lòng ngổn ngang, vì sao chỉ cùng Liên Y yên lặng ngồi mà thời gian đã trôi nhanh như vậy?

Tại quán bar, Anh Lê đang ngồi bên cạnh quầy bar nhấm nháp ly whisky vừa mới gọi, chìm trong suy tư mà mỉm cười.

Bỗng nhiên có người vỗ lên vai, dọa anh giật mình.

Diệp Thanh Tử nụ cười xinh đẹp tươi tắn hỏi anh: “Nghĩ cái gì đó?”

“Không có, nghĩ gì đâu.”

Diệp Thanh Tử thò tay lấy đi cái ly Anh Lê đang cầm, để vào nơi anh không với tới được, nhìn chằm chằm anh truy vấn: “Nào, thành thật nói cho tôi biết rồi cái ly tự khắc trả lại cho anh, nếu không...”

“Thanh Tử, đừng có quậy.”

Dí sát vào Anh Lê, Diệp Thanh Tử tỉ mỉ ngắm nhìn vẻ mặt của anh. “Có phải là... chuyện tình cảm không?”

Anh Lê vội lắc đầu, “Không có.”

“Thực sự không có?” Diệp Thanh Tử dài giọng trêu chọc.

“Nếu như tôi đang hẹn hò thật thì còn đến chỗ cô báo tên mỗi ngày được sao?” Anh Lê lách qua người Diệp Thanh Tử, lấy lại cái ly đang đặt trên quầy bar.

Diệp Thanh Tử xoa cằm đắm chiêu một lúc, “Đúng thật.”

Anh Lê chòng chọc nhìn cô nàng, “Cô thật...”

“Vậy sao anh lại bày ra cái bộ mặt hạnh phúc như thế, cứ như đang rơi vào bể tình ấy.”

Anh Lê vô thức sờ sờ mặt mình, “Có sao? Trông tôi giống lắm à?”

“Đúng...”

Diệp Thanh Tử lấy khuỷu tay chọc chọc anh, cười đến là mờ ám, “Có phải là... vị tiểu thư lần trước?”

Thấy cô bạn khó có được vẻ mặt mấy phần hứng thú như thế, Anh Lê không khỏi bật cười, “Không phải, tôi cùng cô ấy chỉ là bằng hữu bình thường thôi.”

Diệp Thanh Tử trợn hai mắt, cố gắng thuyết phục, “Ai nha, cô gái tuyệt vời như vậy, khí chất, ngoại hình trên cả số một. Nhìn cách ăn mặc mà xem, rất có thẩm mỹ và phong cách, không tệ chút nào, tin tôi đi, trực giác của phụ nữ không sai bao giờ đâu. Nói cho anh hay, hành động là phải nhanh gọn, cô gái tốt như vậy đừng có để vuột mất vào tay kẻ khác.”

Nghe Diệp Thanh Tử nói đầu ra đấy, Anh Lê không khỏi nhin cười.

Đối với Khỉ Lục, thực sự không có lấy nửa phần ý nghĩ gì khác trong đầu. Một người phụ nữ như vậy, Anh Lê ngưỡng mộ là nhiều hơn, ngưỡng mộ sự bình tĩnh lạnh lùng, tài giỏi cùng tác phong chuyên nghiệp của cô.

Loại chuyện này càng giải thích càng rắc rối, Anh Lê tóm lại là không nói gì nữa, tập trung thưởng thức rượu.

Diệp Thanh Tử lải nhải một hồi, thấy người ta không thêm phản ứng gì, vỗ anh một cái rồi đi bắt chuyện với những vị khách khác.

Trên đường lái xe về nhà, Anh Lê nhớ lại lời Diệp Thanh Tử vừa nói.

“Cứ như đang rơi vào bể tình ấy...”

“Trực giác của phụ nữ không sai bao giờ...”

Chính mình? Thật sao?

Anh Lê cảm thấy một tia sợ hãi mơ hồ.

Anh Lê khẽ động trong lòng, không nói gì nữa.

Đã nhiều năm như vậy đến một lần cũng không dám nếm trải, vô thức luôn tránh né chuyện đó, giờ đây, liệu có thể có được dũng khí để thử một lần chẳng?

Lý Liên Y đến chơi nhà họ Anh một vài lần, đối với hoàn cảnh mới mẻ càng ngày càng quen thuộc, đã bạo dạn đi lại trong phòng một cách thoải mái.

A Ngốc và Tiểu Nháo bắt đầu làm thân với Lý Liên Y, mỗi khi cậu tới, một chó một mèo sẽ chạy ra nghênh đón cậu.

Đối với tình trạng này, người và động vật đều quen thuộc, tâm trạng đề phòng của Lý Liên Y đã dần được dỡ bỏ, dáng vẻ càng ngày càng tự nhiên, thường mỉm cười, còn dùng ánh mắt nói cho Anh Lê biết mình thích cái gì.

Thế nhưng, cậu vẫn chưa mở miệng nói chuyện với Anh Lê.

Anh Lê nghĩ, dù sao cũng không phải người nhà Liên Y, cậu tự khép mình, chỉ tin tưởng người nhà, giờ đây có thể đạt được đến thế này đã là không dễ dàng gì rồi.

Nhớ kĩ Lý Khỉ Lục đã từng nói, sinh nhật của Lý Liên Y vào tháng mười hai, Anh Lê còn muốn biết chính xác ngày sinh nữa, định tặng món quà gì đó cho người bạn mới quen này.

Gọi điện hỏi Lý Khỉ Lục, nàng nói, sinh nhật cậu là ngày hai mươi tháng mười hai.

Cầm điện thoại, Lý Khỉ Lục áy náy nói: “Xin lỗi, e là không thể mời anh đến dự tiệc sinh nhật.”

Anh Lê mỉm cười đáp: “Tôi hiểu. Tôi chỉ mong muốn có thể biết ngày sinh nhật quan trọng của cậu ấy mà tặng bạn bè một món quà nào đó thôi.”

Còn muốn hỏi Lý Khỉ Lục xem Liên Y thích thứ gì, nhưng rốt cục anh vẫn không hỏi.

Con cháu trong gia tộc Lý thị chắc hẳn chẳng thiếu thứ gì, muốn gì đều có thể có được.

Về phần món quà lần này, thực chất chỉ là để thể hiện tâm ý mà thôi.

Anh Lê suy nghĩ mấy ngày liền, tự mình ra phố lựa chọn mãi mới mua được món quà ưng ý.

Ngày sinh nhật tròn mười tám của Lý Liên Y.

Những người trong gia tộc Lý thị đang công tác tại Hương Đảo và cả đang ở nước ngoài đều trở về để chúc mừng cậu, nhà lớn chưa từng náo nhiệt như hôm nay.

Gặp lại những anh chị lâu lắm không gặp của mình, Lý Liên Y rất vui mừng, ôm từng người một.

“Liên Y cao lên đó nha.”

Đây là câu nói nghe thấy được nhiều nhất.

Lý Khỉ Lục cảm thấy, sau một thời gian từ khi đến chơi nhà Anh Lê, Lý Liên Y đã tươi cười nhiều hơn, khi ở nhà cũng chịu nói chuyện nhiều hơn.

Ngoại trừ người thân trong nhà, cậu đích thực cũng cần có bạn bè.

Quà mừng dành cho Lý Liên Y chất thành hai chồng đầy trên bàn, còn cả những người không thể trở về cũng chuyển phát quà về.

Bác Kim mang tới một chiếc hộp lớn màu tím nhạt được gói bọc tinh xảo, nói rằng: “Cái này sáng sớm nay có người chuyển tới nói là quà tặng thiếu gia.”

“Ồ, Liên Y quen biết nhiều bạn bè quá ha?”

Lý Khỉ Lục nói: “Thằng bé có lần đến một cửa hàng bán vật nuôi, quen được Anh Lê của tập đoàn Anh thị rồi kết làm bạn bè. Cái này có thể là quà mừng của anh ta.”

Tiếp nhận cái hộp từ bác Kim, Lý Khỉ Lục lấy tấm thiệp đi kèm đưa cho Lý Liên Y.

Rồi nàng lại gần em trai xem tấm thiệp viết gì, quả nhiên là quà của Anh Lê gửi tới, trên thiệp là lời chúc của anh cùng chữ ký.

Lý Liên Y mở hộp quà ra.

Bên trong là hai món quà một lớn một nhỏ, cậu bóc cái nhỏ ra trước.

Trong chiếc hộp bọc nhung màu xanh đậm là một cái dây chuyền có mặt hình chòm sao của Lý Liên Y. Khảm trên lớp bạch kim là những viên kim cương nhỏ li ti, dưới ánh đèn lấp lánh ánh sáng tựa như một ngôi sao.

Lý Khỉ Lục không khỏi than thầm trong lòng, không phải không có tiệm kim hoàn nào có bán kiểu dáng này, nhưng quả thực một chiếc dây chuyền tinh xảo rực rỡ như thế này thì hẳn là không thể tìm thấy, chắc là được thiết kế đặc biệt đây mà.

Món quà to cũng được mở ra.

Nhìn nhìn món quà, Lý Liên Y khẽ thốt lên: “Đây là...”

Bên trong hộp, là mô hình hệ Mặt trời. Trên một cái giá, toàn bộ hệ mặt trời được sắp đặt đúng theo trình tự, Trái Đất, sao Thổ có vệ tinh quay xung quanh, sao Mộc có vành sáng.

Trái Đất màu xanh, Mặt trời màu vàng, Mặt trăng, sao Hỏa, sao Hải Vương... Mô hình hành tinh này thoát nhìn không khác gì hình ảnh hệ mặt trời trong mấy bộ phim khoa học trên tivi.

Mở chốt, các hành tinh cứ đúng theo quỹ đạo mà quay quanh mặt trời.

“Oa, món quà này thật thú vị.”

“Đúng vậy, món quà này rất có ý nghĩa, khó gặp nha.”

Lý Khỉ Lục đứng cạnh âm thầm gật đầu, vị Anh Lê này, thực rất có tâm.

Dù là bạn bè anh ta hay người không quen biết, đều cảm giác được rằng, anh ta rất biết cách chăm sóc người khác, biết thông cảm, tha thứ, đích thật là một quân tử.

Xem ra, mình đã không chọn sai bạn bè cho Liên Y.

Đặt tay lên vai cậu, Lý Khi Lục nói: “Liên Y, ngày mai gọi điện cho Anh tiên sinh nói cảm ơn anh ta nhé.”

Lý Liên Y ngẩng gương mặt nhỏ nhắn, nhìn chị gái, “Anh ấy nói em hãy gọi anh ấy là ‘Anh Lê’, đừng kêu tiên sinh.”

“Hai người thực ra tuổi tác hơn kém cũng không bao nhiêu, gọi bằng tên cũng được.”

Sau ngày sinh nhật, Lý Liên Y gọi điện cho Anh Lê, cảm ơn về món quà của anh.

“Chỉ cần cậu thích là tốt rồi.” Bên kia đầu dây, Anh Lê dịu dàng nói.

——o0o——

10. Chương 10

“Chỉ cần cậu thích là tốt rồi.” Bên kia đầu dây, Anh Lê dịu dàng nói.

Thực sự, chỉ cần Liên Y thích món quà ấy là tốt rồi, Anh Lê rất hi vọng khi cậu thấy nó, sẽ mỉm cười.

Qua tết âm lịch, số lần Lý Liên Y đến chơi nhà Anh Lê tăng lên, hầu như thứ sáu nào hai người cũng gặp nhau, dần dần cũng đã chịu nói chuyện với anh.

Vì cuộc hẹn đặc biệt mỗi dịp cuối tuần này, Anh Lê đã thay đổi một chút kế hoạch sinh hoạt nghỉ ngơi của mình, cũng cố gắng sắp xếp để không có lịch gặp khách hàng nào vào thứ sáu.

Thấy Lý Liên Y cùng mình càng ngày càng trở nên thân quen hơn, Anh Lê cũng mong rằng cậu sẽ luôn thấy thoải mái tự tại khi ở nhà mình.

Một buổi chiều cuối tuần nọ, Anh Lê đem ra một tập ảnh chụp rất lớn cho Lý Liên Y xem.

“Nhiều như vậy...” Nhìn trên bàn trà bày la liệt toàn ảnh chụp, Lý Liên Y hưởng ánh mắt tò mò nhìn Anh Lê.

Anh cười nói: “Tôi thích đi nơi này nơi nọ chụp ảnh, trong này có rất nhiều là ảnh chụp phong cảnh.”

Lý Liên Y lấy một quyển album, mở ra.

Quả nhiên, đều là ảnh chụp phong cảnh.

Góc chụp rất đẹp, có cảm giác như đang xem tạp chí địa lý quốc gia vậy.

Sông núi, cây cỏ cát đá, phong thổ, lần lượt hiện ra trước mắt.

Ảnh chụp của Anh Lê rất giản dị, không phải kỹ xảo gì khoa trương, mà là tất cả những gì được ghi lại chân thực qua cái nhìn của anh.

Ở một bên, Anh Lê nói: “Ngày nay có máy ảnh kỹ thuật số, nhỏ gọn, dễ dàng mang theo bên người, nhưng không biết vì sao, tôi lại vẫn thấy thích dùng máy chụp bình thường hơn, ghi lại những phong cảnh mà mắt mình nhìn thấy, đem những gì chỉ hiện ra trong nháy mắt lưu giữ thành hình ảnh vĩnh viễn. Thực ra, những gì dù chỉ là thoáng qua, chỉ cần lòng người lưu tâm, một nháy mắt nào đó cũng có thể trở thành hồi ức tốt đẹp.”

Nghe Anh Lê nói vậy, Lý Liên Y ngẩng đầu, nhìn anh một lúc.

Đôi mắt đen trong sáng, sáng mắt như nước một khắc xẹt qua trong cái nhìn của anh.

Trong khoảnh khắc ấy, Anh Lê nhận ra rằng Lý Liên Y hiểu được lòng anh đang suy nghĩ điều gì.

Một tập lại đến một cuốn, Anh Lê ngồi bên cạnh giới thiệu cho Lý Liên Y nghe.

Mỗi bức ảnh đều có ghi thời gian và địa điểm chụp, Lý Liên Y nhìn nhìn, ngạc nhiên thốt lên: “Anh đi nhiều nơi thế cơ à...”

Anh Lê gật đầu, “Đúng vậy, từ khi còn học cao trung, tôi đã tận dụng những ngày nghỉ để đi đây đó, trong nước hầu như đều đã đi qua hết, nước ngoài cũng đã đến một vài nơi. Đôi khi là nơi đã định trước, thỉnh thoảng lại không có đích đến từ trước, đi tới đâu chụp tới đó.”

Từ những bức ảnh, có thể thấy Anh Lê quả thực đã đi đến hầu như là khắp nơi trên đất nước, phía bắc, anh đã đi qua vùng sa mạc Hắc Long Giang (*); phía nam là quần đảo Nam Sa (**); hướng đông, toàn bộ vùng thành thị duyên hải cũng đã từng ghé qua; cả vùng cao nguyên phía tây đều lưu lại dấu chân của Anh Lê; thị trấn Giang Nam, thành cổ tây bắc, cửa khẩu phía bắc Trường Thành, đều đã đi đến.”

Rất nhiều địa phương có thắng cảnh nổi tiếng như sông Li Giang (4*), Cửu Trại Câu (5*), Ngọa Long (6*), đều có ảnh chụp lưu niệm.

Nhìn ảnh chụp, ngay cả Anh Lê cũng thấy buồn ngủi, “Đọc vạn quyển sách, không bằng đi nghìn dặm đường. Mấy năm nay, tôi đi qua bao cảnh núi non sông nước, từ đó học tập được rất nhiều. Tầm nhìn muốn vươn xa, hoài bão phải rộng mở.”

Nhìn theo động tác lật xem ảnh của Lý Liên Y, Anh Lê nghĩ, tuy là có thể chưa được tận mắt nhìn thấy, nhưng Liên Y nhất định... biết những địa phương này.

Anh Lê nhìn cậu, thử thấp giọng nói: “Kỳ thực, cậu cũng có thể ra ngoài nhìn ngắm một chút...”

Lý Liên Y ngừng lật giở mấy bức ảnh đang cầm trên tay, im lặng một lúc, sau đó cúi đầu.

Anh Lê không nói gì nữa, trong lòng có chút hối hận, có lẽ mình lại hơi nhanh quá rồi.

Hiện tại, nói chuyện này với Liên Y, hình như là không thích hợp.

“Muốn đến xem phòng chụp của tôi không?” Anh Lê muốn phá tan bầu không khí nặng nề này, liền hướng Lý Liên Y nêu ý tưởng.

“Vâng.”

Anh Lê tự lắp đặt thiết bị trong một gian phòng, ảnh chụp đem về tráng rửa ở trong này.

Nhìn lên cái giá sắp xếp ngay ngắn dung dịch rửa ảnh, còn có một cái bệ chứa nước tẩy cùng một vài thiết bị mà cậu không biết tên, Lý Liên Y vẻ mặt đầy hiếu kỳ.

Anh Lê lần lượt giải thích cho cậu.

Sau đó, anh dẫn cậu vào thư phòng.

Thư phòng của Anh Lê trên tầng hai, phòng ngủ ngay bên cạnh, diện tích rất lớn, hai bên tường là hai giá sách chiều cao và chiều rộng y hệt nhau, sách được sắp xếp thành hàng chỉnh tề, ở giữa phòng, ngay sát cửa sổ là bàn làm việc, máy vi tính và máy fax, có cả một bộ bàn ghế để tiếp khách.

“Anh thường làm việc trong này à?” Lý Liên Y hỏi.

“Thỉnh thoảng.”

Lý Liên Y vươn tay quay quay mô hình địa cầu trên bàn học.

“Sách nhà cậu so với nhà tôi chắc cũng nhiều không kém.” Anh Lê ngồi trên sofa trong thư phòng, hỏi Lý Liên Y đang ngắm đầu trước giá sách.

“Vâng,” Lý Liên Y gật đầu, “Cao bằng giá sách của anh, cái thang cũng giống.”

Anh Lê quét mắt về phía cái thang đặt trong góc phòng. Giá sách rất cao, muốn lấy được mấy quyển sách ở tầng trên cùng thì phải bắc thang lên.

Cậu bé này, vậy nhưng khả năng quan sát thực rất khá.

“Cậu muốn uống trà trong này không?” Anh Lê hỏi.

Lý Liên Y ghé đầu qua cửa sổ nhìn xuống phía dưới, ở đó là sân sau, có thể thấy được vườn hoa hồng của Anh Lê.

“Được.”

Lúc cùng ngồi uống trà, Lý Liên Y hỏi: “Anh hợp tác làm ăn cùng người anh nào của tôi?”

“Sao cậu lại nghĩ nhất định tôi có hợp tác làm ăn với anh trai cậu?” Anh Lê nghe xong, không khỏi cười hỏi lại.

“Biết chứ. Dù anh có làm trong lĩnh vực nào, chắc chắn cũng sẽ hợp tác với một người anh nào đó của tôi.”

Anh Lê nghĩ muốn bác lại, nhưng rồi lại thôi, vì anh biết lời này là đúng. Tập đoàn Lý thị có thể coi như một hoa thương thủ phủ(gia đình số một trong kinh doanh), có cổ phần trong hầu khắp các công ty xí nghiệp đủ loại ngành nghề. Nếu như không hợp tác cùng họ thì chỉ có thể nói chứng tỏ công ty đó còn chưa có đủ quy mô cùng tư cách.

“Tôi và nhị thiếu gia tương đối quen biết.”

“A, là anh hai.”

“Quy mô kinh doanh của anh chắc rất lớn?” Lý Liên Y lại hỏi.

Anh Lê suy nghĩ một chút, “Còn phải xem anh hai của cậu có chiều cổ tôi không đã.”

“Vậy anh cần phải cố gắng.”

Anh Lê không khỏi cười thầm trong lòng, cậu bé này, thế nhưng trên người lại tồn tại một loại ngạo khí (kiêu ngạo) rất đặc biệt.

Có lẽ cũng chính phần kiêu ngạo này đã làm nên một Lý thị thành công xuất sắc như vậy.

Tuy rằng Liên Y còn nhỏ, nhưng dù sao cũng là người trong gia tộc Lý thị.

Anh Lê càng nhìn, càng cảm thấy cậu thiếu niên an tĩnh nhu thuận trước mắt rất đặc biệt. Cậu ấy mặc dù yên lặng trầm tĩnh nhưng lại không cứng nhắc, để ý kĩ thì, giữa đôi con người đen bóng luôn xẹt qua một tia sáng linh động, khiến người khác có thể cảm giác được, ở cậu có một cỗ khí thế hoàn toàn không giống người thường.

Anh Lê đã từng phán đoán thầm trong lòng, Lý Liên Y có khuynh hướng trầm mặc và tự khép kín bản thân, sau một thời gian quá dài, cậu đã hoàn toàn phủ định bản ngã ban đầu của mình.

Cậu thiếu niên trước mắt, nếu không tự khép kín mình như thế, khẳng định sẽ là một người có chỉ số thông minh rất cao cùng khả năng tính toán nhanh nhạy.

Cậu chỉ là đóng lại cánh cửa tâm hồn mình, không muốn giao hòa cùng người ngoài, cũng không đến trường. Nhưng điều này tuyệt đối không khiến cậu không tiếp nhận được tri thức, mà vừa vặn ngược lại, Lý Liên Y nhất định rất hiểu biết, thậm chí cùng tuổi cậu rất ít người đạt được như thế.

Hiện tại trên người Lý Liên Y đã tràn ngập ánh linh quang không khỏi khiến người chú ý, nếu như cậu chịu mở lòng, nhất định sẽ đạt được thành công.

Nhìn đồng hồ, đã đến ba giờ.

Anh Lê hỏi Lý Liên Y, “Cậu... muốn ở lại dùng cơm không? Tay nghề của tôi không tồi đâu.”

Lý Liên Y suy nghĩ một hồi, lắc đầu, “Cảm ơn anh, để lần sau hẵng tính.”

Anh Lê trong lòng thoáng một tia thất vọng.

Sau, Anh Lê gọi điện cho Lý Khỉ Lục hẹn nàng cùng đi dùng bữa.

Trong một nhà hàng tư nhân, dưới ánh đèn êm dịu cùng bầu không khí yên bình, Anh Lê và Lý Khỉ Lục ngồi trong một góc khuất của nhà hàng, cùng nhau dùng bữa.

Lúc gọi món, Lý Khỉ Lục nói: “Nếu để người quen nhìn thấy hẳn sẽ nghĩ chúng ta có quan hệ không bình thường đó.”

Anh Lê cười nói: “Tôi là người biết nắm bắt cơ hội(QT – ‘biết thời biết thế’: biết tận dụng cơ hội có lợi cho mình).”

“Tôi đây cũng rất biết nắm bắt cơ hội nha.”

Hai người bèn nhìn nhau cười, tựa như mấy trò đùa giỡn của trẻ con tiểu học.

Ném thử món cá chình Anh Lê đề cử, Lý Khỉ Lục gật đầu, “Ừm, mùi vị khá tuyệt.”

“Tôi đã ăn và thấy ngon, muốn cô ném thử, nhà hàng này tuy hơi nhỏ nhưng tay nghề đầu bếp quả thực rất khá.”

“Anh rất biết hưởng thụ cuộc sống.” Lý Khỉ Lục nhận xét, tặng cho Anh Lê một cái nhìn thán phục.

Anh Lê nở nụ cười, “Sống một mình, đương nhiên phải biết cách chiều cổ chính mình.”

“Cũng rất biết cách chiều cổ người khác.” Đây là lời nhận xét thực lòng của Lý Khỉ Lục, Anh Lê quả thực rất biết cách chăm sóc mọi người.

“Quan tâm đến bạn bè là việc nên làm.” Anh Lê nói như vậy.

Ăn xong món chính, trong lúc nhâm nhi điểm tâm ngọt, Anh Lê đem suy nghĩ của mình nói ra, “Khỉ Lục, tôi nghĩ, có thể để Liên Y ở nhà tôi dùng cơm được không, là bạn bè tôi rất muốn mời cậu ấy thỉnh thoảng ở lại dùng bữa cơm nhạt.”

Lý Khỉ Lục nháy mắt, “Oh, vậy là anh vào bếp?”

“Đương nhiên, tay nghề tôi không tồi đâu nhé.”

Lý Khỉ Lục chần chừ một lúc, “Anh đã đề cập qua với thằng bé chưa?”

“Có nói qua, cậu ấy... hình như không đồng ý lắm.”

Lý Khỉ Lục gật đầu, “Từ năm mười sáu nó đã không thích ăn uống bên ngoài.”

“Vì sao?”

Lý Khỉ Lục áy náy cười cười, “Tôi cũng không rõ, những chuyện như thế này, hỏi thằng bé nó cũng không chịu nói.” Đáp lời, giọng điệu Lý Khỉ Lục lúc này khẽ lộ ý hờn giận, “Gia đình chúng tôi có mấy nhóc tiểu quỷ rất khó chiều, đến đau đầu. Các anh trai lại cứng chiều chúng nó, không còn cách nào khác a.”

“Trẻ con là vậy mà.”

Lý Khỉ Lục bày ra tư thái của một chị lớn, “Cái gì mà trẻ con, bọn chúng đều đã đại học hết rồi mà tính tình vẫn như lũ trẻ con.”

“A, vậy tôi sẽ hỏi lại cậu ấy vậy.”

“Nếu nó đồng ý ở lại, phiền anh báo với quản gia của chúng tôi, bác Kim, một tiếng.”

Anh Lê lại hỏi: “Liên Y cậu ấy... hình như không đến trường?”

Lý Khỉ Lục cười khổ, “Liên Y? Nó không chịu đến nơi có nhiều người. Mấy năm nay, việc học tập đều do anh trai phụ trách, các anh ấy thay phiên nhau dạy nó.”

Anh Lê không khỏi kinh ngạc tán thán, “Ồ, vậy giống như giáo sư còn gì.”

Một nhà Lý thị đều là những thanh niên vừa có sắc vừa có tài, ai ai cũng tiếng tăm lừng lẫy trong thương giới, được bọn họ dạy dỗ là chuyện rất nhiều người nghĩ cũng chẳng dám nghĩ.

Lý Khỉ Lục nghe lời nói đùa của Anh Lê liền mỉm cười, “Đâu có, bắt quá là chút ít tri thức học vấn, lẽ nghi vân vân. Tâm lý của Liên Y so với bạn bè cùng tuổi có chút khác biệt, các anh ấy chủ yếu chỉ hướng dẫn nó một vài kiến thức ngoài sách vở.”

Anh Lê nghe Lý Khỉ Lục nói vậy, gật đầu: “Nói như vậy, điều mà tôi nghĩ quả không sai.”

“Cái gì?”

Anh Lê nhìn Lý Khỉ Lục, nghiêm túc nói: “Lúc đầu tôi cho rằng Liên Y có khuynh hướng tự khép kín bản thân, hiện tại tôi có thể khẳng định cậu ấy không đến mức độ đó, hơn nữa, cậu ấy còn có chỉ số thông minh rất cao và khả năng tính toán tốt. Tôi nghĩ, cậu ấy chỉ là sợ một điều gì đó mà tạm đóng tâm hồn mình lại thôi.”

Lý Khỉ Lục nghe đến đó, vô cùng ngạc nhiên, sau đó vẻ mặt chậm rãi trở nên u buồn, “Vâng, anh nói không sai.”

Anh Lê vội phân trần: “Xin lỗi, tôi tuyệt đối không có ý rình mò chuyện riêng tư của người khác, tôi tuyệt đối không...”

Lý Khỉ Lục đặt tay lên cánh tay anh, ý bảo anh không cần phải giải thích, “Tôi tin anh, tôi tin lời anh nói, tôi biết... anh đã cho tôi xem và biết tất cả, vậy nên tôi tin tưởng vào nhân phẩm của anh, bằng không, tôi đã không đồng ý cho Liên Y kết bạn với anh rồi.”

Anh Lê cảm động đáp: “Cảm ơn vì cô đã tin tưởng.”

Lý Khỉ Lục hé môi cười, “Anh Lê, anh quan tâm em trai tôi như vậy, phải là tôi cảm ơn anh mới đúng.”

Anh Lê khẽ thở dài, nhìn nàng nói: “Tôi thấy mình cần phải giúp cậu ấy mở cánh cửa tâm hồn. Có lẽ, tôi muốn làm chút gì đó, để cậu ấy đừng trở nên giống như tôi.”

Lý Khỉ Lục mơ hồ không hiểu nhìn anh, “Anh Lê...”

Anh Lê buồn bã đáp: “Bản thân tôi, cũng có cánh cửa không muốn bước qua.”

Lý Khỉ Lục không khỏi tò mò, người đàn ông thoạt nhìn phóng khoáng lạc quan mà nhiệt tâm này, nội tâm anh ta liệu có thể có vấn đề ngăn trở gì.

“Là do hồi ức nào đó không vui?”

Anh Lê trầm mặc một hồi, hướng Lý Khỉ Lục này tỏ tâm sự của chính mình, “Tôi... không dám nói đến chuyện yêu đương, hẳn là nên nói, tôi không tin vào tình yêu...”

Lý Khỉ Lục kinh ngạc, mất một lúc không biết nói gì, một lát sau, nàng mới khẽ hỏi: “Có phải vì, đã từng bị tổn thương?”

Anh Lê lắc đầu, “Không phải.”

Lý Khỉ Lục càng thêm bối rối không biết giải thích thế nào: “Vậy vì sao... vì sao lại không tin? Anh sao lại biết được...”

“Bởi vì tôi đã từng chứng kiến, rất nhiều...”

Lời tâm sự của Anh Lê, khẽ khàng bày tỏ.

“Nhớ hồi học cao trung, ba năm ấy, bạn bè cùng lớp với tôi quan hệ vô cùng tốt đẹp, coi nhau như anh chị em trong nhà, nhưng ngoại trừ tôi, hầu như tất cả mọi người đều từng bị thương tổn trong tình cảm. Ngay cả thầy chủ nhiệm của chúng tôi cũng đã từng nói, khóa học sinh này cứ như bị hạ thần chú vậy, ai cũng không thoát khỏi ma chú của ái tình.”

Lý Khỉ Lục thu lại biểu tình, lẳng lặng lắng nghe.

“Khoảng thời gian học cao trung, nhiều người bạn học của tôi đã bắt đầu mơ hồ biết yêu, rồi dần dần xuất hiện những rắc rối phức tạp. Sau khi tốt nghiệp, hầu như lớp chúng tôi đều vào đại học Hương Đảo, ngay trong năm thứ nhất, đã có một người đau khổ vì tình mà nhảy lầu tự sát.”

Lý Khỉ Lục nghe đến đây, thoáng cái hai mắt mở to, thân thể không khỏi rung mình một cái.

Về mặt Anh Lê đã trở nên bi thương, “Nhìn người bạn tốt ngập trong vũng máu, chúng tôi đều cảm thấy đau xót, cô ấy là một cô gái đáng yêu, nhưng lại chọn con đường quá mức cực đoan, chẳng màng đến những người yêu thương mình, bạn bè, người thân của cô ấy. Rốt cuộc, cô ấy đã không vượt qua được nỗi khổ đau tình ái. Sang năm thứ hai, lại có một nam sinh cắt cổ tay, cậu ta chết ngoài cửa ký túc xá. Phải chỉ có ai

đó, nếu có một ai đó đi qua nhìn thấy được, có lẽ đã cứu được cậu ấy, thế nhưng, đêm lạnh lẽo như thế, nào ai biết còn có một kẻ đang đau đớn, ngồi ngoài kia...”

Lý Khỉ Lục nhíu mày, cảm thông cúi đầu nhìn Anh Lê.

“Lớp học cũ này của tôi, chuyện yêu đương của mỗi người đều rất éo le, thực làm cho người khác kinh hãi. Kẻ bị người yêu vứt bỏ, về sau chẳng thể gượng dậy nổi; kẻ cuồng dại thương nhau nhưng cuối cùng lại phải đi lấy người khác, chia đôi nẻo đường; kẻ bị lừa dối, mất đi cả tâm hồn lẫn thể xác; kẻ ngay trước lúc kết hôn mới biết vợ mình đã từng lập gia đình; có kẻ mền nhau, không được gia đình chấp thuận, kiên quyết phản đối, cuối cùng đành chết vì nhau; có một đôi yêu nhau chết đi sống lại, phân phân rồi lại hợp hợp, suốt bao nhiêu năm dằn vặt nhau, cuối cùng tưởng như sắp sửa cũng thành cây liền cành (kết làm vợ chồng) thì mỗi người một ngã, không bao giờ gặp lại. Bạn bè cùng lớp này của tôi, cả trực tiếp và gián tiếp vì tình mà chết, thì đã có đến bảy người...”

Lý Khỉ Lục vừa nghe, mắt mở to. Đây quả thật là một con số khiến người ta khiếp sợ.

Anh Lê lại nói tiếp: “Có một người bạn nói rằng, chuyện của chúng tôi, nếu đem đi dựng thành phim truyền hình dài tập, bảo đảm nội dung các tập sẽ không bao giờ bị trùng nhau.”

Lý Khỉ Lục không khỏi nhớ lại, lần kia Anh Lê an ủi người bạn thất tình của nàng, anh bảo đó là việc đã quá quen thuộc đối với anh, hiện tại, nàng đã hiểu rõ.

Anh Lê tiếp tục: “Tôi là bạn của họ, đứng ngoài chứng kiến mà hiểu được một đoạn tình cảm này, thời gian đầu là những ngọt ngào chớm nở, sau cùng, cảm tình dần đổi thay, khiến người con gái dịu dàng và người con trai hào sảng ngày nào đều trở nên căm hận nhau, có người thậm chí còn muốn dồn đối phương vào chỗ chết, hoàn toàn thay đổi, khiến người khác cũng phải kinh hoàng. Chứng kiến màn kịch sống ngay cạnh như vậy, tôi... đã chẳng thể tin vào tình yêu nữa.”

Lý Khỉ Lục muốn phủ nhận, muốn nói với anh rằng “Không nên như vậy”, thế nhưng, chẳng thể nói nên lời.

“Tôi biết, khi yêu nhau, họ rất hạnh phúc, thế nhưng... thế nhưng... rất cục...”

Giữa cuộc sống đô thị, những người thương tổn vì tình cảm quả thực nhiều lắm.

“Tôi nghĩ, tôi không thể bắt đầu một tình yêu, tôi sợ... sợ sự đổi thay...”

“Đó là lý do vì sao anh không tin...”

Nghe Lý Khỉ Lục nói như vậy, Anh Lê gật đầu, “Phải. Ngay từ đầu, tôi đã nhận ra mình căn bản không thể bắt đầu được, vậy nên luôn nói rõ ràng với đối phương trước, không thể quá gần gũi. Kỳ thực tôi cũng rất mong muốn có thể vui vẻ hẹn hò, nhưng cuối cùng, đều chỉ là hợp rồi lại tan...”

Nói đến đây, anh cười khổ, “Hiện tại, tôi có thể an ủi họ những lúc đau khổ, nếu ngay cả tôi cũng... Thật không biết sẽ phải làm thế nào để khuyên giải họ đây.”

Lý Khỉ Lục khẽ buông tiếng thở dài.

“Chính vì không tin vào tình yêu, tôi đóng lại tâm tư mình. Rồi quen biết Liên Y, thấy cậu ấy cũng khép chặt tâm hồn, tôi hiểu rõ loại cảm giác này, mới nghĩ, thứ tôi cần có lẽ chính là thời gian, và tôi muốn giúp đỡ Liên Y.”

Lý Khỉ Lục cầm tay Anh Lê, “Cảm ơn anh.”

“Đừng nói như vậy, có khi tôi lại chẳng giúp được gì.”

“Tôi biết anh thật tình coi Liên Y là bạn bè, cho nên mới muốn cảm ơn anh.”

Anh Lê thành khẩn nói: “Tin tưởng tôi, tôi sẽ không tùy tiện hỏi Liên Y chuyện gì, cậu ấy không muốn nói, tôi sẽ không cố hỏi.”

Lý Khỉ Lục cười rộ như muốn để Anh Lê được yên tâm.

Lại một lần Liên Y đến chơi, Anh Lê lại mời cậu ở lại dùng cơm.

Vẫn là lắc đầu.

Anh Lê cảm thấy thực thất bại.

Ấu cũng là đáp án trong dự liệu. Lý Liên Y xuất thân trong gia đình giàu có, thứ không thiếu nhất chính là tiền, muốn thứ gì người nhà đều lập tức đáp ứng.

Lại một đoạn thời gian tiếp xúc, Anh Lê cảm thấy Lý Liên Y ngoại trừ vẻ ngoài lộ ra chút ngạo khí đặc biệt, còn lại quả thực là một đứa trẻ rất tốt, không mắc bệnh công tử như nhiều kẻ nhà giàu khác.

(*) Hắc Long Giang: tên một tỉnh thuộc Đông Bắc Trung Quốc.

(**) quần đảo Nam Sa: nằm trong Tam Sa (Tây Sa, Nam Sa, Trung Sa), trong đó Tây Sa và Nam Sa chính là Trường Sa và Hoàng Sa mà TQ đang hăm hè tranh chấp với . Rõ là dân Tung Của vẫn luôn nhận vợ TS vs HS là của bọn họ >.<. mờ="" thôi="" hêm="" bàn="" đến="" chính="" trị="" ở="" đây="" kéo="" lại="" lớn="" chuyện="" hết="" hứng="" edit="" 8="" }="" (***)="" thành="" cổ="" tây="" bắc="" có="" lẽ="" là="" thành="" cổ="" lệ="" giang="" (một="" trong="" 2="" thành="" cổ="" nổi="" tiếng="" của="" trung="" quốc)="" thuộc="" tỉnh="" vân="" nam="" miền="" nam="" trung="" quốc="" (4*)="" sông="" li="" giang="" tên="" một="" con="" sông="" ở="" tỉnh="" quảng="" tây="" trung="" quốc="" (5*)="" cửu="" trại="" câu="" nằm="" ở="" châu="" tự="" trị="" của="" tộc="" người="" khương,="" người="" tạng="" abá="" thuộc="" miền="" tây="" tỉnh="" tứ="" xuyên,="" là="" thắng="" cảnh="" bậc="" nhất="" trung="" quốc="" (6*)="" ngọ="" long="" có="" lẽ="" là="" thác="" nước="" ngọ="" long,="" một="" trong="" những="" cảnh="" đẹp="" trong="" “thế="" giới="" thần="" tiên="" của="" cửu="" trại="" câu”.="">

11. Chương 11

Lại một đoạn thời gian tiếp xúc, Anh Lê cảm thấy Lý Liên Y ngoại trừ vẻ ngoài lộ ra chút ngạo khí đặc biệt, còn lại quả thực là một đứa trẻ rất tốt, không mắc bệnh công tử như nhiều kẻ nhà giàu khác.

Tại thư phòng, Anh Lê mang ra rất nhiều sách truyện ngụ ngôn cho Lý Liên Y đọc.

Còn anh ngồi trước bàn làm việc xem tài liệu trong máy vi tính, chỉnh lý lại tư liệu cần cho buổi họp tới. Lý Liên Y ngồi trên sofa, lật xem quyển truyện đang đặt trên bàn trà.

Thư phòng một mảnh an tĩnh, chỉ nghe tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ kiểu cổ.

Hoàn thành xong đồng tài liệu, Anh Lê rời mắt khỏi máy tính, ngẩng đầu lên, thấy Lý Liên Y đang đọc truyện cười, lật giở từng trang sách một, khéo miệng khẽ nhếch, mang theo tia cười nhàn nhạt.

Cậu ngồi yên lặng ở đó, lông mi dài chớp động, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt, toàn thân tựa hồ đang tỏa sáng, dung mạo thanh tú, thực sự... rất đáng yêu.

Anh Lê trầm nghĩ, trách không được có những người cứ nhất định muốn sinh con, nếu có được một đứa trẻ như Lý Liên Y thì còn gì tuyệt vời hơn.

Sắp xếp lại tài liệu trên tay, đóng dấu, đóng sách xong, Anh Lê đứng lên.

Lúc anh bưng hai tách trà đến bên cạnh Lý Liên Y, mùi hồng trà kem đã tỏa ngát hương làm cậu đang cầm cúi đọc sách cũng phải ngẩng đầu lên.

Uống trà, Anh Lê hỏi: “Những cuốn sách này, cậu thích nhất truyện nào?”

Lý Liên Y lấy ra một quyển đặt trên cùng, Anh Lê thoáng nhìn, là “Tam Mao phiêu lưu ký” của Trương Nhạc Bình.

Ừm, quả nhiên anh quan sát đúng, vốn dĩ truyện này không phải đứa trẻ nào thời nay cũng có thể đọc được, nó ghi lại một đoạn lịch sử tiêu biểu, nếu như không có chút tri thức nhất định về lịch sử, e là khó có thể thực sự hiểu hết hàm nghĩa của từng bức tranh.

“Những cuốn sách này, nhà cậu cũng có?” Anh Lê lại hỏi.

Anh Lê sưu tập được một số tranh truyện, khá lẫn lộn, và đều là những câu chuyện cũ từ nhiều năm trước, như “Tam Mao phiêu lưu ký”, “Bỉ Đức thổ” (*), “La Tân Hán” (**), vv.vv...

Lý Liên Y nghe xong, gật đầu, “Những truyện này nhà tôi đều có, còn một ít tôi chưa đọc đến.”

Anh Lê nghe xong, không khỏi khê tự giễu: “Quả nhiên.”

Nhận ra ý tứ trong lời nói của Anh Lê, Lý Liên Y bỗng nhiên thốt một câu: “Không phải dựa vào tiền.”

Anh Lê vô cùng kinh ngạc, vội nhắc đầu nhìn Lý Liên Y chăm chú, cậu cụp mắt, né tránh ánh nhìn của anh.

Nghĩ một lúc, Anh Lê nở nụ cười, “Tôi biết, không phải dựa vào tiền hay nhờ có tiền. Gia đình cậu làm kinh thương, gia cảnh nhất định không thể tầm thường, dù vậy tôi cũng tin tưởng người thân của cậu chắc hẳn đã nói với cậu rằng đồng tiền không phải là vạn năng.”

Lý Liên Y con người mở lớn, sau đó hỏi: “Anh muốn nói đến chuyện của chuột nhỏ?”

Hai nghìn để mua một con chuột trị giá ba trăm, Anh Lê đích xác vẫn còn nhớ rõ chuyện này.

Trầm tư một lúc, Anh Lê đáp: “Không, tôi lại nghĩ việc này cũng không có gì là thái quá. Nếu như không phải vì tôi, cậu chắc hẳn sẽ không làm như vậy.”

Anh Lê tưởng rằng Lý Liên Y sẽ biện giải một chút, thế nhưng cậu lại không hề nói gì, chỉ cúi đầu.

Thấy cậu lại trầm mặc, anh càng khẳng định điều mình nghĩ là đúng, không muốn tranh luận, không giải thích, rõ ràng lần đó làm như vậy là bởi Lý Liên Y có lý do.

Thế nhưng, cậu không muốn nói cho anh biết.

Vào phòng bếp lấy ấm trà, Anh Lê đem tách của mình cùng Lý Liên Y đi đổ.

Lật lật trang sách trên tay, Anh Lê hỏi: “Vì sao cậu không tiếp tục đi học?”

Lý Liên Y nghe đến vấn đề này, lập tức rút vai, trừng mắt nhìn anh, “Trường học nhiều người lắm.”

“Đều là bạn cùng lứa tuổi, tiếp xúc một chút sẽ có bạn bè.”

Lý Liên Y lắc đầu, “Tôi không thích nơi có nhiều người.” Sau đó, bổ sung thêm một câu: “Tôi thích được các anh trai dạy hơn.”

Anh Lê nghe xong câu này, không khỏi ước ao, trên đời này liệu có mấy người có thể nhận được sự dạy dỗ của những anh tài Lý thị như thế này. Những người anh của Lý Liên Y, trong thương giới đều là những nhân vật danh tiếng, điều hành những công ty kinh doanh vượt trên cả tầm cỡ quốc gia, tất cả đều có khả năng viết sách hướng dẫn kinh nghiệm quản lý xí nghiệp, ngay cả trong trường đại học cũng chưa chắc có được một lần sóng lớn những anh tài từng trải như vậy.

Vậy mà, cậu bé này, lại luôn luôn ở trong nhà, đến khi nào mới mở được khúc mắc đây?

Anh Lê những muốn lại gần, nhưng bản thân liệu khá hơn cậu được bao nhiêu? Cũng đã từng quen biết những người phụ nữ tốt, cuối cùng vẫn chẳng thể nào tiến thêm dù chỉ một chút.

Chính mình cùng Lý Liên Y, thực sự có phần giống nhau.

Thời gian quen biết dài hơn, Anh Lê dần cảm nhận được, Lý Liên Y càng ngày càng tin tưởng anh, hiện tại đã nguyện ý tựa lên vai mình.

Lại một ngày Lý Liên Y đến chơi nhà Anh Lê, anh nói với cậu một chuyện.

“Thứ sáu tới tôi phải ở lại công ty, không thể ở nhà tiếp đón cậu. Thật có lỗi, nhất định thứ sáu tuần sau sẽ để cậu được nhìn thấy chuột nhỏ.”

Lý Liên Y nghe xong, chỉ cười cười đáp: “Sao lại có lỗi được, anh phải làm việc, rất bình thường, là tôi làm phiền anh mới đúng.”

Khó có dịp nghe được một câu nói dài như vậy, Anh Lê thoáng kinh ngạc.

Thấy vẻ mặt của anh, ánh mắt cậu xẹt qua một tia ngại ngùng, hơi đỏ mặt.

Anh Lê vội nói: “Hiếm khi được nghe cậu nói một câu dài như vậy.”

Lý Liên Y ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, “Tôi không phải là người không bao giờ nói chuyện.”

Thấy cậu nhóc trước mặt bày ra bộ dáng trẻ con, là thực sự biểu lộ, Anh Lê không khỏi vui mừng.

Lý Liên Y một mình ở sân sau cùng chuột nhỏ ngắm cảnh biển, Tiểu Nháo lượn quanh chân cậu một vòng rồi chạy đi.

A Ngốc gần đó tựa hồ không muốn hoạt động nhiều, lúc nào cũng nằm dựa bên sofa.

Qua một hồi lâu, Lý Liên Y không thấy Anh Lê, nghĩ có chút kỳ quái, bèn đi tìm anh.

Cậu tìm thấy anh trong phòng bếp.

Mặc một chiếc T-shirt ở nhà, Anh Lê đeo tạp dề, đang vội vàng đun một nồi nước.

Tựa lên khung cửa, Lý Liên Y hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

Anh Lê quay đầu lại, thấy cậu tới, nở nụ cười, “Xin lỗi vì không ở cùng cậu, tôi đang chuẩn bị đồ nấu cơm.”

Cầm trên tay một cây măng đặt lên thớt, Anh Lê vừa thái vừa nói: “Dù cậu không ở lại dùng bữa thì tôi vẫn cần ăn a, phải chuẩn bị một chút, cậu cứ tự nhiên đi, tôi làm lát là xong ngay.”

Lý Liên Y chưa rời đi, vẫn tựa bên khung cửa, nhìn Anh Lê đương xắt xắt thái thái, thấy anh rửa, rồi xắt, động tác thành thạo, hứng thú hỏi: “Anh đang làm cơm?”

Anh Lê không quay đầu lại, cười cười đáp: “Sống một mình, bản thân cũng phải có khẩu vị tương đối tốt.”

“Người nhà anh đâu?”

“Cha mẹ tôi ở Thụy Sĩ, tôi ở đây trông coi việc kinh doanh.”

“Còn bạn gái anh?”

Nghe Lý Liên Y hỏi vậy, Anh Lê ngừng động tác trên tay, quay đầu nhìn cậu, cười nói: “Chuyện này cậu cũng quan tâm?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu thoáng trở nên đỏ hồng, con ngươi đen bóng xẹt qua một tia sắc bén, trừng mắt nhìn anh.

Anh Lê vừa nhìn, không khỏi âm thầm hối hận, lời vừa nói có hơi không được thỏa đáng cho lắm, Lý Liên Y vốn dĩ luôn sống trong nhà chỉ tiếp xúc với người thân, mà cậu cũng còn nhỏ như vậy, hẳn là không thể hiểu nhiều chuyện nam nữ, mình nói vậy có khác gì đang ăn đậu hũ cậu bé, anh vội vàng thêm vào: “Tôi hiện tại không hẹn hò bạn gái, thực ra cũng có một vài người bạn là nữ, đều là bạn rất tốt của tôi.”

Lý Liên Y vẻ mặt trở nên lạnh nhạt, đi vào phòng bếp ngồi cạnh bàn ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn không thèm nhìn Anh Lê, “Ý tôi chỉ là, nếu như bạn gái anh đến, tôi sẽ không tới.”

Anh Lê nghe xong, tựa hồ thấy cậu càng hiểu sai ý mình, có chút bối rối, “Sao vậy? Mọi người có bạn bè, tụ tập với nhau có gì không được?”

Lý Liên Y quay đầu, giọng điệu cứng nhắc nói: “Không được. Tôi ghét con gái.”

“Vì sao?” Anh Lê càng thêm kỳ quái, “Sao cậu lại tức giận, con gái nhiều người rất đáng mến, vì sao lại đáng ghét?”

Lý Liên Y vẻ mặt cứng lại, ánh mắt trở nên mờ mịt nhìn đăm đăm về một hướng, không trả lời.

“Chị gái cậu cũng là phụ nữ.”

“Chị ấy khác.”

Nghe cái giọng điệu ương ngạnh ấy, cảm thấy trong đó có phần hờn giận, Anh Lê không tiếp tục nói về chuyện này nữa.

Anh Lê chuẩn bị nguyên liệu cho bữa cơm xong xuôi, rửa tay, pha trà, lấy bánh ga tô ra, ngồi xuống bên cạnh Lý Liên Y.

Ăn bánh xong, Lý Liên Y liếc nhìn chỗ nguyên liệu cho bữa ăn đang đặt trên bếp, hỏi Anh Lê: “Vì sao anh muốn mời tôi ở lại dùng cơm?”

Anh Lê vừa cười vừa nói: “Không vì sao cả, tôi là bạn của cậu, muốn cậu nếm thử tay nghề của tôi, kéo gần khoảng cách, tay nghề nấu nướng của tôi không tệ đâu nhé, những ai ăn qua rồi đều khen ngon.”

Lý Liên Y giật giật đôi mắt to, “Thật sao?”

Anh Lê khoanh tay đặt trên bàn, nâng cằm nhìn cậu, “Phải ăn mới biết được.”

Thấy Lý Liên Y không có ý gì là chấp thuận, Anh Lê hỏi: “Nghe Khỉ Lục bảo, cậu không thích ăn uống bên ngoài, vì sao? Sợ không sạch sẽ?”

Lý Liên Y không nói gì.

“Cậu có thể nhìn tôi nấu.”

“Có thể sao?”

Anh Lê vui vẻ đứng lên, “Có thể.”

“Bây giờ?”

“Không, bây giờ còn hơi sớm. Nếu như cậu bằng lòng ở lại, nói với người nhà một tiếng.”

Lý Liên Y gọi điện báo cho bác Kim, thấy thoải mái hơn hẳn.

Trước đây đến chơi luôn nhớ đúng ba giờ phải trở về, trong lòng có chút bận tâm sẽ không được vui chơi tận hứng. Hiện tại nếu ở lại ăn cơm, có thể tùy ý lựa giờ giấc trở về, nghĩ đến đó khiến cậu không khỏi thấy thoải mái hơn.

Anh Lê cùng Lý Liên Y trở vào phòng khách, kéo cậu ngồi xuống, “Ngồi đi, chúng ta cùng chơi điện tử.”

“Nhà anh có sao?”

“Đương nhiên.”

Sau một tiếng đồng hồ bị bắn hạ, Anh Lê càng thêm nhìn Lý Liên Y với con mắt khác.

Vốn dĩ vẫn nghĩ cậu ấy an tĩnh và nhu thuận, luôn luôn rụt rè, sợ người lạ, không muốn giao tiếp với người ngoài, ít nói, thu mình như một con chuột kiếng.

Giờ đây đã dần quen thân hơn, mới hiểu rằng cậu không khép mình, chỉ là tâm lý có chút ngăn trở không thể giải trừ, thành ra mới khiến cho người khác nhìn vào chỉ thấy đáng vẻ nhỏ bé sợ hãi.

Ai ngờ đâu, cậu bé an tĩnh này, chơi điện tử lại lợi hại như vậy. Trong lúc đối chiến, cậu chỉ huy quân đội của mình khiến Anh Lê phải liên tục bại lui.

Nhấn mặt buông tay điều khiển trên tay, Anh Lê tựa vào sofa, thở dài, “Tôi thua.”

“Còn chưa mà.”

“Không thể cứu vãn.”

Lý Liên Y cầm lấy tay điều khiển, “Anh đem bộ hạ đến gần biển, đóng thuyền, sau đó...”

Anh Lê ỉu xiu xua tay, “Không phải tôi ngay từ đầu xem thường cậu, chỉ là không ngờ cậu có thể chơi khá như vậy...”

Lý Liên Y lại gần, kéo tay áo anh, “Không nên bỏ cuộc dễ dàng như vậy.”

“Trò chơi mà thôi, bỏ đi.”

Anh Lê thực không muốn tiếp tục chơi nữa, nghĩ mà thấy mắt cả mặt, cậu thiếu niên đẹp như từ truyện tranh bước ra này, chưa một lần ném trái khói lửa nhân gian, lại có thể bức một kẻ dày dạn kinh nghiệm sa trường như anh phải thối lui.

“Anh còn cơ hội, dù là trò chơi cũng không nên dễ dàng bỏ cuộc.”

Anh Lê giương mắt nhìn cậu, “Ai nói vậy?”

“Các anh tôi vẫn nói như vậy. Lúc chơi với bọn họ, bọn họ đều nói vậy.”

Anh Lê không khỏi hiếu kỳ, “Anh em cậu cũng chơi trò này?”

“Cũng không giống lắm. Chúng tôi chơi game kinh doanh online, tự bỏ vốn thành lập công ty buôn bán, chơi cùng tôi bọn họ chưa bao giờ nường tay, thường ra ám chiêu làm cho lũng đoạn, ác ý lừa gạt hoặc làm cho phá sản, hoặc nâng giá ngoại tệ lên, vân vân.”

Anh Lê nghe xong, không khỏi sửng sốt, quả nhiên là thương giới thế gia, trẻ con cũng đều chơi trò này.

Nói đến đây, Lý Liên Y lộ ra một tia buồn rầu, “Đáng tiếc, bọn họ đều đã lớn, không còn ở Hương Đảo nữa, có vài người ở lại thì cũng đều bận rộn công tác.”

“Không phải vẫn còn người dạy cậu học sao? Cậu có thể...”

Lý Liên Y lắc đầu, im lặng.

Anh Lê vỗ vỗ vai cậu như bạn bè lâu năm không gặp, “Cậu đã rất lợi hại rồi.”

Lý Liên Y chọn mi, liếc mắt nhìn anh, “Đương nhiên, tôi là người nhà họ Lý.”

Anh Lê nhìn cậu, cậu lúc này, mày kiếm nâng cao, trên mặt toát lên một cỗ khí khái không thể diễn tả bằng lời, sinh động mà hoạt bát, tựa một luồng sáng từ trong bình ngọc hé lộ, Anh Lê không khỏi khê động trong lòng.

Thật muốn khiến cậu vĩnh viễn có được dáng vẻ hoạt bát như vậy.

(*) Bỉ Đức thỏ: Peter Rabbit (để biết thêm thông tin, hãy hỏi gg caca).

(*) La Tân Hán: Robin Hood.

——o0o——

12. Chương 12

Thật muốn khiến cậu vĩnh viễn có được dáng vẻ hoạt bát như vậy.

Anh Lê vào bếp làm cơm, Lý Liên Y ngoan ngoãn ngồi trên ghế nhìn, A Ngốc len lén đi vào cọt cọt bên chân anh, anh nhắc nhở nó, “Chờ một lát, đi vào phòng khách đi.”

A Ngốc lập tức phe phẩy đuôi, cúi đầu thất thểu đi ra, Lý Liên Y nhìn theo nói: “A Ngốc quả là nghe lời anh.”

“Nó vừa sinh ra đã sống ở nhà tôi cho đến tận bây giờ, coi như là một thành viên trong gia đình tôi rồi. Lúc cha mẹ tôi đi Thụy Sĩ, muốn mang theo nó, nghĩ lại không bằng để nó ở lại làm bạn tôi nên mới không mang đi. Sau đó Tiểu Nháo tới, rồi đến chuột nhỏ.”

Lý Liên Y hỏi: “Con nào đáng yêu hơn?”

Anh Lê suy nghĩ một hồi, “Chuột nhỏ đi, nó trông nhỏ xinh, mắt long lanh, hình dáng lúc ăn uống thì rất chuyên tâm y như người ta viết báo cáo.”

“Báo cáo?” Lý Liên Y suýt bật cười ra tiếng.

Anh Lê lấy nôi ra, quay đầu nói với cậu: “Tôi thực sự nghĩ vậy mà, cậu xem cái vẻ mặt chăm chú ăn hạt ngô của nó, rất giống như... đang viết báo cáo.”

Lý Liên Y cúi đầu trộm cười.

Lúc ăn cơm, Anh Lê hỏi: “Thế nào? Tay nghề tôi không tồi chứ. Đương nhiên không thể so với đầu bếp nhà cậu, nhưng mà cũng đâu đến nỗi phải không?”

Lý Liên Y ném canh hải sản, thấy cậu có vẻ thích ăn măng, Anh Lê liền gấp thêm cho cậu.

Ăn cơm xong, Lý Liên Y ngồi trên sofa trong phòng khách, chưa lập tức trở về, mà cùng Anh Lê xem TV.

Nghĩ đến thứ sáu tuần sau không được đến đây, Lý Liên Y có chút buồn buồn, nội dung của bản tin thời sự chẳng vào đầu cậu được chữ nào.

Tựa như có một con mèo đang cọ cọ trong lòng, lại như có âm thanh của đồng hồ báo thức vẫn vang bên tai, chẳng thể nào xua đi được cái cảm giác này.

Từ lần đầu tiên đến nhà Anh Lê làm khách, dần dần đã trở thành một thói quen, phẳng phất như một phần trong cuộc sống sinh hoạt của Lý Liên Y.

Không rõ từ khi nào, cứ đến thứ sáu là Lý Liên Y sẽ dậy thật sớm, ăn bữa sáng, chờ bác Kim mang xe đưa cậu đến với con đường tĩnh lặng trên sườn núi, cùng Anh Lê trải qua mấy tiếng đồng hồ.

Khi ở cùng với Anh Lê, Lý Liên Y thấy rất thoải mái, anh không gây cho cậu bất cứ áp lực gì, cũng không gặng hỏi những vấn đề mà cậu không thích, cậu muốn được an tĩnh, anh sẽ yên lặng cùng cậu.

Ban đầu có chút sợ anh, dần dần đã không còn sợ nữa, con người Anh Lê luôn có một cảm giác khiến Lý Liên Y thấy an tâm.

Nếu tìm người làm bạn, Anh Lê thực sự là một lựa chọn đúng đắn, anh biết thấu hiểu, biết chăm sóc mọi người, luôn suy nghĩ vì người khác.

Này không phải vì biết thân phận của cậu mà ít nhiều trong sự săn sóc mang theo cảm giác nịnh nọt, Anh Lê rất vô tư, thẳng thắn, cái cách anh chăm sóc bạn bè cũng thật bình đẳng, chân thành mà thân thiết.

Lý Liên Y nghĩ có chút không vui.

“Thứ sáu cuối tuần anh nhất định phải đi làm sao?”

Đang tập trung vào màn hình xem tin tức, Anh Lê nghe thấy câu hỏi của cậu, quay đầu lại, “Sao vậy?”

“Nhất định phải đến công ty sao?”

Anh Lê nở nụ cười, “Đúng vậy, dạo này đang trong giai đoạn chuẩn bị chuyển đến khu nhà mới của công ty nhà đất Anh thị, có một số việc cần phải tăng ca cuối tuần.”

Chú ý thấy Lý Liên Y hình như có chút không vui, Anh Lê hỏi: “Cậu rất muốn thăm chuột nhỏ?”

Lý Liên Y mím miệng, khẽ đáp bằng tiếng mũi, “Vâng.”

“Vậy cậu đến công ty tôi được không?”

“À?” Lý Liên Y ngẩng đầu, nhìn Anh Lê, sững sốt mất một lúc.

Đến nơi có nhiều người, khu thương mại, người đến người đi...

Nhắc thấy biểu tình e ngại của Lý Liên Y, Anh Lê nói: “Cuối tuần mọi người không đi làm, ngoại trừ tôi cũng chỉ có vài nhân viên, hơn nữa khu thương mại tầm cuối tuần cũng không đông lắm, buidینگ mà công ty tôi ở cũng không có nhiều người của công ty khác đến làm tăng ca.”

Lý Liên Y nội tâm đang tranh đấu, cắn cắn môi, nghiêng nghiêng đầu, cụp mi suy nghĩ.

“Nếu cậu đồng ý, tôi sẽ đến đón.”

Nghe Anh Lê nói vậy, Lý Liên Y lắc đầu, “Không cần, tôi có xe.”

Anh Lê mỉm cười, gật đầu, “Tôi sẽ nói với Khỉ Lục để cô ấy yên tâm.”

Lý Liên Y nghe xong vội bật lại, “Tôi không phải là trẻ con.”

Anh Lê thấy cậu lộ ra biểu tình như vậy, có vẻ là đã đồng ý rồi, thực vui vẻ mà cười khoái trá.

“Anh thích chị ấy?”

Một câu đột ngột ấy, Anh Lê thoáng sửng sốt, nhìn Lý Liên Y, chẳng biết trả lời thế nào.

“Anh không phải là thích chị gái tôi rồi chứ?” Lý Liên Y lặp lại câu hỏi.

“Sao lại hỏi vậy?” Anh Lê thấy vô cùng kinh ngạc, mình với Khỉ Lục ngoại trừ gọi điện thoại không có gặp nhau mấy lần, hay là mình đã làm gì, nói gì để Lý Liên Y hiểu lầm?

“Anh gọi thẳng tên của chị ấy.”

Anh Lê thoáng cái bật cười, nghĩ chuyện này cần phải giải thích một chút để tránh khỏi hiểu lầm thêm nặng. Một người không có cái tâm tình ấy, mà người của Lý gia cũng đã biết, vậy đối với Khỉ Lục sao có khả năng đó được.

“Tôi và chị gái cậu là bạn bè, gọi thẳng tên có gì không được. Tôi cũng gọi tên cậu đó thôi, Liên Y.”

Lý Liên Y đắm chiêu, “Rất ít người gọi thẳng tên chị ấy.”

Anh Lê gật đầu, “Tôi biết, họ đều gọi là nhị tiểu thư, tôi không thích xưng hô với bạn bè như vậy. Tôi ngưỡng mộ Khỉ Lục, đặc biệt là tác phong chuyên nghiệp nhờ được nghe qua một ít chuyện về cô ấy. Tôi rất bội phục và ngưỡng mộ, chỉ vậy thôi, không có ý tứ gì khác, mong cậu hiểu rõ.”

Lý Liên Y khẽ gật đầu, “Ừm.”

Nhìn cậu bé trước mắt, dáng vẻ như một ông cụ non truy hỏi mình, Anh Lê vừa muốn cười, lại vừa thấy yêu thương, không khỏi xúc động.

“Kỳ thực, dù cho hiện tại có thực sự gặp gỡ một cô gái, tôi nghĩ, tôi cũng không có dũng khí tiến tới.”

“Là ‘theo đuổi’ chứ.”

Nghe Lý Liên Y nói vậy, Anh Lê muốn cười một chút, lại cười không nổi, chỉ yên lặng.

Nhìn đồng hồ, Lý Liên Y phải về, Anh Lê tiễn cậu đi ra, “Liên Y, sau này có thể để tôi đưa về là được mà.”

Lý Liên Y đứng trước cổng, suy nghĩ một lúc, lắc đầu, “Cảm ơn anh, không cần đâu.”

Nhìn ánh đèn xe khuất dần trong bóng đêm, Anh Lê đứng ngoài cổng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, đến khi bị A Ngốc cản cản góc áo mới đóng cổng cùng nó quay vào nhà.

——oOo——

13. Chương 13

Nhìn ánh đèn xe khuất dần trong bóng đêm, Anh Lê đứng ngoài cổng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, đến khi bị A Ngốc cản cản góc áo mới đóng cổng cùng nó quay vào nhà.

Nghe em trai nói muốn đến công ty của Anh Lê, gọi điện cho anh xác nhận lại, Lý Khỉ Lục hết sức kinh ngạc.

Xem ra, mấy tháng này, Lý Liên Y ở cùng với Anh Lê rất vui vẻ, anh ta cư nhiên có thể tác động được cậu ra khỏi nhà, hơn thế nữa, còn là đến một nơi hoàn toàn khác lạ.

Lý Khỉ Lục vui mừng mà dặn dò em trai, “Anh Lê đang làm việc, dù thế nào cũng đừng làm phiền người ta nhé.”

Thứ sáu đến, Anh Lê đem chuột nhỏ đặt vào trong ***g, chuẩn bị chu đáo đồ ăn cho nó, rồi mang đến công ty.

Mười giờ, đang xem văn kiện, điện thoại reo lên, “Anh Lê...”

Giọng nói trong trẻo mang theo một tia mềm mại của thiếu niên.

“Liên Y, cậu bây giờ đang ở đâu?”

“Dưới công ty anh.”

“Tôi lập tức xuống đón cậu.” Anh Lê buông điện thoại, chạy ra khỏi phòng làm việc.

Lý Liên Y đứng ngay cạnh xe, ngẩng đầu nhìn lên tòa cao ốc thương mại.

Khu thương mại có rất nhiều những building như thế, đại bộ phận các công ty thương mại của Hương Đảo đều tập trung ở đây, còn có không ít văn phòng luật sư cùng văn phòng chuyên gia kinh tế (??).

Vóc người cao lớn của Anh Lê xuất hiện trong tầm mắt Lý Liên Y, đang đi về phía cậu.

Anh Lê nắm tay cậu hướng đến thang máy.

Nhận ra bị đối phương nắm tay như vậy, Lý Liên Y có chút không tình nguyện, dừng bước rút tay lại, mím mím môi.

Anh Lê quay đầu lại, nhìn cậu thiếu niên trước mắt, sau đó nở nụ cười, lại dùng một tay nắm lấy tay cậu.

Lại bị vùng vẫy rút ra.

Cảm giác tựa như cậu bé đang làm nũng với mình, Anh Lê tim đập rộn, lòng thoảng ngọt ngào.

Thấy Lý Liên Y rụt rè kéo ống tay áo mình, Anh Lê nghĩ mà muốn cười, khoát cổ tay, đem bàn tay nhỏ bé nằm gọn trong bàn tay mình, nắm rất chặt, không cho nó vùng thoát khỏi nữa.

Lý Liên Y ngẩng đầu, sóng mắt xẹt qua gương mặt anh.

“Tôi biết cậu muốn chứng tỏ với tôi là cậu không sợ, tôi chỉ định thay cậu dẫn đường thôi.” Anh Lê giải thích.

Nhìn cậu thiếu niên mím môi im lặng, đầu cúi xuống, cái cổ trắng nõn, Anh Lê thực muốn thử chạm vào nhưng vẫn cố nhịn xuống.

Được Anh Lê nắm tay đi vào thang máy, Lý Liên Y trầm suy nghĩ trong lòng, ngồi xe suốt một chặng đường cũng thấy không ít những người mặc đồ tây trang, nhưng so với Anh Lê, hình như còn thiếu chút gì đó.

Không nói đến dáng người cao ráo, Anh Lê rất lớn, rất có phong độ, mặc bộ tây trang vừa vặn với cơ thể, trông rất ngọc thụ lâm phong.

Nói đến tướng mạo, anh thực sự rất tuần tú, dáng tươi cười luôn đem lại cảm giác ấm áp.

Thấy sếp (*) dẫn theo người lạ đến công ty, các nhân viên khác đang làm tăng ca đều vô cùng kinh ngạc.

Đến lúc thấy rõ khuôn mặt cậu thiếu niên, tất cả mọi người đều ngây người.

Thực sự rất đẹp! Đáng yêu quá!

Lúc đi trên hành lang của tòa nhà, Lý Liên Y đâu có thấy sợ như thế này, quả thực khi thấy mái tóc uốn của mấy nữ nhân viên công ty, vai cậu liền cứng ngắc lại.

Không khỏi muốn trốn tránh, sợ hãi, chán ghét.

Anh Lê để ý thấy vẻ mặt thay đổi của cậu, liền dẫn cậu vào phòng làm việc của mình, đóng cửa lại, kéo chớp cửa sổ xuống, chặn mọi đường nhìn có thể có.

Mang cho cậu bánh kem nóng, Anh Lê đổi thân hình nhỏ bé đang co mình trên sofa nói: “Đừng sợ, đều là nhân viên của tôi, họ là người tốt.”

Dứt lời, Anh Lê ngồi xuống bên cạnh cậu, nhìn một lúc, mỉm cười nói: “Mọi người nhìn cậu, chú ý tới cậu, là bởi vì cậu lớn lên trông rất xinh đẹp đáng yêu, những người có dung mạo như cậu rất hiếm thấy, nhiều ngôi sao còn không đẹp bằng.”

Lý Liên Y rụt vai thêm một chút, nghiêng đầu nhìn Anh Lê, nhỏ giọng hỏi: “Thật vậy sao? Tôi không biết. Trong nhà chỉ có các chị nói tôi đẹp, các anh trai chưa bao giờ nói vậy.”

Anh Lê nở nụ cười, ôm nhẹ vai cậu, “Đó là bởi vì các anh trai cậu ai lớn lên cũng đều rất anh tuấn.”

Biết Lý Liên Y sợ, Anh Lê ôm lấy cậu, đỡ cậu ngồi, chờ tâm tình của cậu bình tĩnh lại.

Lý Liên Y dựa trong lòng Anh Lê, cúi đầu, nhìn chăm chú vào khuy áo trên bộ tây trang của anh.

Không biết từ lúc nào, đã cho phép một người ngoài như thế này ôm ấp, cũng nguyện ý dựa vào lòng anh.

Vì cảm thấy thực an tâm.

Cảm giác sợ hãi ban đầu dần không còn nữa, cậu mở ***g chuột, đem chỗ thức ăn Anh Lê chuẩn bị đút cho nó rồi cùng chơi đùa.

Anh Lê trở lại bàn làm việc, bắt đầu công tác.

Lúc đổi cà phê, cô thư ký của anh lại gần, cười meo meo hỏi ông chủ, “Sếp, cậu bé kia là ai vậy?”

Cô thư ký này đã theo Anh Lê nhiều năm, cùng làm việc rất ăn ý, cũng đã trở nên quen thuộc, thấy nàng cười với vẻ mặt ám muội, Anh Lê nhin không được liếc mắt cảnh cáo, “Cô đấy à... đó là bạn của tôi.”

“Đến đến công ty là để họp cùng chúng ta sao?”

“Không. Cậu ấy là chủ nhân của chuột nhỏ, trong nhà không cho nuôi, nên hiện tại tôi nuôi hộ cậu ấy.”

Cô thư ký nghe xong, gật đầu, mặt hướng sang phía đó nói: “Thực sự rất nhỏ nhắn xinh đẹp, đẹp vô bờ bến nha. Sếp, là ngôi sao à?”

Anh Lê trầm nghĩ, người nhà họ Lý sao có khả năng đi biểu diễn văn nghệ bên ngoài được.

“Chỉ là một cậu bé bình thường, bạn của tôi. Cậu ấy hơi sợ người lạ, các cô đừng nhìn chăm chăm, cũng đừng dọa cậu ấy sợ.”

“Đã biết, thưa sếp.”

Nghe được chuyện hay ho, cô thư ký cười rời đi, Anh Lê phía sau nàng thì lắc đầu.

Đến giờ họp, Anh Lê chỉnh sửa lại tài liệu trong tay, đứng lên nói với Lý Liên Y: “Liên Y, tôi phải đi họp bây giờ, cậu ở đây một mình được không?”

Lý Liên Y hơi sững sốt, suy nghĩ một chút, gật đầu.

Anh Lê đi đến phòng họp, từ cửa thủy tinh phòng làm việc của anh có thể nhìn thấy bàn hội nghị bên này, nhân viên tham dự họp không nhiều lắm, chỗ ngồi đều đã yên vị.

Như vậy, Lý Liên Y có thể nhìn thấy anh, sẽ không quá sợ hãi.

Qua cửa thủy tinh, Lý Liên Y thỉnh thoảng nhìn theo những hoạt động của mọi người trong phòng họp.

Anh Lê chủ trì cuộc họp. Đặt những vấn đề cần bàn luận, chỉ thấy Anh Lê có khi chậm rãi nói, có khi nghiêng tai lắng nghe, có khi là ghi chép cái gì đó, rồi lại bàn luận, vẻ mặt của anh rất chăm chú, kiên nhẫn nghe người khác nói, sau đó phát biểu quan điểm của mình.

Chẳng biết vừa nói cái gì, tất cả mọi người đều nở nụ cười, Lý Liên Y không nghe thấy tiếng, thế nhưng có thể thấy được nụ cười sáng rõ của Anh Lê.

Những người khác trong cuộc họp chăm chú nhìn Anh Lê, chẳng hề vì anh là ông chủ, là kẻ có quyền ra lệnh. Lý Liên Y xuất thân trong gia đình thương giới, cậu biết, có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác như vậy, là bởi vì Anh Lê có được sức thu hút của một lãnh đạo, tựa như nam châm, hấp dẫn cấp dưới của mình, khiến họ phải khâm phục.

Người đàn ông này, giờ đây, trên người đang toát lên vẻ đẹp của công việc.

Anh ta đã từng nói khâm phục đáng về chuyên nghiệp của chị gái mình, nhưng Lý Liên Y cho rằng, Anh Lê cũng rất chuyên nghiệp.

Cuộc họp kết thúc, tất cả mọi người đều mang theo vẻ mặt đã thu được kết quả tốt đẹp, nói cười nhau đi ra, có người trở lại với công việc của mình, có vài người vây quanh Anh Lê, tiếp tục thảo luận.

Khi tất cả mọi người đã giải tán, Anh Lê cuối cùng mới rời khỏi bàn họp.

Thấy Anh Lê cầm tập tài liệu đi tới, Lý Liên Y hỏi: “Đã họp xong?”

“Ừm.”

“Tan tầm được chưa?”

Nghe Lý Liên Y hỏi vậy, Anh Lê mỉm cười, “Được, xử lý xong việc. Một giờ có thể về.”

Nhìn đồng hồ một chút, Anh Lê hỏi: “Cùng đi ăn không?”

Lý Liên Y mở to hai mắt, vô thức rụt vai lại.

Anh Lê biết Lý Liên Y đang sợ cái gì, anh đi tới trước mặt cậu, ngồi xổm xuống, nhìn cậu, “Ý tôi là, về nhà tôi dùng cơm.”

Nghe được câu nói ấy, vẻ mặt Lý Liên Y thoáng thả lỏng, cười gật đầu.

“Chờ tôi một chút, tôi sắp xếp mọi thứ xong chúng ta sẽ mang chuột nhỏ về nhà.”

Buổi tối về đến nhà, Lý Liên Y thấy Lý Khỉ Lục và bác Kim đều đang đợi mình.

Hiển nhiên mọi người đối với một lần ra ngoài của mình rất quan tâm.

“Có phải rất sợ không?” Lý Khỉ Lục hỏi.

Lý Liên Y lắc đầu, “Lúc đầu thì có, sau thì không thấy sợ nữa. Cũng không có nhiều người lắm.”

“Anh ta làm việc cả ngày à?”

“Không ạ, xong việc thì trở về.”

“Lúc thấy người lạ có khó chịu không?”

Lý Liên Y suy nghĩ một chút, “Tất cả mọi người đều nhìn em.”

Vừa nghe đến đây, Lý Khỉ Lục mỉm cười, xoa xoa khuôn mặt cậu, “Đương nhiên, nhìn một cậu bé mười sáu tuổi xinh đẹp như thế, là người ai lại không mở hai mắt mà nhìn.”

Ngăn lại tay của chị gái, Lý Liên Y nói: “Anh Lê nói em đẹp như ngôi sao thần tượng.”

“Đây là đương nhiên rồi.”

“Thế nhưng em không thấy vậy, hơn nữa, em nghĩ các anh còn đẹp hơn.”

Lúc dẫn em trai về phòng, Lý Khỉ Lục hỏi: “Liên Y, nếu như lần nữa đến công ty Anh Lê, có sợ nữa không?”

Lý Liên Y suy nghĩ một chút, “Sẽ, sẽ sợ, nhưng, nếu anh ấy nói có thể đi, em sẽ lại đến.”

Lý Khỉ Lục gật đầu, xoa tóc em trai, đưa cậu về phòng.

(*) sếp: QT để là “lão bản”, mình ko thích từ này nên sẽ có lúc đổi thành “sếp”, có lúc là “ông chủ”

—oOo—

14. Chương 14

Lý Khỉ Lục gật đầu, xoa tóc em trai, đưa cậu về phòng.

Lúc ở nhà Anh Lê, thái độ của Lý Liên Y ngày càng tự nhiên hơn.

Hai người lúc ở chung đã tựa như đôi bạn lâu năm, không còn gì phải kiêng kỵ.

Phát hiện Lý Liên Y lúc ngồi trên sofa đọc sách lại có thể đuổi người thoải mái, đôi chân trần duỗi ra làm nhăn nếp thảm trải sàn, Anh Lê rất ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng bình ổn lại.

Tư thái đó có thể chứng minh rằng Liên Y ở nhà mình đã thực sự thoải mái.

Nhìn chăm chăm vào đôi chân trần của cậu thiếu niên, da thịt trắng nõn, mắt cá chân mảnh khảnh, ngón chân nộn nộn, tựa như một đứa trẻ, cực kỳ đáng yêu.

Anh Lê ngực dâng lên một cỗ kích động, rất muốn vuốt ve một chút đôi chân khả ái kia.

Lý Liên Y ngẩng đầu, nhìn lại ánh mắt đương kinh ngạc của Anh Lê.

Nhận ra đối phương đang nhìn chăm chăm đôi chân trần của mình, Lý Liên Y đỏ mặt, lui lui, thu chân lại.

Anh Lê bị chính cái ý nghĩ bay bổng của mình làm cho thất thố, khựng một tiếng, thu lại tâm tình, tiếp tục cúi mặt vào công việc.

Chớp mắt đã đến tháng tư, đầu tháng năm sẽ có một kì nghỉ dài hạn.

Trong quán bar, Diệp Thanh Tử hỏi Anh Lê, “Kì nghỉ dài hạn này anh dự định đi đâu chưa? Nhớ chụp ảnh về cho chúng tôi xem nha.”

Anh Lê vịn tay vào quầy bar, suy nghĩ.

Trước đã cùng thảo luận với mấy bằng hữu kì nghỉ này sẽ đi nơi nào, định đến hồ La Bồ (*) theo kiểu như đi thám hiểm, thế nhưng không ít bằng hữu sợ nguy hiểm mà phản đối, còn muốn đến Đôn Hoàng (**), ngắm nhìn lại thành cổ Lâu Lan (***) nữa.

Ngoài ra, còn có người đề nghị đi Thổ Nhĩ Kỳ, chính mình mới chỉ được nhìn quốc gia này qua màn ảnh TV, đây là đất nước có được nét phong tình của cả Châu Á và Châu Âu.

Hiện tại đã sắp đến lúc cần quyết định, Anh Lê chợt cảm thấy không còn muốn ra khỏi nhà nữa.

Nếu như mình đi du lịch, Liên Y sẽ không thể đến thăm chuột nhỏ.

Nghĩ tới đây, Anh Lê không khỏi thẫn thờ, cái lý do này chỉ là thứ yếu mà thôi.

Trọng yếu hơn chính là, vừa nghĩ đến một thời gian không được gặp Lý Liên Y, Anh Lê liền thấy có chút là lạ.

Hình như đã thành thói quen, cùng cậu trải qua những ngày thứ sáu.

Nếu như mình không ở Hương Đảo, cậu ấy sẽ đến đâu? Ở nhà, hay cùng người nhà đi nghỉ mát.

Anh Lê thấy có lẽ khả năng thứ nhất lớn hơn.

Nói vậy, anh nghĩ, thà rằng mình không đi du lịch, ở lại Hương Đảo, thì Liên Y có thể cùng mình một chỗ.

Đối với ý nghĩ của chính mình, Anh Lê thấy có chút ấu trĩ, Lý gia là một gia tộc lớn, bạn bè thân thích rất nhiều, Lý Liên Y không lo không có ai làm bạn, chỉ là, tính tình của cậu như vậy nhất định không muốn làm bạn với họ mà thôi.

Cậu ấy có thể, cho phép một người, ở trong phòng mình không?

Rõ ràng biết đối phương không có điểm gì thiếu khuyết, nhưng Anh Lê vẫn cho rằng Liên Y cần được yêu thương nhiều hơn nữa, luôn luôn không thể yên tâm về cậu, muốn hảo hảo chăm sóc che chở cho cậu.

Cậu ấy cũng là một người đã từng bị tổn thương.

Luôn luôn lo lắng cho cậu, Anh Lê nghĩ, hiện tại Liên Y chính là một người không thể không lưu ý.

Mà hình như cậu ấy lại không nghĩ như vậy?

Anh Lê quyết định, sẽ hỏi Liên Y trước, rồi mới sắp xếp kế hoạch của mình.

“Kì nghỉ dài hạn sắp đến rồi, cậu có dự định gì không?” Lúc ở vườn sau ngắm cảnh biển, Anh Lê hỏi Lý Liên Y.

“Anh định đi du lịch phải không?” Lý Liên Y lập tức hỏi lại.

Anh Lê ngửa đầu, nheo mắt suy nghĩ một hồi, “Chuyện này à, nói thật, tôi cũng không muốn đi cho lắm, ngược lại muốn ở nhà hơn.”

Lý Liên Y quay sang nhìn anh, “Không phải chỉ cần có dịp là anh sẽ đi du lịch sao?”

“Ừm, nói như thế nào nhỉ, giờ thì không muốn lắm.”

Một lát sau, Anh Lê hỏi: “Nếu như bảy ngày nghỉ tôi đều ở nhà, cậu có thể đến nhà tôi không?”

Vốn dĩ, Lý Liên Y cũng đang rất phiền não về vấn đề này, Anh Lê nếu như phải đi, không ở trong thành phố này, vừa nghỉ đến thôi Lý Liên Y đã thấy không thoải mái.

Những muốn hỏi một chút, lại chẳng thể ra khỏi miệng. Anh ta là bằng hữu của mình, nào có đạo lý không cho bạn bè đi du lịch bao giờ.

Làm sao có thể yêu cầu Anh Lê ở lại được.

Hiện tại Anh Lê chủ động nói ra, Lý Liên Y như trút được tâm tình nặng nề suốt một đoạn thời gian qua.

“Được, tôi mỗi ngày sẽ đến nhà anh chơi.”

Anh Lê thấy cậu đáp ứng, thực vui mừng.

Những bảy ngày liền, có thể mỗi ngày được gặp cậu, vừa nghỉ đã thấy vui vẻ, Anh Lê bắt đầu ngóng trông ngày nghỉ mau đến.

Anh thấy, mỗi khi cùng một chỗ với Lý Liên Y, chính mình dường như đều biến thành trẻ con, bắt đầu chơi điện tử, cùng cậu xem truyện tranh, hay ở nhà xem phim hoạt hình. Bởi vì đã nói Liên Y đẹp ngang với ngôi sao thần tượng, bọn họ còn đem đồng tuần san giải trí ra so sánh.

Kỳ nghỉ tới.

Các anh trai còn đi học hay đã đi làm, đều đi du lịch, biệt thự Lý gia càng thêm an tĩnh.

Lúc này đây, Lý Liên Y lại không quá để tâm đến cái sự an tĩnh này, cậu đã có hẹn, hầu như cả ngày đều ở cùng với Anh Lê, có anh làm bạn, cảm giác tịch mịch hầu như đã không còn.

Bác Kim quản gia nhìn mà cũng vui lòng.

Liên Y và người bạn của cậu, đang cùng nhau ngồi thư giãn trước cửa sổ.

“Có muốn ra biển chơi không?” Đang cùng đọc sách, Anh Lê chợt đề nghị.

Anh mong muốn cậu vừa có thể ra ngoài, lại vừa không phải đến nơi có nhiều người, vậy ra biển đi?

Lý Liên Y khép lại quyển sách trên tay, nhìn Anh Lê, “Có nhiều người không ạ?”

Anh đáp: “Không.”

“Chỉ đi cùng anh thôi đúng không?” Có lần thấy Anh Lê nói chuyện điện thoại với bạn, Lý Liên Y đã biết, anh quen thân không ít người, hơn nữa bọn họ đều tin tưởng, dựa dẫm vào anh, anh tựa như đại ca của một gia đình lớn vậy.

Đương nhiên, điều này càng chứng tỏ Anh Lê là một người chín chắn, có thể đảm nhiệm cũng như có khả năng kêu gọi mọi người, rất được tín nhiệm.

“Muốn cùng bọn họ ra biển, còn có rất nhiều cơ hội. Bây giờ hai người chúng ta đi. Mấy ngày nay thời tiết khá đẹp, dịp tốt để ra biển, tôi có một chiếc du thuyền. Nếu không muốn bơi, chúng ta có thể câu cá.”

Lý Liên Y nghe Anh Lê nói vậy, yên lòng, cũng không phải vì sợ người lạ, mà là những lúc như thế này, cậu chỉ muốn được một mình cùng với anh.

“Thuyền của anh?”

Anh Lê gật đầu, “Thuyền không lớn lắm, nhưng được trang bị không thiếu thứ gì, cậu xem qua sẽ biết.”

Có thể có một chiếc du thuyền tư nhân cho riêng mình, Lý Liên Y biết, Anh Lê phải là một người có được sự nghiệp rất thành công.

“Thuyền tên gọi là gì ạ?”

Anh Lê vừa nghe đến vấn đề này, sững sốt một chút. “A, cái này, thật ra là chưa bao giờ nghĩ đến tên cho thuyền.”

“Như vậy... gọi là Liên Y có được không?”

“Tên của cậu.” Anh Lê thú vị mỉm cười.

“Tên của tôi không được sao?”

Anh Lê gật đầu liên hồi, “Được, tốt lắm. Tôi sẽ nói với công ty phụ trách bảo dưỡng thuyền, để cho họ sai người phun tên lên thuyền.”

Thực không ngờ, công ty phụ trách bảo dưỡng máy móc cho thuyền làm việc lại hiệu quả như vậy, khi anh dẫn Lý Liên Y đến bến tàu, liếc mắt đã thấy chiếc du thuyền trắng, trên thân đã được phun thật to hai chữ “Liên Y”.

Lý Liên Y nhìn thấy tên của mình, chưa nói gì, đứng trên bến tàu nhìn kỹ hai chữ kia một hồi.

Kỳ thực, trong lòng Lý Liên Y rất thỏa mãn. Nhà của cậu cũng có thuyền, một câu nói là có thể dùng tên mình mà đặt, nhưng đối với thuyền của Anh Lê thì lại khác.

Lý Liên Y biết, Anh Lê thực quan tâm đến mình, cậu thích cái cảm giác này.

Thuyền bắt đầu rời khỏi bến, Anh Lê chỉnh chế độ tự lái, sau đó đứng trên boong tàu mở ô che ánh nắng mặt trời.

Lý Liên Y mang ghế đến, hai người ngồi xuống.

Thời tiết vô cùng tốt, bầu trời xanh điểm vài đám mây trắng, ánh mặt trời chói chang, từng đợt sóng xanh biết dập dềnh, phản chiếu ánh sáng bàng bạc.

Người ra biển thoát nhìn cũng không ít, giữa những con sóng mênh mông vô bờ, điểm xuyết một vài cánh buồm.

Anh Lê đem đồ uống cho Lý Liên Y, mình cũng uống một cốc, tựa trên ghế, trầm tĩnh lại.

“Có ngày nghỉ thật tốt, có thể thư giãn một chút.”

“Gần đây anh bề bộn nhiều việc lắm à?”

Anh Lê gật đầu, “Công ty sắp tới chuyển đến tòa nhà mới, đang trong giai đoạn tất bật (4*) chuẩn bị, hạng mục tiêu thụ cũ khá tốt, tôi mong là ở khu vực mới này cũng đạt được thành tích như vậy.”

“Không nên để mình bị áp lực nhiều quá.”

Nghe Lý Liên Y nói vậy, một cậu bé chưa bao giờ rời khỏi nhà, hiện tại lại xoa dịu áp lực cho mình, Anh Lê nở nụ cười, cầm cái cốc trong tay cùng một cái vào cốc của cậu, “Đỉnh” vang lên một tiếng nhỏ.

“Cảm ơn.”

Lý Liên Y cũng đáp lễ, “Không có gì.”

Lúc bắt đầu câu cá, Anh Lê phát hiện Lý Liên Y chưa câu cá bao giờ. Vì vậy, anh dạy cậu các bước cơ bản cần có.

Đến lúc có việc mới ôm chân Phật quả nhiên mất linh (5*), Anh Lê bên này, cứ con cá này tiếp con cá khác nổi đuôi cắn câu, thậm chí còn câu được cả tôm, không bao lâu chiến lợi phẩm đã chất non nửa thùng, thế nhưng Lý Liên Y lại một con cũng chẳng câu được.

Mái tóc đen của cậu bị gió biển thổi bay bay, sợi tóc tỏa sáng dưới ánh mặt trời khê phát phơ, rồi lại hạ xuống, cậu đang hết sức chăm chú với việc thả câu, chẳng để ý chỉ đến gió máy cả.

Anh Lê đằng sau phi thường muốn ôm Lý Liên Y một cái, thay cậu vuốt lại những sợi tóc bay loạn.

Giờ đây, Anh Lê không khỏi nhớ tới những lần hai người ôm nhau, đều là có nguyên nhân mới được vậy, thế nhưng, ôm cậu thực sự rất thoải mái, thật là động lòng người.

Lý Liên Y nắm cần câu, nhìn chăm chú ra ngoài khơi, vẻ mặt hết sức tập trung, thực giống chuột nhỏ, ánh mắt đen láy chớp động lóe lên tia sáng, mang theo một loại hấp dẫn chói lóa.

Thực sự rất đáng yêu.

“Chẳng nhẽ mỗi câu của tôi có vấn đề?”

Nghe Anh Lê nói vậy, Lý Liên Y quay đầu, vẻ mặt giận dỗi nhìn chằm chằm anh.

Anh Lê vội vàng cười chữa lời, cậu nhóc biểu tình nghiêm túc, mím mím môi, không cam lòng lại có chút bất đắc dĩ, đầu cúi xuống.

“Anh cười cái gì.” Giọng điệu Lý Liên Y có phần rất nghiêm chỉnh.

Chính là cái kiểu nghiêm túc này, khiến Anh Lê càng không nhịn được.

“Không... không có.”

Lý Liên Y không cam tâm lên án, “Anh rõ ràng là đang cười. Tôi ở nhà đã từng được học, cũng đã từng câu cá.”

Vừa nghe cậu nói đến đây, Anh Lê liền đem mặt quay đi, “Ở nhà... không giống với ở giữa biển.”

Lý Liên Y tức giận chìa một tay, nắm một con cá trong thùng, tay giơ lên, ném lại vào biển rộng.

Nhẹ nhàng “tôm” một tiếng, mặt biển gợn lên một hoa sóng nho nhỏ.

“Nhà của tôi không phải long cung.” Lý Liên Y nghiêm mặt nói.

Câu này nói đúng y như Anh Lê dự liệu, làm anh càng thêm muốn cười, mím môi chịu đựng, mặt đã có chút đỏ.

Lý Liên Y lại càng giận, liền tiếp đem chỗ cá mà Anh Lê câu được ném trở lại biển khơi.

Anh Lê thầm nghĩ, ai, cậu nhóc rốt cuộc giận thật rồi.

Dáng vẻ khi tức giận của cậu thật đúng là đáng yêu, mắt đen mở lớn, chớp mũi hếch lên.

Anh Lê cuối cùng thành ra cùng Lý Liên Y so tài ném, xem ai ném cá được xa hơn.

Cá câu được, thoáng cái đã về lại biển khơi.

Thẳng đến cuối cùng, đang lúc Lý Liên Y đem tôm hùm chuẩn bị ném đi, Anh Lê kéo tay cậu, “Đừng, đừng, thả hạ lưu tình, để lại một ít để ăn.”

Lý Liên Y trừng mắt nhìn Anh Lê, vẫn đem tôm ném về biển.

Anh Lê cười thầm rót một cốc nước, đưa cho Lý Liên Y, có người sau một hồi bắt ném cứ như mèo con tức giận, uống liền một hơi rồi bị ho khụ khụ.

Vừa thấy Lý Liên Y ho khan, biết cậu bị sặc nước, Anh Lê vuốt vuốt lưng cậu, rồi đưa khăn tay cho cậu.

Ho xong, Lý Liên Y yên tĩnh lại.

Một lát sau, cậu hỏi: “Anh không giận tôi chứ?”

Anh Lê lắc đầu.

“Tôi đem cá ném đi hết rồi.”

Anh Lê mỉm cười, vẫn lắc đầu.

“Tôi làm gì anh cũng không tức giận?”

Anh Lê nhìn Lý Liên Y, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt, “Tôi hiểu cậu, có thể là không nhiều, cũng không được đầy đủ, nhưng tôi ít nhất có thể hiểu được, tôi không để tâm đâu. Tôi có điểm mấu chốt của mình, nếu cậu chạm vào điểm đó, tôi sẽ nói cho cậu biết. Bình thường cậu có hơi nháo một chút, tôi sẽ tha thứ, không tức giận. Bạn bè ở cùng nhau cần phải như vậy, tin tưởng mới có thể tạo nên tình bạn, hai bên khi ấy không cần phải dè chừng nhau, mà là biểu lộ chân tình. Nếu như bạn bè mà không có được sự tha thứ và bao dung như vậy, sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Nghe xong lời Anh Lê nói, Lý Liên Y chỉ ngồi yên lặng như đang suy nghĩ gì đó.

“Anh thực sự rất giống anh trai tôi.” Hai tay đan nhau đặt trên đầu gối, Lý Liên Y nói.

Anh Lê nghe vậy, cười hỏi: “Vị nào? Cháu nội thuộc dòng chính gia tộc Lý thị tổng cộng có mười sáu người, cậu có mười một người anh, tôi giống ai?”

“Đều giống.”

Nhìn Lý Liên Y nói, biểu tình nghiêm túc, Anh Lê đáp: “Tôi đây thực sự rất vinh hạnh rồi.”

“Ngay từ đầu gặp anh, tôi đã thấy không sợ, có lẽ bởi vì anh rất giống anh trai tôi, bọn họ đều rất bao dung đối với tôi, chưa từng ép tôi làm những chuyện tôi không thích, cũng rất chiều chuộng tôi.”

Anh Lê lắc lắc ngón tay, “Cần phải nói rõ một chút, tôi sẽ không nuông chiều cậu, nếu như tôi thấy cậu sai, tôi sẽ lập tức chỉ ra.”

Lý Liên Y nghe được câu nói rõ ràng của anh, suy nghĩ một chút, “Vậy nên chị hai mới muốn tôi làm bạn với anh.”

“Có lẽ vậy. Lúc ấy Khỉ Lục cũng đâu biết rõ con người tôi. Là tôi chủ động đề nghị, Khỉ Lục tin tưởng tôi, tôi rất cảm ơn cô ấy.” Vừa nói, Anh Lê vừa nhìn về phía Lý Liên Y, “Tôi cũng rất cảm ơn cậu, cậu cũng tin tưởng tôi.”

Bị Anh Lê dùng ánh mắt chăm chú nhìn mình, đôi mắt đen láy, mang theo cảm giác đặc biệt thâm trầm của một người đàn ông trưởng thành, Lý Liên Y vô thức muốn tránh né ánh mắt ấy, cúi đầu.

(*) hồ La Bố (Lop Nur): hồ nước nằm ở phía đông nam khu tự trị Tân Cương Trung Quốc. (theo baike.baidu.com)

(**) Đôn Hoàng: là một thị xã thuộc địa cấp thị Tũn Tuyền, tỉnh Cam Túc, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. (theo wikipedia)

(***) thành cô Lâu Lan: Thành cổ Lâu Lan nằm trên mũi Tây Bắc Lô-bu-puo phía Nam Tân Cương, từng là yết hầu của con đường tơ lụa. Nay đã bị sa mạc, địa mạo Nhã Đan và lớp muối cứng rắn bao bọc, hầu như không người đặt chân đến, hết sức tan hoang, hiu quạnh và hiểm nghèo.

(4*): nguyên văn QT là “khẩn la mật cổ” = “khua chiêng gõ mõ” ý là âm ĩ rình rang nháo nhào, nghe kỳ kỳ nên mạn phép đổi thành “tất bật”.

(5*) Đến lúc có việc mới ôm chân Phật quả nhiên mất linh: xuất phát từ một điển tích liên quan đến vợ của cư sĩ Trần Phi Lâm – “Đến lúc việc xảy ra mới ôm chân Phật cũng có hiệu quả”, Tự tỷ đã có cải biến một chút thành “mất linh” tức là “không hiệu quả”, có lẽ là ý chỉ việc lúc cần mới học hỏi thì sẽ không có kết quả tốt.

——o0o——

15. Chương 15

Bị Anh Lê dùng ánh mắt chăm chú nhìn mình, đôi mắt đen láy, mang theo cảm giác đặc biệt thâm trầm của một người đàn ông trưởng thành, Lý Liên Y vô thức muốn tránh né ánh mắt ấy, cúi đầu.

Từ bến tàu lái xe về nhà, Anh Lê vào cửa, gọi Lý Liên Y đang ngồi, hỏi cậu tiếp theo có muốn lưu lại ăn cơm không.

“Tôm hùm hôm nay là tuyệt đối tươi ngon.”

Nghe Anh Lê nói vậy, Lý Liên Y gật đầu.

Ngồi trên ghế trong nhà bếp, cậu nhìn anh rửa sạch tôm hùm, bỏ ruột tôm, rồi cắt thành hai khúc, cho vào nồi đã đổ sẵn nước, buộc chặt cẩn thận chờ bỏ sò hến vào, thêm gia vị, bắt đầu đun.

“Nhìn qua có vẻ rất đơn giản.” Lý Liên Y nhận xét.

Anh Lê gật đầu, “Kỳ thực thì không khó, chỉ cần chịu bắt tay vào làm.”

Canh tôm hùm nhìn rất ngon mắt, Anh Lê gấp thịt tôm bỏ vào bát Lý Liên Y.

Đang ăn cơm, Lý Liên Y đột nhiên hỏi: “Anh nói, là anh chủ động đề nghị muốn làm bằng hữu của tôi với chị hai.”

“Ừm.”

“Vì sao?”

Anh Lê ngừng động tác, nhìn Lý Liên Y, lông mày chau lại lộ một tia tịch mịch mà kiên định, hình ảnh ấy rơi vào trong mắt anh.

“Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là, tôi biết cậu cũng khép chặt tâm hồn mình, có chút giống với tôi, bất tri bất giác, mới nghĩ rằng cần phải đến gần cậu, mong muốn có thể làm bạn bè.”

Lý Liên Y vẻ mặt cứng ngắc lại, mang theo cảm giác sợ hãi đề phòng một lúc, mới mở miệng hỏi: “Anh khép lại tâm tư gì?”

Nghe cậu hỏi, anh suy nghĩ một chút, nở một mặt cười nhạt, xa xăm đáp, “Cậu không hiểu...”

Lý Liên Y lập tức mở to hai mắt, nhìn chăm chăm Anh Lê, nhấn mạnh: “Tôi hiểu rất nhiều chuyện, anh phải biết rằng có nhiều chuyện tôi rất hiểu.”

Anh Lê cười cười, Liên Y quả nhiên vẫn là một đứa trẻ, nghĩ vấn đề thực giản đơn, với một Anh Lê đã từng trải nhiều năm như vậy, cánh cửa tâm tư mà anh đóng lại, dĩ nhiên không phải bình thường rồi.

“Tình yêu...”

Nghe vào hai từ anh vừa nói, Lý Liên Y chợt sững sốt, không lập tức phản ứng gì, sau đó mất một lúc, tựa hồ đã hiểu, nháy đôi mắt to nhìn Anh Lê.

Anh chỉ trầm mặc, không nói gì.

Cùng một người bạn nhỏ như Lý Liên Y nói về chuyện nhân sinh sâu xa cũng như nặng nề ấy, quả nhiên là không thích hợp.

Đúng vậy, ai có thể khẳng định mình hiểu được ái tình, ai dám nói mình biết rõ chuyện tình yêu. Nếu thực sự ai ai cũng hiểu, thì đâu có nhiều nam nữ si tình, nhiều đôi trai gái thương tâm đến vậy.

“Cậu đã từng có bạn gái chưa?” Một lát sau, Anh Lê hỏi.

“Không có.” Lý Liên Y lắc đầu.

“Tôi đã từng gặp gỡ nhiều, nhưng đều chia tay. Có một số việc, miễn cưỡng không được, ép buộc cũng chẳng ích gì, chỉ có thể tùy vào duyên phận.”

“Anh muốn hình mẫu bạn gái như thế nào?” Lý Liên Y hỏi tiếp.

Anh Lê suy nghĩ một hồi, lắc đầu, “Thực sự... không biết. Mông mông lung lung, cứ như có một hình bóng, lại không thấy rõ, rất khó nói...”

Chú ý tới Lý Liên Y đang nhìn chăm chăm mình, mang theo biểu tình suy tư, Anh Lê có chút hối hận, cậu bé này còn chưa hiểu được, khi không lại xoay sang vấn đề này, làm đảo lộn tâm tư của cậu, thật là sai lầm, Anh Lê không khỏi cười nói: “Khụ, cậu còn nhỏ, tôi biết nói thế nào được...”

“Tôi không còn nhỏ nữa.”

“Cậu còn không học đại học.”

Lý Liên Y xụ mặt, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Đại học thì có gì đặc biệt hơn người.”

Anh Lê lập tức phủ nhận quan điểm này của cậu, “Ở đại học, không chỉ là học tập trí thức, còn là học cách chung sống với bạn bè cùng lớp, với thầy cô, coi như là khoảng thời gian dự bị để bước vào đời. Tôi cho rằng, đây chính là giai đoạn tuyệt vời nhất trong cuộc đời con người, từ học tập dần đến nhân sinh quan, giá trị quan, thế giới quan, đối với mỗi người sau này đi vào xã hội, làm việc, sinh hoạt, sẽ ảnh hưởng rất nhiều.”

Lý Liên Y nghe, không nói gì thêm, Anh Lê có thể cảm giác được, điều mình nói cậu đã hiểu. Về phần có nghe theo hay không, còn dựa vào bản thân cậu ấy.

Lý Liên Y không phải là một đứa trẻ bướng bỉnh chỉ làm theo ý mình, cậu có lẽ chỉ là ở một phương diện nào đó, thích tự khẳng định mình mà thôi.

“Các anh vì sao lại chia tay?”

Nghe câu hỏi của cậu, Anh Lê dịu dàng cười, hướng bàn ăn ý bảo, “Ăn cơm đi, nguội mất sẽ không ngon.”

Lý Liên Y đơn giản buông cái muỗng trong tay xuống, ngồi thẳng tắp trên ghế, nhìn Anh Lê.

Đứa trẻ trước mắt này, lòng nghĩ gì đều hiện rõ trên mặt, Anh Lê có chút không nói nên lời, che giấu ý cười, cúi đầu ăn canh.

Tiến Lý Liên Y về, Anh Lê rót một ly rượu, ngồi trên sofa, tâm sự ngổn ngang.

Đột nhiên, anh thấy mình tịch mịch, khi có Liên Y bên cạnh, hai người, dù chỉ rất an tĩnh, nhưng hai người thì vẫn là hai người, tuyệt không hề thấy cô đơn.

Ở bên cậu rất tự tại, hài lòng.

Suy tưởng một hồi, tự đáy lòng lại thấy trống trải.

A Ngốc cùng Tiểu Nháo đều vây quanh, Tiểu Nháo mò lên, nằm trên đùi anh, anh nhấc tay vuốt vuốt lớp lông mềm mượt trên lưng nó, Tiểu Nháo thấp cảm rên hừ hừ mấy tiếng, A Ngốc thì ghé nằm dưới chân anh.

Lý Liên Y về đến nhà, không ngủ ngay, mà ngồi bên cửa sổ, nhìn màn đêm buông xuống.

Đóng một cánh cửa tâm tư, cũng giống như mình?

Lý Liên Y không muốn chạm đến nơi sâu nhất, ẩn mật nhất trong nội tâm kia.

Không thể quên, không thể làm gì khác hơn là chôn vùi nó thật sâu.

Một lần Anh Lê nói với Lý Liên Y, cuối tuần anh phải làm tăng ca, cậu lại thấy không vui.

“Trong vòng tám tiếng đồng hồ ấy, anh làm những việc gì?”

Vừa nghe câu hỏi này, Anh Lê liền không khỏi bật cười, “Làm việc a, là làm việc thôi.”

“Sao còn phải tăng ca?”

Anh Lê hỏi lại: “Anh trai chị gái cậu, chưa làm tăng ca bao giờ?”

Lý Liên Y thoáng cái im bất, vẫn không cam lòng, trừng mắt nhìn anh.

Anh Lê cười giải thích: “Gần đây chuyển sang trụ sở mới, thị trường tiêu thụ khá tốt, tôi phải gấp gờ xả giao với khách hàng, có một số việc chỉ có thể nhân lúc hộ khách nghỉ ngơi, tôi mới làm được.”

Thấy thái độ khoan dung của Anh Lê, lại vô ý chất vấn người ta chẳng có lẽ phép như vậy, Lý Liên Y có chút xấu hổ, cúi gầm đầu.

“Khách hàng chung quy vẫn phải đặt lên hàng đầu.”

“Tôi thì sao?” Lý Liên Y lập tức ngẩng mặt lên, nhìn Anh Lê, con mắt đen bóng dõi theo anh.

Nhìn biểu tình trẻ con của cậu nhóc trước mặt, môi mấp máy, Anh Lê nở nụ cười, “Cậu cũng là số một.”

“Vậy sao anh còn muốn tăng ca?”

“Cậu có thể đến công ty tôi mà.”

Lý Liên Y lộ ra biểu tình không vui, “Nhiều người lắm, tôi không muốn đến.”

“Thử tiếp xúc một chút, không cần nói chuyện với bọn họ, cũng không cần lập tức phải quen thân hay trở thành bằng hữu, chỉ thử tiếp xúc một chút thôi, tôi tin là không khó.”

“Thứ năm, là ngày dành cho vật cưng của công ty nhà đất Anh thị, sẽ có rất nhiều động vật đến công ty, có muốn nhìn thử không?”

Vừa nghe Anh Lê nói đến đó, hai mắt Lý Liên Y đã sáng rực.

Rất nhiều động vật...

Anh Lê thấy cậu có hứng thú như vậy, liền tiếp tục: “Ngày của vật nuôi, tôi đều mang Tiểu Nháo theo, A Ngốc lớn quá, không tiện, chuột nhỏ cũng có thể đi cùng. Đồng sự của tôi có người nuôi mèo, chó, còn có cả thỏ, nhím, rùa, cá, có một kế toán cấp cao còn nuôi cả một con thằn lằn, rất đẹp.”

Lý Liên Y vẻ mặt không tin, “Thằn lằn xấu xí lắm.”

Anh Lê lắc đầu, “Thằn lằn cũng có nhiều loại, cậu nhìn sẽ biết.”

Thứ năm, Lý Liên Y mang theo tâm tình sợ hãi xen lẫn hiếu kỳ đi tới công ty của Anh Lê.

Quả nhiên, có rất nhiều động vật.

Chủng loại so với tưởng tượng của Lý Liên Y còn nhiều hơn, thậm chí có người còn nuôi cả heo.

Tuy rằng động vật có nhiều, phòng làm việc vẫn như thường ngay ngắn trật tự, mọi người đều tập trung vào công việc của mình, không có bởi vì mang theo lũ vật cưng mà làm lỡ dở công tác.

Có khách hàng đến bàn chuyện mua nhà, hình như đối với lũ vật nuôi đã rất quen thuộc, vừa ôm vừa sờ.

Lý Liên Y sợ nơi nhiều người, chỉ đứng trong phòng làm việc của Anh Lê, cách cánh cửa bằng thủy tinh, nhìn ra được nhất cử nhất động của các khu làm việc.

Anh Lê dẫn Lý Liên Y qua khu làm việc, đến phòng uống trà xem lũ vật nuôi.

Trước ánh mắt nhìn không rời của mọi người lúc đi qua hành lang, Lý Liên Y bị Anh Lê nắm tay, lại thấy không khó chịu như mình tưởng tượng.

Nhìn thấy con thằn lằn mà Anh Lê nói.

Nghe chủ nhân nó giới thiệu, đó là một con thằn lằn bờm xanh, toàn thân màu lục, da nhìn có vẻ trơn tuột, không có thô ráp sần sùi đáng sợ kìa quái như thằn lằn bình thường, nó có đôi mắt đen linh động, lạnh lợi cùng ôn thuận, đang ghé trên vai chủ nhân nó.

Vừa ngồi vừa nghe giới thiệu về chú thằn lằn, Lý Liên Y đối với cô gái này có vài phần hảo cảm.

Trở lại nhà Anh Lê, chờ giờ cơm tối, Lý Liên Y vẫn còn chưa dứt khỏi cảm giác mới này, vẫn ngồi nguyên ở trên ghế.

“Cậu rất thích động vật nhỏ thì phải?”

Lý Liên Y gật đầu, “Vâng.”

“Trong nhà không thể nuôi?”

“Không thể, đây là một trong những gia quy.”

“Gia đình cậu nghiêm khắc nhỉ.”

Lý Liên Y nhăn mặt nhăn mũi, làm mặt quỷ, “Rất nhiều quy củ.”

Anh Lê cố ý hỏi: “Ai không nghe lời nhất? Cậu hả?”

Lý Liên Y lập tức phản bác, “Tôi không có. Không nghe lời nhất là thập nhị ca.”

“Cậu ta có khi dễ hay trêu chọc cậu không?”

Lý Liên Y lắc đầu, “Không có.”

Anh Lê thấy thực thú vị, ngừng tay làm quay sang hỏi chuyện, “Vì sao?”

“Bởi vì tôi sẽ lườm anh ấy.”

Vừa nghe câu trả lời, Anh Lê liền ha ha cười rộ lên, “Thú vị thật.”

“Thập nhị ca cũng có thứ khiến sợ, vậy nên tôi không sợ anh. Mỗi người ai cũng có nhược điểm.”

Nghe Lý Liên Y nói vậy, Anh Lê không khỏi ngẩn ra, đứa trẻ này thường thường tưởng như lơ đãng, thỉnh thoảng lại toát ra vẻ thành thực chẳng tương xứng với người thường chút nào, quả thực cậu nhóc cũng hiểu không ít chuyện.

Xuất thân trong một thương giới thế gia, quả nhiên sống trong một môi trường không giống người thường như vậy, không thể coi thường được.

Từ khi Anh Lê ở bên Lý Liên Y, đã càng hiểu rõ hơn hàm nghĩa của câu “không nên trông mặt mà bắt hình dong.”

Kể từ hôm thứ năm đến công ty nhà đất Anh thị thăm lữ vật nuôi, Lý Liên Y khi được Anh Lê mời mọc “Thứ năm đến công ty của tôi đi”, không còn từ chối nữa, mà đều ưng thuận.

Anh Lê nói chuyện này với Lý Khỉ Lục, ngay cả nàng cũng tỏ ra kinh ngạc.

“Tôi còn cho rằng cậu ấy thế nào cũng phải mất vài ngày mới đồng ý.”

Anh Lê qua điện thoại nói: “Nhân viên nữ công ty tôi không nhiều lắm.”

Lý Khỉ Lục sững sốt, sau đó hỏi: “Anh... đã biết?”

“Cậu ấy đã từng tiết lộ một chút, nói rằng ghét phụ nữ.”

Nghe lời Anh Lê nói, Lý Khỉ Lục lộ ra thần sắc đau lòng, may là đang ở phòng làm việc của mình nghe điện thoại, người khác sẽ không nhìn thấy biểu tình lúc này của nàng.

Anh Lê vẫn như mọi lần, bảo đảm với Lý Khỉ Lục, nhất định sẽ hảo hảo chăm sóc Lý Liên Y.

Buông điện thoại, Lý Khỉ Lục ngơ ngác ngồi trên ghế, một lúc lâu cũng không hề động.

Cậu em trai nhỏ tuổi nhất, trong lòng nó, vẫn không buông bỏ được chuyện kia, không chịu tha thứ.

Lý Liên Y phát hiện, một tuần có thể gặp gỡ Anh Lê hai lần, gấp đôi so với trước kia thì thấy rất hài lòng.

Số lần đến công ty nhà đất Anh thị cũng tăng, dần dần, đối với những người lạ này, cũng đổi thành chẳng còn đáng sợ nữa.

Nữ nhân viên của công ty đều đáng vẻ đoan trang, không ai trang điểm nồng nặc, đều là kiểu hình phụ nữ chuyên nghiệp giỏi giang trong công việc, tuy rằng khí chất của các nàng không giống với chị hai, Lý Liên Y vẫn thấy, các nàng tựa hồ cũng chẳng có gì đáng sợ hay đáng ghét.

Trước ánh mắt nhìn chăm chú của các chị lớn tuổi hơn mình, nhìn đến mức nước bọt cũng sắp chảy cả ra, Lý Liên Y tóc gáy dựng đứng, cả người không được tự nhiên.

Đem cảm giác này nói cho Anh Lê, anh chỉ cười nói: “Đó là vì cậu rất đẹp.”

“Anh cũng rất đẹp mà.”

Anh Lê cười to, chỉ vào mình, “Tôi? Tôi à?”

Lý Liên Y chăm chú gật đầu, “Đúng vậy, anh rất anh tuấn, khí chất cũng giống với anh trai tôi.”

Anh Lê không khỏi nghĩ tới nhị công tử Lý gia mà mình quen, “Tôi và anh hai cậu tương đối quen biết, tôi nghĩ nếu so với anh ta, tôi còn phải thiếu một chút.”

“Không sai đâu, thực sự đấy.”

Có thể nhận được sự đánh giá cao như vậy của Lý Liên Y, Anh Lê thực vui vẻ, nhìn cậu, mỉm cười nói: “Cảm ơn.”

Bị đôi mắt đen thâm thúy nhìn chăm chú, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Lý Liên Y dần dần thấm một mặt sắc hồng, vội cúi đầu che giấu, nhấc tay đùa nghịch với chuột nhỏ.

Số lần đến công ty của Anh Lê nhiều hơn, anh thử dẫn cậu đến khu ăn uống của trung tâm thương mại.

Biết Lý Liên Y không thích nơi đông người, Anh Lê dẫn cậu đến một cửa hàng tư nhân, hai người một phòng, ngoại trừ nhân viên phục vụ đi vào, không còn ai khác.

“Ném thử đồ ăn bên ngoài, kỳ thực không tệ đâu.”

Ban đầu, Lý Liên Y có chút không muốn ăn, xoi mói từng tí một, ăn cũng không nhiều.

Dần dần số lần ăn cơm bên ngoài tăng lên, cậu cũng từ từ tiếp nhận, tự gọi món ăn, ngồi trong phòng ăn cũng dần bình tĩnh lại, không còn nôn nao nữa.

Anh Lê đã rất tốn tâm tư dẫn cậu đến những nhà hàng khác nhau, lựa chọn món ăn thuộc các khẩu vị khác nhau, từ món Ấn Độ, đồ ăn Việt Nam, rồi đến đồ ăn Pháp, Italia.

Cảm nhận được Anh Lê làm tất cả những chuyện này đều là vì mình, mỗi khi ném qua những món ngon mới, Lý Liên Y sẽ không nói gì, mắt to nhìn Anh Lê một lúc, từ trong ánh mắt ấy, Anh Lê nhận được sự cảm kích của cậu.

Có mấy lần đi ăn, Anh Lê gọi điện thoại mời Lý Khỉ Lục, nếu như nàng có thời gian, Lý Khỉ Lục cũng đến, ba người cùng nhau ăn.

Trên bàn cơm, Anh Lê cùng Khỉ Lục trò chuyện thiên nam địa bắc (đủ thứ chuyện), Lý Liên Y sẽ ngồi một bên yên lặng nghe.

Anh Lê và Lý Khỉ Lục, tính tình đều có phần phóng khoáng, không quá để tâm đến hình ảnh bạn bè lén lút gặp nhau.

Về sau, thậm chí ba người còn cùng nhau dùng bữa ở bên ngoài. Lúc ăn Anh Lê và Lý Khỉ Lục còn uống chút rượu, nói một ít về chuyện công việc, thú vui đi du lịch, tất cả đều rất vui vẻ.

Ăn cơm xong, Khỉ Lục sẽ trực tiếp chở Liên Y về nhà.

Những lúc này, nhìn qua kính chiếu hậu của ô tô, thấy Anh Lê đứng ở ven đường, mỉm cười nhìn theo chiếc xe rời đi, trong lòng Lý Liên Y, sẽ dâng lên một chút tự vị khó nói nên lời.

Không muốn rời xa Anh Lê, thế nhưng, vẫn phải về nhà.

Lý Liên Y dần dần nghĩ đến, chính mình đối với Anh Lê, càng ngày càng ỷ lại mất rồi.

Nhưng, giờ không thể nói là ỷ lại, mà là... không muốn rời xa.

Anh ta rất yêu thương mình, mang đến cảm giác như một người cha hiền từ; hướng dẫn từng bước, giảng giải đạo lý, tựa như anh cả; khi chơi trò chơi cùng nhau, có đôi khi lộ ra dáng vẻ ngốc ngốc giống như em trai; hai người ở chung rất bình đẳng, cùng trò chuyện về nhiều đề tài, cùng thảo luận, như bằng hữu; được Anh Lê dịu dàng che chở, Lý Liên Y không khỏi cảm thấy, hình như là...

Cậu không dám nghĩ tiếp nữa.

Nhớ đến cha đang ở Canada xa xôi, Lý Liên Y có chút buồn bã.

Cha đi Canada công tác đã nhiều năm, không trở về, anh trai không yên lòng, đi theo giúp ông, đem cậu giao cho chị gái, đương nhiên, trong gia tộc còn có nhiều anh chị cùng thế hệ khác, đều quan tâm cậu.

Nhìn thế giới qua bức tường thủy tinh ngăn cách, đã từ rất lâu.

Thẳng đến khi... gặp gỡ Anh Lê...

Buồn bực không ngủ được, Lý Liên Y xốc chăn lên, cánh tay đặt ngoài chăn, để chính mình mát hơn một chút.

Mùa hè năm nay, tựa hồ đến hơi sớm.

——o0o——

16. Chương 16

Mùa hè năm nay, tựa hồ đến hơi sớm.

Cuối tuần, Lý Liên Y đúng lịch đến chơi nhà Anh Lê.

Hai người cùng nhau đọc sách, Anh Lê giới thiệu cho Lý Liên Y bộ phim mới, cùng nhau mở DVD xem phim trong phòng khách.

Lúc Anh Lê đến phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu cho bữa cơm, Lý Liên Y ra vườn hoa ngắm cảnh.

Hoa hồng năm nay đặc biệt nở rộ, đua nhau khoe sắc.

Lý Liên Y ngẩng đầu nhìn lên, thấy một trời đầy mây, dường như chỉ một lúc nữa là sẽ đổ mưa.

Thấy A Ngốc đang nằm ghé bên ống cống, vẫn không nhúc nhích gì, Lý Liên Y nảy lên ý định trêu chọc nó, đi đến, vỗ vỗ đầu A Ngốc, “Này, chơi với tao nhé.”

Xúc cảm nơi bàn tay chạm vào, tựa hồ so với trước đây có chút không giống, Lý Liên Y vẫn sờ sờ A Ngốc, trong lòng nổi lên một loại cảm giác khác lạ.

Tiểu Nháo bỗng cất tiếng meo meo meo.

“Anh Lê! Anh Lê!”

Nghe thấy tiếng thét chói tai chưa bao giờ có của Lý Liên Y, Anh Lê vội vàng chạy tới, “Làm sao vậy?”

Lý Liên Y nhắc một ngón tay chỉ chỉ, “A Ngốc...”

Anh Lê đi đến, sờ sờ chú chó, ngực thăm kêu không tốt, nói với Lý Liên Y: “Nhanh, đến chỗ bàn trà, lấy chìa khóa xe hộ tôi.” Nói xong, ngồi xổm xuống nhanh chóng ôm lấy A Ngốc.

Lý Liên Y nghĩ có chút không thể tin, Anh Lê cư nhiên có được sức lực lớn như vậy, có thể ôm A Ngốc đi tới tận chỗ ô tô.

“Tôi cũng muốn đi.” Lý Liên Y biết anh định đến đâu, cậu cũng muốn đi theo.

Anh Lê trong lòng đoán chừng cũng biết, anh biết thời gian của A Ngốc đã không còn nhiều, không muốn để Lý Liên Y thấy được tình cảnh như vậy.

“Không, cậu ở nhà chờ tôi.”

Lý Liên Y lúi cúi kéo cửa xe, “Tôi phải đi.”

Anh Lê bất đắc dĩ, thời gian không còn nhiều, anh vội vã lái xe, một đường hướng tới chân núi chạy như bay.

Bác sĩ thú y từ phòng giải phẫu đi ra, vỗ vỗ vai Anh Lê, “Tôi đã nói với anh, tôi nghĩ anh nên chuẩn bị tâm lý đi.”

Anh Lê giật mình, ngã ngồi trên ghế.

Lý Liên Y ở một bên hỏi: “A Ngốc làm sao vậy?”

Bác sĩ thú y sờ sờ đầu cậu, “Nó quá già rồi... Cái này chỉ là quy luật tự nhiên mà thôi.”

Lý Liên Y kéo kéo bác sĩ, trừng mắt nhìn ông, “A Ngốc... có phải đã chết?”

Bác sĩ gạt đầu, không nói gì, vỗ vỗ lưng cậu.

Lý Liên Y hét âm lên: “Không thể thế được! Tôi không tin! Nó còn khỏe cơ mà! Tôi không tin!”

Bác sĩ thú y vội vàng trấn an Lý Liên Y, Anh Lê kéo lại cậu nhóc đang giãy giụa, để cậu ngồi bên cạnh mình.

“Liên Y, A Ngốc tuổi đã cao...”

“Cuối tuần trước còn khỏe mạnh kia mà!”

Anh Lê cố ép cho thanh âm trở nên thật bình thản, “Liên Y, A Ngốc chết là tự nhiên thôi. Sinh lão bệnh tử là quy luật của cuộc sống, sinh mệnh nào cũng sẽ đến ngày này. A Ngốc nếu như so với con người, thì cũng đã là người già trăm tuổi, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi...”

“Tôi không muốn!” Lý Liên Y thét chói tai, “Tôi không muốn nó chết!”

Anh Lê cũng rất uể oải, dù đã có chuẩn bị trước rằng cái ngày này sắp đến. Năm ngoái đưa A Ngốc đi kiểm tra sức khỏe, bác sĩ thú y đã nói qua về chuyện này, vậy nên trong lòng luôn hiểu rõ.

Hiện tại, ngày này đã thực sự đến, anh cảm giác như ***g ngực bị phá đến nát tan tro bụi, để gió vu vu thổi qua, lạnh tưởng như muốn chết.

Hai người ngồi trong phòng khám của bác sĩ thú y một lúc lâu mới rời đi.

Bác sĩ để A Ngốc ở lại, Anh Lê hẹn ông ta ngày mai lại đến, đem A Ngốc về khu nghĩa địa dành cho thú nuôi.

Trên đường về nhà, Anh Lê và Lý Liên Y, không ai nói câu nào.

Ngồi trên sô pha, Anh Lê chống đầu, nói với Lý Liên Y: “Xin lỗi, Liên Y, cậu trở về đi. Ngày hôm nay sợ rằng không thể mời cậu ở lại ăn cơm được rồi.”

Lý gia sai tài xế cùng bảo vệ đến, từ phòng khám thú y, theo xe của Anh Lê về tới con đường tĩnh lặng, hiện tại đang đậu ngoài cửa.

Lý Liên Y lắc đầu, “Tôi không về.”

Anh Lê thấp giọng nói: “Đừng như vậy, cậu trở về đi...”

“Tôi sẽ ở cùng anh.”

Lý Liên Y ngồi xổm trước mặt Anh Lê, con mắt tràn ngập nước, nhìn anh.

“Tôi mà đi, anh sẽ rất cô đơn.”

“Người nhà sẽ lo lắng cho cậu...”

Lý Liên Y nhắc điện thoại cạnh bên, “Tôi ở lại cùng anh, bọn họ sẽ không lo lắng, tôi sẽ gọi điện báo cho chị hai biết, hôm nay tôi ở lại nhà anh.”

Quay ra nhỏ giọng nói chuyện một lúc với Lý Khỉ Lục, Lý Liên Y trở lại, “Chị nói tôi có thể ở lại.”

Anh Lê gật đầu, nghiêng mình dựa vào tay vịn sô pha, chẳng buồn đứng dậy.

Hai người chẳng còn tâm tình ăn uống, Lý Liên Y vào bếp pha trà, đặt lên bàn.

Anh Lê bán nằm ở sô pha, không chút biểu tình, chỉ ngơ ngẩn, một câu cũng không nói.

Lý Liên Y ôm Tiểu Nháo, ngồi xuống cạnh anh.

Lặng lặng cùng anh ngồi một lúc, cậu nhẹ giọng hỏi: “Anh không khóc sao?”

Anh Lê thở dài một hơi, không nói gì.

“Anh thực sự không khóc sao?”

Nghe câu hỏi của Lý Liên Y, Anh Lê cụp mi mắt.

Khóc ư? Thật vô ích.

Anh nhớ lại cái lúc A Ngốc mời đến đây, khi đó, mình còn đang học trung học, khoảng thời gian kết giao được những người bạn cùng lớp tốt nhất, cũng là quãng thanh xuân phơi phới của mình...

Lớp của anh nổi tiếng đoàn kết, thân thiết như người một nhà.

Sau đó... lên đại học, rồi sau nữa...

Chuyện sinh tử nhìn cũng đã thành quen.

Khoảng thời gian ấy, đã từng ra vào nhà xác của bệnh viện, đưa tiễn những người bạn tốt đến cuối đoạn đường.

Bao nhiêu lần rồi? Anh Lê tự hỏi chính mình.

Bảy lần.

Lúc này đây, là đang ngây người.

Anh Lê đột nhiên nở nụ cười, cười đau đớn, cõi lòng như đã nát tan, Lý Liên Y nhìn mà kinh hãi.

Không tự chủ được, cậu vươn tay ôm lấy anh, “Anh đừng như vậy...”

Anh Lê vẫn trầm mặc, không nói thêm câu nào nữa.

Đêm đã khuya, Anh Lê không ngủ được, anh dành lại phòng ngủ cho Lý Liên Y, còn mình nằm ở sofa phòng khách, đã gần một đêm.

Ngày hôm sau, Lý Liên Y thức dậy, vội vàng tìm Anh Lê.

Qua một đêm, anh thoát nhìn tiêu tụy đi nhiều, mặt đã lún phún râu.

Làm qua loa bữa sáng, hai người ăn xong, vội đến chỗ bác sĩ thú y.

Liên lạc với nhân viên quản lý nghĩa trang cho thú nuôi, buổi chiều cùng ngày, A Ngốc được an táng tại nơi đó.

Anh Lê yên lặng đặt xuống một bó hoa hồng trắng, nhìn mộ bia có ảnh chụp A Ngốc, lặng lẽ đứng thật lâu.

Lý Liên Y đứng bên cạnh nhìn anh. Nét mặt Anh Lê lúc này, toát lên vẻ bi thương sâu sắc, cảm giác như anh đang cố gắng kiềm chế chính mình.

Anh Lê luôn tỏ ra mạnh mẽ từ trước đến nay dường như đã không còn, lộ ra một phần yếu đuối, ánh mắt nói lên vô hạn đau thương, cùng cố gắng duy trì cho tỉnh táo.

Lý Liên Y nghĩ, A Ngốc nhất định cũng không mong muốn anh khóc, nhất định là như vậy, vậy nên, anh mới không khóc.

Rời khỏi nghĩa trang thú nuôi, Anh Lê nhìn sang chiếc xe đen có rèm che bên đường.

Đó là xe nhà họ Lý, là bảo vệ cùng tài xế thân cận của Lý Liên Y.

Hướng về phía chiếc xe, Anh Lê nói: “Cậu trở về đi.”

Lý Liên Y lắc đầu, “Không.”

“Mau, trở về đi, cậu đã ở bên ngoài một đêm, người nhà sẽ lo lắng.”

“Tôi phải ở bên cạnh anh.”

Lý Liên Y biết, mình lúc này không thể để mặc anh.

Anh Lê cúi đầu, nhìn Lý Liên Y, “Mau, trở về đi... Để tôi an tĩnh một chút.”

Lý Liên Y kéo lấy áo anh không buông, sau đó cầm tay anh nói, “Tôi sẽ không làm ồn anh, tôi muốn ở bên cạnh anh.”

Tâm anh đã mệt mỏi lắm, không muốn nói thêm gì nữa, gật đầu, để Lý Liên Y lên xe mình.

Cậu lại muốn ở lại qua đêm.

Đêm đó, làm món sandwich đơn giản, ăn xong, Anh Lê một mình ngồi chờ dần trên sô pha.

“Anh vẫn không khóc sao?” Lý Liên Y lại hỏi.

Anh Lê trầm ngâm một lúc, đáp: “Tôi từng nghĩ, tôi sẽ không thể quên được nỗi đau này. Nhưng nó đã yên bình sang thế giới bên kia. Tôi và nó đã từng yêu quý, đối xử rất tử tế với nhau, những hồi ức lưu lại đều chỉ là những điều tốt đẹp. Chỉ cần những hồi ức này, tôi đã thỏa mãn rồi, tin rằng A Ngốc cũng vậy. Vậy là đủ rồi.”

Anh Lê đang tự khuyên nhủ chính mình.

Lún sâu vào bi thương là không được, đối với người đã qua đời, kẻ còn sống phải thực kiên cường, cùng dũng cảm mà sống.

“Tôi nghĩ A Ngốc cũng mong rằng tôi sẽ nhanh chóng lấy lại tinh thần.”

Vẻ mặt của anh trở nên thanh thản, giọng nói bình tĩnh, lây sang cả Lý Liên Y, cậu cúi đầu suy nghĩ một hồi, rồi ngẩng đầu lên nhìn anh hỏi: “Ý của anh là, anh đã có thể dứt bỏ nỗi đau buồn?”

Anh Lê gật đầu.

Biểu tình của anh lúc này, trong sự bình tĩnh còn mang theo một tia kiên cường, đắm vào nơi sâu nhất trong nội tâm Lý Liên Y, cậu trừng mắt nhìn anh, lòng dâng lên một cỗ tức giận mãnh liệt, cảm thấy thực không cam tâm.

——o0o——

17. Chương 17

Biểu tình của anh lúc này, trong sự bình tĩnh còn mang theo một tia kiên cường, đắm vào nơi sâu nhất trong nội tâm Lý Liên Y, cậu trừng mắt nhìn anh, lòng dâng lên một cỗ tức giận mãnh liệt, cảm thấy thực không cam tâm.

Vì sao Anh Lê lại bình tĩnh như thế? Vì sao anh có thể dứt bỏ được nỗi đau buồn?

“Vậy sao, tôi dứt không được!”

Anh Lê đột nhiên bị làm cho kinh ngạc, sự oán độc hiện lên trong ánh mắt Lý Liên Y làm anh thấy rùng mình, giây phút ấy cậu bé đáng yêu an tĩnh thoáng chốc đã hoàn toàn biến mất.

Ánh đèn chiếu lên khuôn mặt Lý Liên Y, hiện lên một nỗi ám ảnh không nói nên lời, có thể nói, khuôn mặt ấy giờ đã không còn mang vẻ thiên sứ, mà là sự tà mị.

“Tôi dứt không được!”

Lý Liên Y lặp lại, âm âm trừng mắt nhìn anh.

Anh Lê nắm tay cậu, trấn an, “Liên Y, đừng như vậy, A Ngốc đi không hề đau đớn, này...”

“Tôi không nói chuyện con chó của anh!”

“Liên Y...”

“Từ khi mẹ tôi chết, tôi đều dứt không được!”

Ngay khi Lý Liên Y trừng lớn hai mắt rống lên một câu kia, Anh Lê thoáng cái đã hiểu.

Xem ra đây chính là cánh cửa lòng của cậu.

Cậu vẫn luôn đóng chặt tâm hồn, không muốn nói cho bất kỳ ai biết cánh cửa đó là gì. Cái chết vừa rồi đã kích động cậu, khiến cậu rút cuộc cũng chịu bộc bạch tâm tư với anh.

Anh Lê sát lại gần, ôm lấy Lý Liên Y, thân thể thiếu niên gầy yếu, trong lòng anh bởi vì phần hận mà run rẩy.

“Đừng như vậy, Liên Y, đừng như vậy... Sinh lão bệnh tử là quy luật của mọi sinh vật, chúng ta cần phải nhìn thẳng vào sự thật.”

Lý Liên Y cắn răng phát ra tiếng ken két, trong phòng khách an tĩnh, nghe ra bỗng trở thành một âm thanh quỷ dị, ngay cả Anh Lê cũng khó có thể chịu được.

“Liên Y, đừng như vậy, thả lỏng...”

Anh vuốt vuốt lưng cậu.

Lý Liên Y đột nhiên thử khê cắn lên vai Anh Lê, rồi liền hung hăng cắn mạnh hơn, mang theo hận ý nồng đậm, tựa như người đang ôm cậu chính là kẻ thù vậy.

Anh Lê nheo một bên mắt, chấp nhận bị cắn cũng không đẩy người trong lòng ra.

Một lát sau, Lý Liên Y chậm rãi buông lỏng hàm răng, đẩy anh ra, duy trì một khoảng cách với anh.

Anh Lê bình thản nhìn chăm chú vào Lý Liên Y khuôn mặt vẫn còn đang nhăn nhó vì căm hận, “Mẹ qua đời, không phải là lỗi của cậu...”

Lý Liên Y đột nhiên vung tay lên, cánh tay gần như đã đánh vào mặt Anh Lê, “Anh thì biết cái gì chứ!”

Anh nắm lấy tay cậu, không phải sợ cậu vì giận dữ mà ra tay với mình, mà chỉ là sợ cậu tự làm thương tổn chính mình mà thôi.

“Cậu có thể nói cho tôi biết, nếu như cậu muốn.”

Thái độ cùng giọng nói dịu dàng bình thản của anh, khiến Lý Liên Y dần dần thả lỏng hơn, cậu nắm chặt tay, cúi đầu, ngồi trở lại sofa.

Hai người yên lặng ngồi một hồi lâu, Lý Liên Y cuối cùng cũng mở miệng, nói với Anh Lê tất cả về câu chuyện cũ mà cậu đã chôn vào một góc trong lòng, niềm phong thất kỷ.

Anh Lê an tĩnh lắng nghe.

Sau gần một tiếng kể lại, rốt cục Anh Lê đã biết được câu chuyện khi còn nhỏ của Lý Liên Y.

Cha mẹ của cậu, yêu nhau mà nên duyên vợ chồng, sau khi kết hôn, cha cậu thường xuyên bận rộn với sự nghiệp của gia tộc, rất hay công tác ở nước ngoài, thời gian làm bạn với người vợ của mình chẳng được bao nhiêu.

Mẹ cậu không chịu cô đơn, hồng hạnh xuất tường (*), kết thân với một người đàn ông đã có vợ.

Cha cậu vì để vãn hồi cuộc hôn nhân mà trở lại nhà, muốn một lần nữa chuyển hồi tình cảm của vợ mình. Nhưng mẹ cậu lại cuồng dại yêu người đàn ông kia, nhất quyết muốn ly hôn để tái giá với ông ta.

Cuối cùng, chuyện ngoại tình này bị bại lộ, vợ của người kia giao hẹn cùng cha cậu để đàm phán, bốn người rốt cục mặt đối mặt nói chuyện.

Người đàn ông có vợ kia rất hồ thẹn, muốn kết thúc mối quan hệ không bình thường này.

Mẹ cậu cuồng dại yêu thế nhưng lại dây dưa không buông, bốn người đều rơi vào nỗi thống khổ vô biên.

Mẹ cậu dù thế nào cũng không nguyện ý buông tay, truy đuổi người ta đến gần như điên cuồng, việc này đã làm cho đôi vợ chồng kia hầu như sụp đổ về tinh thần.

Cuối cùng, vợ của người kia thấy việc đàm phán không có kết quả, bèn giết chết mẹ Lý Liên Y, sau đó tự sát.

Phòng khách an tĩnh, chỉ có tiếng vang từ lời bộc bạch của Lý Liên Y.

“Bà ta đến nhà của chúng tôi, bà rất đẹp, quần áo mũ nón chỉnh tề. Chúng tôi chưa gặp bà ta bao giờ, nghĩ rằng chắc bà ta là khách. Bà ta cười với mẹ rồi cùng nhau vào thư phòng, lúc đầu, rất yên lặng, về sau, âm thanh cãi vã càng lúc càng lớn...”

“Ngay lúc người giúp việc mở cửa, tôi chạy lại xem, bà ta đang cầm một con dao trên tay khua khoắng lung tung, từng nhát từng nhát chém vào cổ mẹ tôi, nơi nơi đều là máu tươi, trên bàn, trên sàn nhà, trên sô pha, nhuộm đỏ cả quần áo của mẹ tôi... Mà mẹ tôi lại không hề nhúc nhích, bà ta vẫn cứ chém, vẫn cứ chém...”

“Sau đó, bà ta lại dùng con dao ấy, cắt cổ của chính mình, máu bắn ra, phun lên vách tường...”

“Người giúp việc che lại mắt tôi, thế nhưng, tôi đều đã thấy cả, thấy hết...”

“Bọn họ cho rằng, tôi cái gì cũng không biết, bọn họ nói tôi cái gì cũng không nghe, không thấy, kỳ thực, tôi cái gì cũng biết, cái gì cũng biết hết mà...”

Anh Lê càng nghe càng đau lòng, chờ đến khi Lý Liên Y kể xong, anh nhẹ giọng hỏi: “Năm đó, cậu mấy tuổi?”

“Bảy tuổi.”

Anh Lê khẽ thở dài một tiếng.

Liên Y khi đó, còn nhỏ như vậy, thực sự không nên để cậu ấy phải chứng kiến loại chuyện kinh khủng thế này.

“Mẹ cậu cũng là người bị hại...” Anh Lê nhẹ giọng nói.

Lý Liên Y đột nhiên nhảy dựng lên, nắm chặt tay trừng mắt với anh, lớn tiếng kêu: “Người bị hại! Bà ta! Bà ta! Còn tôi thì sao? Tôi thì sao! Cha tôi, các anh, các chị, chúng tôi thì sao chứ! Bà ấy có nghĩ đến chúng tôi hay không! Bà ấy có lúc nào nghĩ tới chúng tôi! Bà ấy quá ích kỷ, chỉ lo lắng cho bản thân mình! Bà ấy có nghĩ đến chúng tôi hay không! Có nghĩ đến hay không chứ! Anh cứ nhiên còn nói bà ấy là người bị hại! Người có gan làm, thì phải tự gánh chịu hậu quả thôi!”

Nhìn một Lý Liên Y kích động đến sắp nổ tung như vậy, Anh Lê thoáng chốc đã hiểu rõ tất cả.

Lý Liên Y căm hận mẹ của mình, chính cái phần hận ý này, đã khiến cậu đóng chặt cánh cửa tâm hồn.

“Bởi vậy... cậu mới ghét phụ nữ...”

Lý Liên Y gật đầu, oán hận nói, “Đúng vậy, tôi rất ghét, ghét mái tóc quăn của bà ấy, ghét khuôn mặt trang điểm, ghét móng tay dài, ghét mùi nước hoa của bà, ghét tất cả những gì của bà ta, tất cả tất cả!”

“Bà ấy là mẹ của cậu, Liên Y.”

Lý Liên Y lớn tiếng kêu lên: “Bà ta không phải! Bà ta là tình nhân của người đàn ông đó! Bà ta không phải là mẹ tôi, bà ta không hề yêu thương tôi!”

Anh Lê không ngừng lắc đầu, muốn nói cho Lý Liên Y hiểu rõ, “Liên Y, đừng như vậy, tôi tin rằng bà ấy có yêu thương cậu.”

“Tôi không tin! Trong lòng bà ấy chỉ có người đàn ông kia! Bà ấy thậm chí còn không thương cha tôi!”

“Nếu như chưa từng yêu nhau họ sẽ không kết hôn”

“Bà ấy đã nói muốn cùng với người đàn ông kia!”

Anh Lê cầm tay cậu, muốn xoa dịu đi tâm tình nôn nóng và kích động nơi cậu, “Không, không phải như vậy đâu bà ấy nhất định rất yêu cậu, cũng đã từng yêu cha cậu, nhất định là vậy.”

“Tôi hận bà ấy, bà ấy bỏ lại tôi, chỉ lo cho bản thân mình! Tôi hận bà! Tôi hận bà! Bà ấy đã làm tổn thương mọi người!” Lý Liên Y một tiếng lại một tiếng la lên, giống như một con vật bị thương, nước mắt từ nơi khóe mắt chảy xuống.

“Liên Y...”

“Tôi hận bà ấy! Tôi hận...”

Lý Liên Y khóc đến ngã người, Anh Lê đỡ lấy cậu, thuận thế ghé lên sô pha, nức nở.

Nhìn người bạn nhỏ đau khổ cùng bi thương như vậy, Anh Lê trong lòng cũng không khỏi khó chịu.

Một cậu bé đã phải chống chịu vượt qua nỗi thống khổ to lớn bao năm như vậy, ngay từ khi còn nhỏ, đã phải nếm trải tư vị của hận thù, chuyện này thật sự có chút khó có thể chấp nhận.

Lý Liên Y không thể hóa giải hận ý cùng vương mắc trong lòng, chán ghét mãnh liệt đã dần chuyển thành sợ hãi, cậu né tránh tất cả những ai là người lạ, né tránh những gì thuộc về người khác phái, thậm chí không muốn cùng người khác nói chuyện, mà hết thảy toàn bộ những điều này, đều xuất phát từ chính người thân nhất của cậu.

Lý Liên Y vẫn tiếp tục nức nở, Anh Lê yên lặng ngồi cạnh bên, an ủi.

Khóc một lúc lâu, Lý Liên Y dần dần ngừng khóc.

Anh Lê mang đến khăn mặt ẩm, thay cậu lau nước mắt.

Nhìn Lý Liên Y khóc đỏ cả con mắt, nghe cậu từng chút lại từng chút thút thít nức nở, đôi lông mày vẫn vương theo một mặt oán hận chẳng thể dứt bỏ, Anh Lê thực muốn giúp đỡ, giúp cậu hóa giải phần thù hận không nên có này.

“Cậu không chịu tha thứ cho mẹ mình sao?”

Lý Liên Y ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh, “Tha thứ? Tôi không làm được! Con người ích kỷ như vậy, tôi không thể tha thứ! Vì bà ấy, cha tôi đã đi Canada, không chịu trở về. Đến bây giờ cha tôi vẫn còn yêu bà ấy, nhớ đến bà ấy, dù bà ấy đã đối xử với cha như thế nào chứ! Anh tôi không yên tâm về ông, sang đó cùng ông, để lại tôi ở đây.”

Anh Lê nghe Lý Liên Y lên án, cúi đầu nhìn vào mắt cậu, “Cha cậu có nỗi khổ của ông, tôi tin tưởng ông tuyệt đối không có ý bỏ lại cậu như cậu nghĩ, người nhà của cậu nhất định đều rất yêu thương cậu.”

Lý Liên Y chỉ im lặng, trừng mắt nhìn anh một lúc, rồi cúi đầu.

“Liên Y, tôi mong cậu hãy hiểu rõ, cậu nói mẹ cậu ích kỷ, thế nhưng, cậu phải biết rằng, mẹ cậu ngoại trừ là mẹ của cậu, bà ấy còn là một người phụ nữ, một người phụ nữ biết truy cầu tình yêu cho mình...”

“Bà ấy ích kỷ, chỉ lo lắng cho mình, bà ấy đối với tôi chẳng có gì hết!”

Muốn một lúc có thể hóa giải oán hận chất chứa trong lòng Lý Liên Y nhiều năm qua, Anh Lê biết thực không dễ dàng gì. Thế nhưng anh mong muốn, ít nhất có thể giúp cậu hiểu rằng, mẹ của cậu cũng không sai, muốn để cậu tin rằng, mẹ của cậu cũng rất đau khổ.

Anh Lê nắm hai vai Lý Liên Y, để cậu ngẩng đầu lên nhìn mình, “Liên Y, trong chuyện này, mẹ cậu đương nhiên có trách nhiệm, thế nhưng, không phải toàn bộ trách nhiệm đều phải do bà ấy gánh chịu. Chuyện tình cảm này, tất cả những người trong cuộc đều phải có trách nhiệm. Mẹ cậu sai, những người khác, cũng có phần sai.”

“Tin tôi, bà ấy không phải không thương cậu, chỉ vì, bà ấy là một người phụ nữ. Tôi biết, hành vi của bà ấy đã thương tổn cậu, thế nhưng, nếu có thể tha thứ cho bà, thì hãy tha thứ. Tôi tin tưởng bà nhất định rất yêu cậu.”

“Trong tình yêu, nhiều khi chúng ta không tự chủ được, không thể tự kiềm chế, căn bản không thể khống chế nổi bản thân mình.” Vừa nói, lại nghĩ đến những người bạn học cũ của mình, Anh Lê không khỏi cảm khái.

Rõ ràng biết là đau khổ, biết là sai, nhưng đối mặt với tình yêu, đối mặt với người mình yêu, con người thường lại không thể dừng lại, không thể tự kiềm chế.

“Tôi tin tưởng, cha cậu cũng hiểu điều này.”

Lý Liên Y nghe anh nói, phản bác lại: “Anh chưa từng yêu cơ mà? Làm sao anh biết được?”

Một câu này, tựa như búa tạ, đập thẳng vào lòng anh.

Bản thân còn chưa thực sự yêu bao giờ, làm sao biết được đây?

Chính mình đã nói, kỳ thực, cũng vì đã biết, biết rằng khi yêu căn bản sẽ chẳng thể dừng lại, cho nên mới không dám yêu ai.

Anh Lê kinh ngạc nhìn Lý Liên Y, không nói nên lời.

Một lát sau, anh mới nói: “Muộn rồi, nghỉ ngơi đi.”

Lý Liên Y hừ lạnh một tiếng, “Anh là người lớn, giải thích mọi chuyện chưa rõ ràng, đã vội chuyển trọng tâm câu chuyện rồi.”

Anh Lê có chút dở khóc dở cười, lại chẳng thể biện bạch cái gì, không thể làm gì khác hơn là im lặng.

Lý Liên Y đột nhiên kéo áo anh xuống.

“Làm gì vậy?” Anh Lê vội vàng ngăn cậu lại.

“Để tôi xem.”

Lý Liên Y kéo áo anh, lộ ra bờ vai, trên đó có một dấu răng, đúng một vòng tròn, rìa đã chuyển thành màu xanh tím, nơi dấu răng còn lộ ra tơ máu.

Đầu ngón tay khẽ chạm một chút, Lý Liên Y nâng mi mắt, mày chau lại nhìn anh, nhẹ giọng hỏi: “Có đau không?”

Anh Lê mỉm cười, “Không chạm vào sẽ không đau.”

“Anh không tức giận sao?”

Anh Lê lắc đầu, kéo lại áo.

Lý Liên Y vội vàng nắm lấy tay anh, tựa như xoa dịu, động viên, lại tựa như là cảm ơn, sau đó trở về phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng ngủ, nằm trên giường, giữa bóng tối, Anh Lê không ngủ được, đầu nghĩ đến nhiều chuyện.

Đã biết toàn bộ tâm sự của Lý Liên Y, Anh Lê hi vọng có thể giúp đỡ cậu. Dù cho cậu không thể tha thứ, thì ít nhất, cậu cũng có thể mở tâm hồn, đi ra ngoài, tiếp xúc với người khác, tiếp xúc với thế giới xung quanh.

Lúc này, Anh Lê lại nhớ tới bàn tay của Lý Liên Y, bị cậu nắm lấy, lòng anh có loại cảm giác thực kỳ quái.

Cũng chưa phải chưa từng được người khác nắm tay, thế nhưng, lúc được cậu nắm lấy, cảm giác luôn luôn rất đặc biệt.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại, ngón tay thon dài, lòng bàn tay nóng ấm. Anh Lê cảm thấy, trong lòng mình, chậm rãi dâng lên một dòng nước ấm áp, thấm vào tâm can.

Là bởi vì được cậu tín nhiệm chăng? Chính anh cũng không rõ lắm.

Có một loại cảm giác mờ lung, lặng lẽ dâng lên trong lòng anh, tràn ngập.

Buổi sáng hôm sau, lái xe đưa Lý Liên Y về nhà xong, Anh Lê chạy tới công ty.

Ngồi trên bàn làm việc, nghĩ đến lúc về nhà sẽ không còn được nhìn thấy A Ngọc, lòng anh nặng nề lạ, sợ hãi một lúc, mới điều chỉnh lại được tâm tình mà tập trung vào công việc.

(*) hồng hạnh xuất tường: chỉ việc ngoại tình.

——o0o——

18. Chương 18

Ngồi trên bàn làm việc, nghĩ đến lúc về nhà sẽ không còn được nhìn thấy A Ngốc, lòng anh nặng nề lạ, sợ hãi một lúc, mới điều chỉnh lại được tâm tình mà tập trung vào công việc.

Một ngày làm việc nhanh chóng kết thúc, Anh Lê gọi điện thoại cho Lý Khỉ Lục.

“Hôm nay có thể dùng cơm với tôi được không?”

Lý Khỉ Lục cười nói: “Anh muốn hẹn tôi?”

“Khỉ Lục, tôi có chuyện muốn thương lượng với cô.”

Cảm giác ngượng ngùng của anh trịnh trọng hẳn lên, Lý Khỉ Lục thu lại tâm tình trên ghẹo, đồng ý cuộc hẹn đi dùng cơm này.

Dùng bữa xong, lúc uống cà phê, Anh Lê mới đem chuyện chính ra nói với Lý Khỉ Lục.

“Tôi muốn nói với cô về chuyện của Liên Y.”

“Liên Y, nó làm sao?” Lý Khỉ Lục không khỏi có chút nôn nóng, em trai nàng xảy ra chuyện gì chứ?

Anh Lê nhìn Lý Khỉ Lục với vẻ mặt xin lỗi, “Khỉ Lục, tôi nghĩ là cô biết, A Ngốc đã chết.”

Lý Khỉ Lục vẻ mặt thoáng nặng nề, gật đầu đáp, “Tôi rất tiếc.”

“Khỉ Lục, bởi vì... chuyện này, Liên Y đã nói cho tôi biết cánh cửa tâm hồn mà cậu ấy khép lại.”

Vừa nghe Anh Lê nói vậy, Lý Khỉ Lục thoáng cái ngây ngẩn cả người, qua một lát, nàng thu lại biểu tình, khuôn mặt thoáng vẻ ôn hòa.

“A, cậu ấy đã nói cho anh biết...”

“Tôi rất cảm ơn vì cậu ấy đã tin tưởng tôi.”

Lý Khỉ Lục lộ một vẻ mặt đau thương, vốn dĩ là một người phụ nữ mạnh mẽ nay khí thế không còn sót lại chút gì, nàng gơ tay đỡ trán, nhắm hai mắt lại.

“Tôi nghĩ, mọi người cũng biết cánh cửa đó là gì, chỉ là, không ai muốn nhắc tới.”

Lý Khỉ Lục nhắm mắt lại, tay đỡ trán, ngón tay run nhè nhẹ, giọng điệu của nàng cũng đã pha chút run rẩy, “A, đúng vậy, chúng tôi biết, chúng tôi biết... Thế nhưng, không ai muốn đề cập đến. Liên Y đang trốn tránh điều gì chúng tôi đều biết, thế nhưng, chúng tôi không biết phải làm thế nào nữa.”

“Lúc đầu, mọi người thử giải thích cho nó hiểu, thế nhưng nói gì nó cũng không thèm nghe, không muốn nghe, còn tự khép mình lại. Mà, nó khi đó còn nhỏ như vậy. Sau này, tôi đã định sẽ đem sự tình nói ra, muốn giải thích với Liên Y, thông suốt cho nó, hé mở vết thương lòng cho nó, nhưng nếu như Liên Y không chịu nghe, thì sẽ chỉ dẫn đến kết quả vết thương lòng của mọi người sẽ không thể khép lại được. Cuối cùng, không thể làm gì khác hơn là mặc nó vậy...”

Anh Lê đã hiểu, mọi người trong gia đình Liên Y cũng đau khổ.

“Đừng như vậy, Khỉ Lục, mọi người đã chăm sóc Liên Y rất tốt, trừ lần đó ra cậu ấy đã được chăm sóc rất tốt.”

Lý Khỉ Lục lắc đầu cười khổ, “Còn có thể làm gì? Nó không thích người lạ, không gặp; không muốn đến trường, không đi; không muốn nói nhiều, chỉ có chúng tôi nói, nó nghe; ghét tóc quần dài, chị em chúng tôi đều để tóc thẳng, không dùng nước hoa... Chuyện này là thương tổn lớn nhất đối với nó, bởi vậy chúng tôi vẫn luôn chiều chuộng nó muốn làm gì thì làm.”

“Tin tôi, Khỉ Lục, Liên Y là một đứa trẻ tốt.”

“Vâng, đây âu cũng là may mắn trong bất hạnh. Cha đi xa không chịu trở về, anh trai đi sang đó giúp ông. Trong những người biết chuyện đó, kỳ thực Liên Y là vô tội nhất. Nó hận, là có lý do...”

Anh Lê vươn tay, cầm tay Lý Khỉ Lục, “Khỉ Lục, có chuyện này tôi muốn nói với cô.”

Lý Khỉ Lục ngừng mắt nhìn anh.

“Tôi hi vọng Liên Y, dù cho không thể tha thứ, thì tối thiểu, cũng cởi bỏ được việc khép mình với thế giới bên ngoài, chỉ có như vậy, mới có thể khiến cậu ấy giải phóng cho chính mình. Như bây giờ, cậu ấy đang tự ràng buộc tự do của bản thân.”

“Anh định làm thế nào đây?”

Anh Lê đem lo lắng của mình nói ra.

“Cậu ấy không chịu đến trường, vì trường học có rất nhiều người, vậy thì, tôi muốn giới thiệu cho cậu ấy một công việc, mượn cách này, dần tiếp xúc nhiều hơn với thế giới bên ngoài.”

“Làm việc?” Lý Khỉ Lục nhíu mày, mơ mơ hồ hồ, “Làm công việc gì?”

“Tôi có một người bạn mở một cửa hàng trang sức ở khu thương mại. Cô ấy chỉ là mở cửa hàng chơi thôi, rất lười biếng. Tôi nghĩ, để Liên Y đến cửa hàng này, làm nhân viên ở đó, cậu ấy sẽ tiếp xúc với một vài người ở khu thương mại. Coi như đây là bước đầu tiên.”

Lý Khỉ Lục suy nghĩ một chút, do dự, “Không biết Liên Y có chịu hay không.”

Anh Lê cười nói: “Thử xem sao đã. Đến khu đó mua sắm chủ yếu là nữ nhân viên trong khu thương mại, còn có một vài người là sinh viên nữ sống gần đó. Liên Y sẽ được tiếp xúc với phụ nữ nhiều hơn một chút, biết đâu cậu ấy có thể nhận ra được sự đáng mến và đáng quý của những cô gái ấy, đồng thời không còn ghét tóc quăn dài, phấn son, đây là bước đầu tiên. Qua được bước này, có lẽ, một ngày nào đó cậu ấy sẽ nguyện ý đến trường.”

Là một thành viên trong gia tộc Lý thị, Anh Lê nghĩ, Lý Liên Y nhất định cũng chờ mong một ngày kia có thể thừa kế gia nghiệp, bước chân vào tập đoàn Lý thị, từ đó, gia nhập xã hội, đối với cậu và người nhà mà nói, đều là một điều hết sức quan trọng.

Đoán ra được những ý định tuần tự tiếp theo trong việc thử giúp đỡ cậu của Anh Lê, Lý Khỉ Lục gật đầu, “Nếu như Liên Y đồng ý, tôi không có ý kiến, bất quá, chuyện này tôi cần phải hỏi ông nội đã.”

Anh Lê cam đoan rằng: “Khoảng thời gian đầu, tôi sẽ đến chơi với cậu ấy, cửa hàng đó cách công ty tôi không xa lắm, tôi sẽ thỉnh thoảng qua thăm.”

Lý Khỉ Lục cầm tay anh, hướng anh nói lời cảm tạ: “Cảm ơn anh, đã lo lắng cho em trai tôi như vậy.”

“Tôi chỉ mong, sau này cậu ấy sẽ không phải tiếc nuối, giống như tôi hiện tại mà thôi...” Nói, Anh Lê lộ vẻ áy náy, “Khỉ Lục, tôi đã nói cho Liên Y, lệnh đường không chỉ là mẹ của cậu ấy, mà còn là một người phụ nữ có quyền truy cầu tình yêu cho mình... Tôi nói như vậy, mong cô thông cảm.”

Lý Khỉ Lục vừa nghe, sợ run một chút, cup mi, một lát sau, nàng nhẹ giọng nói: “Cha tôi đến giờ vẫn còn yêu bà ấy.”

“Trong tình yêu, nhiều lúc, con người không thể dừng lại.”

Lời Anh Lê nói, thấm đượm cảm xúc, rồi thở một hơi dài.

Buổi tối về đến nhà, Lý Khỉ Lục đem chuyện ngày hôm nay bàn bạc với Anh Lê kể lại cho ông nội.

Nghe xong, ông trầm mặc một lúc lâu, thở dài.

“Đừng trách cha của các con.”

“Con biết.”

“Biện pháp của Anh tiên sinh, có lẽ không tệ. Cậu ta suy nghĩ cho Liên Y như thế, phần tâm ý này chúng ta phải cảm tạ cậu ta. Cậu ta là người ngoài, nên ngược lại lại có thể nói ra được. Tiểu thập lục nếu chịu tin tưởng cậu ta, vậy cứ thử xem sao. Con sắp xếp một chút đi, tìm hai người bảo vệ tốt nhất cho Liên Y.”

Được người lớn nhất trong gia đình cho phép, Lý Khỉ Lục yên tâm hẳn.

“Làm việc?”

“Ừm,” Anh Lê gật đầu, “Đồng ý không?”

Lý Liên Y nhăn mặt, lắc đầu, “Không muốn.”

Anh Lê ngồi xuống cạnh cậu, khuyên nhủ nói, “Cứ thử xem thôi, làm việc cũng có ý nghĩa của việc đi làm, cùng những việc khác, ví dụ như, đi chơi, đi du lịch, hoàn toàn không giống nhau. Cậu không muốn biết trạng thái bị chìm lấp trong công việc là cảm giác như thế nào sao?”

“Không muốn.” Lý Liên Y ương ngạnh lạnh lùng đáp, vẻ mặt đầy vẻ chống cự.

“Liên Y, tôi tin rằng mọi người trong gia đình cậu đều có chung một mong muốn một ngày cậu sẽ gia nhập vào sự nghiệp của gia tộc, bọn họ đối với cậu luôn chờ mong, thử xem, biết đâu, cậu sẽ bắt đầu thích công việc thì sao.”

Lý Liên Y nghiêng mặt liếc nhìn anh, “Trong nhà tôi rất nhiều người điên cuồng vì công việc, không cần tôi nữa đâu.”

“Đi làm rất thích thú đấy.”

Anh Lê không cam lòng, tiếp tục chiến dịch thuyết phục.

“Dù không gặp người ngoài, tôi cũng có thể gia nhập công ty của gia tộc, công việc của anh ba tôi cũng rất ít khi gặp gỡ người lạ, anh không biết đâu.”

Nghe Lý Liên Y nói vậy, Anh Lê ngừng một chút, mỉm cười nói: “Hóa ra tam công tử mới là thần tượng của cậu.”

Lý Liên Y cả giận nói: “Không phải vậy!”

“Vậy cậu vì sao muốn học theo anh ta?”

“Tôi...”

Lý Liên Y trừng mắt nhìn Anh Lê, môi giật giật, không nói được gì.

“Cậu cứ đến xem qua cửa hàng đó trước, rồi sẽ tính sau cũng được. Coi như là giúp tôi đi, thế nào?”

Anh Lê nói thực dịu dàng, Lý Liên Y nhìn vẻ mặt của anh, không hé răng.

Thứ sáu cuối tuần, Anh Lê mang theo một cái chìa khóa, cùng Lý Liên Y đến cửa hàng bán quà tặng của người bạn.

Vừa vào bên trong, Lý Liên Y đã bị hấp dẫn.

Một cửa hàng rộng khoảng mười mét vuông, lắp đặt thiết bị trang nhã tinh xảo, hai mặt tường là những tủ thủy tinh trưng bày trang sức, từ đồ trang trí đến đồ trang sức đều có cả, toàn bộ đều là những quầy hàng bằng thủy tinh trong suốt, bên trong là tầng tầng bày đặt trang sức lên đó.

Dưới ánh sáng nhu hòa, từng món trang sức đều lóng lánh tỏa sáng, tựa như một vòng lại một vòng cầu vồng.

Vươn tay nhẹ nhàng gảy gảy những mảnh thủy tinh rủ xuống trước cửa, những viên thủy tinh hình giọt nước, ánh sáng tinh tế hắt vào trong mắt Lý Liên Y.

“Thật xinh đẹp...”

Anh Lê nhìn chung quanh một lượt, “Ừm, thẩm mỹ của cô ấy thật không tầm thường.”

“Làm ăn có tốt không?”

Anh Lê khẽ mỉm cười, “Cô ấy mở cửa hàng, chỉ là muốn bán ra khoanh khắc xinh đẹp cho lòng người, khi thấy người mua thích món đồ trang sức đó, cười tươi tắn, vậy là đã đủ với cô ấy.”

“Chủ cửa hàng ở đâu ạ?”

“Cô ấy đi du lịch rồi, sợ rằng ít nhất cũng phải vài tháng mới về. Nhìn những vật phẩm trang sức bị đóng lại sau cánh cửa thủy tinh này, tôi nghĩ rằng hẳn sẽ có người thấy thất vọng. Cậu có đồng ý tạm thời thử sắm vai người bán đi khoảng khắc tốt đẹp cho tâm hồn con người một chút không?”

Lý Liên Y không trả lời ngay, từ trong ánh mắt cậu, Anh Lê nhìn ra cậu không hề phản đối.

Sau hai ngày, Lý Liên Y cũng đã thực sự đến làm tại cửa hàng trang sức nho nhỏ này.

Mọi người nhà họ Lý đều rất kinh ngạc, ở nhà lớn, những cuộc điện thoại càng ngày càng liên tục không ngớt, những người đang công tác tại nước ngoài cũng gọi đến hỏi cho chắc chắn, làm cho Lý Khả Lục đau cả đầu.

Dù biết Lý thị đã an bài bảo vệ ngay gần đó, luôn trông coi Lý Liên Y, Anh Lê vẫn không yên lòng, thường dành chút thời gian đến chỗ cậu.

Trong cửa hàng nhỏ, hai người đàn ông anh tuấn, rất hấp dẫn ánh nhìn của người qua đường.

“Có người nhìn anh kìa.” Bên ngoài cánh cửa thủy tinh. người đi đường vẫn đang liên tiếp quay đầu nhìn sang, Lý Liên Y quan sát một lát, rồi nói với Anh Lê.

Anh thế nhưng chỉ cười không đáp.

“Đúng là đang nhìn anh.” Lý Liên Y còn nói thêm, biểu tình rất chăm chú.

“Lần sau mà còn nhìn nữa thì phải thu phí mới được.”

Biết anh hay nói giỡn như vậy, Lý Liên Y cười rộ lên.

Cửa hàng bán tặng phẩm mở trong một khu thương mại, người đến mua sắm không nhiều, có đôi khi một ngày mới có vài người ghé đến, so với một cửa hàng nhỏ trong khu mua sắm người đến người đi phồn hoa náo nhiệt, ở đây an tĩnh hơn rất nhiều.

Thỉnh thoảng, sẽ có một cô gái mặc đồng phục đi làm đến phân ca buổi trưa, thay người, rồi lại rời đi.

Lý Liên Y một mình trông coi cửa hàng, thấy có người đến, vẫn chưa thể khắc chế được nỗi sợ hãi, kháng hàng ít, cậu trái lại lại bình tĩnh hơn, dần dần đã thành thói quen.

Đôi khi, có cả học sinh từ một trường tư thục nữ gần khu thương mại sau giờ học cũng đến đây shopping.

Những sinh viên này, ai cũng đều đoan trang nhã nhặn, mỗi khi vào cửa hàng, thấy vật phẩm nào thích cũng sẽ không la hét chói tai, chỉ nhỏ giọng thảo luận với nhau.

Những cô bé này, đều khiến Lý Liên Y không cảm thấy sợ hãi cùng đáng ghét.

Nhân viên cửa hàng rất yên lặng, không lập tức giới thiệu khi có khách tiến vào, mà để cho khách hàng được thoải mái, tự do thưởng thức và lựa chọn.

Dung mạo xuất chúng của Lý Liên Y, thường sẽ làm khách hàng kinh ngạc một chút, nhưng cũng chỉ khe khẽ thì thầm ghé tai nói nhỏ với nhau, những cô gái cử chỉ lịch sự, chỉ liếc mắt một cái, quan sát một lần, càng lúc càng thấy nhiều hơn, nhìn kỹ rất giống với chị gái cậu.

Tất cả, đều làm cho Lý Liên Y cảm thấy có thể chấp nhận được.

——oOo——

19. Chương 19

Thấm thoát, đã được một ngày đi làm.

Dần dần, Lý Liên Y nhận ra mình đã có thể đứng trước ánh nhìn của mọi người, không hề chống sự, sợ hãi, trốn tránh, cũng không còn cảm giác chán ghét cường liệt nữa.

Một buổi chiều nọ, sắp đến giờ tan tầm, một vị khách vội vã đi vào cửa hàng, nhìn lướt qua từ trên xuống dưới các vật phẩm trưng bày.

Đột nhiên, ánh mắt nàng sáng lên, vươn tay lấy cái chặn giấy bằng thủy tinh xuống.

Một cái chặn giấy thủy tinh hình chữ nhật, hai đầu uốn thành nửa cung tròn, bên trên có khắc bức tranh tiểu thiên sứ, cầm trong tay, nó chiếu xạ ánh mặt trời, tỏa ra một cầu vồng xinh đẹp.

Cô gái lẩm bẩm, “Anh ấy nhất định sẽ thích.”

Thu tiền, Lý Liên Y giúp người khách gói lại, đưa cho nàng.

Trong đôi mắt cô gái lộ hiện lên tia sáng hạnh phúc, không che giấu được vẻ mừng rỡ, đuôi mắt cong cong, tiếp nhận món đồ, nói tạ ơn, rồi vội vã rời đi.

Là tặng cho người yêu sao, Lý Liên Y nghĩ.

Hi vọng anh ta sẽ thích, tin rằng anh ta sẽ thích, vậy nên, mới có thể mỉm cười như vậy.

Về đến nhà, Lý Liên Y ngồi trên chiếc ghế trước cửa sổ, hồi tưởng lại khoảng thời gian lúc đi làm.

Mỗi một người đến mua sắm, đều mang theo vẻ tươi cười.

Bán những khoảnh khắc tốt đẹp cho con người, có lẽ cũng thú vị.

Khi mua nó cho chính mình, tự thưởng cho chính mình, sẽ là cảm giác vui sướng; khi mua cho người khác, cũng là niềm vui như thế, vì đó là người mình yêu thương.

Lý Liên Y đột nhiên nghĩ tới Anh Lê, khi anh tặng cậu quà sinh nhật, khi anh ấy mua nó cho mình, anh ấy đã nghĩ gì?

Anh ấy có mỉm cười không?

Lấy ra chiếc dây chuyền anh tặng, Lý Liên Y đem nó nắm tròn trong tay.

Ánh trắng xuyên thấu qua song cửa thủy tinh, chiếu lên sợi dây chuyền trên tay, khiến những viên kim cương phản xạ ánh sáng lấp lánh lấp lánh, trong suốt mà chói lóa, tựa như trong tay đang nắm giữ một ngôi sao.

Lý Liên Y nhin không được đeo sợi dây chuyền lên, sau đó cầm lấy điện thoại.

“Anh Lê...”

Bên kia ống nghe, là giọng nói từ tính mà dịu dàng của anh, “Liên Y... A, đã trễ thế này, có chuyện gì không?”

“Anh đang làm gì vậy?”

“Tôi đang xem một vài thứ.”

Đoán rằng hẳn là anh đang xem tài liệu hoặc văn kiện gì đó, Lý Liên Y nắm ống nghe, có điểm không biết phải làm sao.

Nói tiếp, làm phiền người ta công tác, hay cúp máy, đều không muốn.

Do dự một lát, Lý Liên Y lên tiếng: “Đừng làm việc vất vả quá.”

Bên kia truyền tới tiếng cười của anh, “Cảm ơn, tôi biết mà.”

“Ngủ ngon.”

Buông điện thoại, Lý Liên Y ngồi trở lại ghế, nắm sợi dây chuyền trước ngực, ngẩng đầu nhìn ánh trắng ngoài cửa sổ.

Cuối tuần, Lý Liên Y vẫn như thường lệ đến chơi nhà Anh Lê, hai người cùng nhau nói chuyện phiếm, về mấy chuyện thú vị khi đi làm, Anh Lê lưu cậu lại ăn cơm.

Lúc làm việc ở cửa hàng nhỏ, Lý Liên Y đã được gặp những nữ sinh thân thiện mà dịu dàng, còn có những nữ công nhân viên chức tự nhiên đứng đắn mà đoan trang, các nàng rất có chí tiến thủ, lạc quan hăng hái,

biết nhìn thẳng vào cuộc sống, có tự tôn, biết tự mình cố gắng. Lý Liên Y cảm thấy, trong cách nghĩ và cách nhận xét của mình, dần dần, hình như đã có chút thay đổi.

Là Anh Lê, đã giúp cậu có những thay đổi như vậy.

Phương pháp của anh, thái độ của anh, chỉ dẫn của anh, tựa như mưa phùn, vô thanh gọi rửa tất cả, chậm rãi thấm vào tâm hồn Lý Liên Y. Anh hướng dẫn cậu, từng bước từng bước mạnh bạo mở ra cánh cửa tâm hồn.

Cậu bé sống trong ngôi biệt thự lớn, đã bắt đầu mỗi ngày đúng giờ đi làm, chuyên tâm làm việc, đã tươi cười nhiều hơn, cũng đã chịu kể chuyện với người nhà về những điều thú vị ở chỗ làm, tất cả, đều khiến cho mọi người trong gia đình Lý Liên Y yên lòng hơn hẳn.

Biết đâu, không lâu nữa, Lý Liên Y sẽ thực sự đến trường. Lý Khi Lộc đã bắt đầu bắt tay vào điều tra các trường có tiếng, mong rằng em trai sẽ theo học một khoa nào đó.

Hôm nay, một mình trông coi cửa hàng, đang tán thưởng cuốn mục lục các mặt hàng vật phẩm trên tay, Lý Liên Y nghe thấy tiếng bước chân, liền ngẩng đầu lên.

Tiến vào là một cô gái lạ.

Cô gái không trang điểm, khuôn mặt thuần trắng, toát lên một vẻ đa cảm đa sầu.

Lý Liên Y không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn những bức ảnh chụp trang sức thủy tinh cầm trên tay.

Cô gái một mình, lẳng lặng ngửa đầu ngắm nghía trang sức, sau đó nàng vươn tay lấy xuống một hộp trang sức bằng bạc, đặt trên quầy hàng.

Lý Liên Y lấy khăn chuyên lau đồ dùng bằng bạc, đem chiếc hộp lau lau một chút, sau đó cẩn thận đóng gói lại.

Cô gái cúi nhìn, quan sát đôi bàn tay đóng gói quà của cậu.

Đột nhiên, nàng thấp giọng nói: “Người ấy sắp kết hôn.”

Lý Liên Y vẫn chăm chú gói quà, “Là một người bạn gái của cô? Món quà cô chọn nhất định cô ấy sẽ thích.”

“Tôi muốn tặng cho cô dâu của bạn trai trước của tôi.”

Lý Liên Y khẽ giật mình một chút, ngẩng đầu, nhìn thoáng qua cô gái trước mặt.

“Cô tha thứ cho anh ta?” Lý Liên Y hỏi.

Cô gái lộ một nụ cười tịch mịch, “Tôi nghĩ, tha thứ là một loại tình cảm rất cao xa, tôi bây giờ vẫn còn chưa xứng với nó đâu. Tôi chỉ là cảm ơn anh ấy, cảm ơn vì đã từng quan tâm chăm sóc tôi, bảo vệ tôi, khi trời mưa đưa đón, khi mắc bệnh thì bầu bạn cạnh bên. Hiện tại, sự quan tâm cùng bảo vệ của anh ấy đã dành cho một cô gái khác, thế nhưng, tôi vẫn phải cảm ơn con người quá khứ của anh ấy. Vậy nên, tôi muốn chọn món quà tốt nhất, tặng cho người hiện tại mà anh ấy yêu...”

Lý Liên Y không nói gì.

Cô gái cười, lấy tiền trả, “Xin lỗi, tôi thất thố quá. Cảm ơn cậu, gói rất đẹp.”

Lấy món quà, cô gái vội đi ra cửa.

Lý Liên Y tựa bên quầy hàng, đứng yên thật lâu.

Lại một lần nữa đến nhà Anh Lê, Lý Liên Y nói với anh: “Có lẽ anh nói đúng, thế nhưng, tôi bây giờ vẫn chưa thể tha thứ...”

“Chuyện gì?”

Lý Liên Y trầm mặc, cúi đầu, không nói gì nữa.

Anh Lê hiểu ý, vuốt ve mái tóc đen của cậu, “Tôi mong cậu hiểu rằng, tôi không bắt buộc cậu phải tha thứ, tôi chỉ mong muốn, cậu có thể buông tha cho chính mình, không nên tự ép buộc mình nữa.”

Lý Liên Y ôm lấy anh, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực anh, “Cảm ơn anh...”

“Đạo này anh không hay đến, công việc bề bộn lắm sao? Hay có chuyện gì?”

Nghe Diệp Thanh Tử hỏi vậy, Anh Lê cười cười, “Là có chút việc...”

“Tình yêu?” Diệp Thanh Tử lập tức truy vấn.

Biết Diệp Thanh Tử là đang quan tâm đến mình, Anh Lê vẫn chỉ lắc đầu cười.

“Gạt người.” Diệp Thanh Tử trừng mắt với anh, bất mãn nói.

“Tôi không có...”

“Tự soi mình trong gương đi, nhìn ánh mắt của anh mà xem.” Diệp Thanh Tử bỏ lại một câu, rồi quay mình đi bắt chuyện với mấy vị khách vừa tới.

Anh Lê tựa bên quầy bar, sờ sờ mặt mình, lẩm bẩm: “Có sao?”

Có chút gì đó không thể rõ, cũng chẳng thể nói ra, tình tự trong lòng cứ không ngừng quẩn lấy anh, chẳng thể dứt bỏ.

Hôm nay, Lý Khi Lục đến thăm cửa hàng bán trang sức thủy tinh.

Vẫn luôn muốn đến nhìn xem thế nào, nhưng em trai lại không cho, mà mấy người khác trong gia đình biểu hiện thái độ quan tâm đến cậu, cậu cũng cự tuyệt, lý do là sợ sẽ khiến khu thương mại hỗn loạn, làm mọi người nghe mà cười to không ngớt.

Đang chăm chú lựa một đôi khuyên tai, thì Anh Lê tới.

“A, trùng hợp thật, không ngờ anh cũng tới.”

Lựa được một đôi khuyên, Lý Khi Lục đeo thử.

Một viên ngọc bằng thạch anh, treo bên dưới một sợi dây bạc mảnh mai tinh tế, kiểu dáng trang nhã đẹp đẽ, đi làm hoặc tham gia tiệc tùng đều có thể đeo.

Anh Lê và Lý Liên Y đều khen không ngớt, Lý Khi Lục cười rất chi là hài lòng.

Đang định trả tiền, Anh Lê đã ngăn lại tay nàng.

Lý Khi Lục cố ý tự tiểu phi tiểu nhìn thẳng anh, “Này, Anh tiên sinh, ba lần bốn lượt giành hóa đơn của tôi, là có ý gì đây?”

Anh Lê cười bồi, không nói gì.

“Cảm ơn anh...” Lý Khi Lục nhận bông tai.

Nhìn đồng hồ đeo tay, Anh Lê nói với chị em họ Lý: “Cùng ăn cơm đi, tôi biết một nhà hàng được lắm.”

Lý Khi Lục đang định nhận lời, Lý Liên Y liền trưng bộ mặt nhìn chăm chăm Anh Lê, “Hôm qua anh đã nói sẽ đưa tôi đi nhà sách.”

Anh Lê sững sốt. Anh đâu có hẹn chuyện này nhỉ, thế nhưng anh không định vạch trần, chỉ mỉm cười một chút.

Lý Khi Lục phát hiện sắc mặt em trai không vui, không biết hai người kia đang toan tính cái gì, nhìn biểu tình cả hai, nghĩ Anh Lê nên tự mình giải quyết, đành mượn cớ còn có việc, một mình rời đi.

Trên đường lái xe đưa Lý Liên Y về nhà, cậu chỉ im lặng, khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng chăm chú nhìn, khẽ nhú đôi mày thanh tú.

Lúc gần về đến nhà, Lý Liên Y giọng điệu lạnh lùng hỏi: “Anh luôn tùy tiện tặng quà như thế sao?”

“Không phải.”

Nghe ngữ khí anh có chút cứng nhắc, mang theo tia hờn giận, Lý Liên Y nhin không được lén nhìn anh một chút.

Biểu tình Anh Lê có vẻ nghiêm túc, mím mím môi.

“Khỉ Lặc là bạn tôi, tôi mong cậu hiểu rõ điều đó. Tôi và chị gái cậu chỉ là bằng hữu.”

Anh Lê nghĩ có lẽ Lý Liên Y đang hiểu lầm mình, muốn giải thích một chút.

“Tôi thì sao?”

“Cậu cũng vậy.”

“Anh đã nói tôi ở vị trí thứ nhất.”

Anh Lê đột ngột giậm mạnh phanh xe. Ô tô dừng lại ven đường, ngọn đèn đuôi xe trong bóng đen chớp lóe.

Hai người yên lặng chăm chú nhìn nhau, ai cũng không nói gì.

Một lát sau, vẻ mặt Anh Lê trở nên ôn hòa, “Liên Y, người khác hiểu lầm tôi và Khỉ Lặc, tôi không quản, cậu thì không được, người nhà cậu sẽ chú ý đến, cậu hiểu ý tôi không? Nếu như chỉ vì tôi mà ảnh hưởng đến Khỉ Lặc, sẽ không đáng chút nào.”

Lý Liên Y thả lỏng biểu tình, cụp mi “Vâng” một tiếng.

Anh Lê còn bổ sung: “Cậu biết đấy, tôi có rất nhiều bạn bè, họ đối với tôi mà nói đều rất quan trọng.”

Vươn tay vò loạn mái tóc Lý Liên Y, Anh Lê lại khởi động xe, khễ thì thào một câu: “Thực sự là không cách nào nắm bắt được cậu.”

Lý Liên Y cũng nhỏ giọng lẩm bẩm lại một câu: “Người lớn đều như vậy, chỉ biết chuyển hướng câu chuyện.”

Chớp mắt, đã đến kỳ nghỉ năm mới.

Anh Lê đã mấy kì nghỉ nay đều không đi du lịch. Anh ở lại Hương Đảo, cùng một chỗ với Lý Liên Y.

Kì nghỉ này, cũng không ngoại lệ.

——o0o——

20. Chương 20

Anh Lê đã sắp đặt chương trình rất phong phú, mỗi ngày cùng Lý Liên Y du ngoạn ở những nơi khác nhau.

Hiện tại khi ra ngoài, cậu đã càng ngày càng không thấy sợ nữa.

Anh Lê dẫn Lý Liên Y đi xem phim, trước đây khi qua những nơi như thế này, anh thường bao hạ toàn bộ rạp phim nên không có người ngoài nào khác; còn lúc này, Anh Lê đưa cậu đến thì vừa lúc mở màn, đèn tắt thì vào phim, trong bóng tối, Lý Liên Y nhìn không rõ những người khác.

Nắm tay Anh Lê, ngồi cùng một chỗ, cậu không còn thấy sợ hãi cho lắm. Có tiếng và mùi của người khác, nhưng, cậu đã có thể khống chế được chính mình, không chạy trốn nữa.

Xem phim xong, buổi tối, Anh Lê dẫn Lý Liên Y đi ăn ở chợ đêm.

Cậu chưa từng đến những nơi như thế này, nên đối với nó tràn ngập hiếu kỳ.

Chọn chọn lựa lựa cũng đã đến nửa đêm, khi đã vãn người, hai người ngồi ven đường, cùng nhau ăn hải sản.

Hến xào rất ngon, khiến Lý Liên Y ăn luôn miệng.

Cuối cùng, gói mang về một túi lớn tôm hùm sấy khô, Lý Liên Y bị Anh Lê lôi kéo rời đi.

Liên tục hai ngày đưa Lý Liên Y ra ngoài chơi, Anh Lê muốn cho cậu nghỉ ngơi một chút, nên sửa kế hoạch thành chiều dài tại gia.

Chơi trò chơi điện tử, Anh Lê luôn thua, nghĩ thật mất mặt.

“Không chơi cái này nữa.”

Lý Liên Y hì hì cười, “Có bí quyết đấy, tôi có thể dạy anh.”

Anh Lê xua tay, “Quên đi, tôi không phải người mê mấy trò này.”

Anh Lê nghĩ thầm trong lòng, nếu như mình và Lý Liên Y trở thành đối thủ cạnh tranh trên thương trường, không biết có thể thắng hay không

Lý Khi Lộc đã từng nói với anh, Lý Liên Y làm việc ở cửa hàng nhỏ, về đến nhà thường ngồi tính toán lại sổ sách, giá thành cùng lợi nhuận, vốn quay vòng vân vân, coi công việc của một kế toán viên cao cấp trở thành trò chơi.

Nhìn khuôn mặt trơn mịn của Lý Liên Y, làn da trắng nõn tựa đồ sứ cao cấp. Cậu thiếu niên như bước ra từ truyện tranh này, trên người tồn tại song song hai mặt trái ngược, làm cho Anh Lê không khỏi thưởng thức, không khỏi bị mê hoặc.

Hôm nay Lý Liên Y nói muốn được ở lại qua đêm, Anh Lê không từ chối.

Thông báo cho người nhà xong, Lý Liên Y thoải mái tựa ở sofa ăn hoa quả.

Đèn yên lành, hai người không muốn xem TV nữa, Anh Lê dẫn Lý Liên Y vào thư phòng, bày tranh ghép ra chơi.

Vừa nghe nhạc, hai người vừa chơi ghép tranh.

Tranh ghép ba nghìn miếng, sau khi ghép xong, sẽ được một bức tranh phong cảnh bên hồ.

Anh Lê nhìn tranh mẫu một hồi, rồi chuyên chú mò mẫm trong đồng miếng ghép lộn xộn.

Lý Liên Y cắn một miếng táo, tay còn lại lấy một miếng ghép từ trong đồng hỗn độn, đặt lên trên cùng, so với Anh Lê thoạt nhìn dễ dàng hơn nhiều.

Sau một tiếng, Anh Lê chịu thua, “Không được, tôi không đủ kiên nhẫn nữa rồi.”

Lý Liên Y kéo kéo anh, “Không nên bỏ cuộc dễ dàng vậy.”

“Đau cả đầu, mắt cũng hoa cả lên, tôi không thích hợp chơi mấy trò này, lúc mua xong vẫn để đẩy đẩy chứ. Tôi thà ngồi tính toán hạng mục nhà đất, hoặc tìm kiếm thông tin về hướng đi của thị trường còn hơn.”

Anh Lê gỡ tay dụi mắt, “Cậu cũng đừng chơi làm gì, mỏi mắt lắm.”

“Tôi vẫn ổn.”

Tựa trên sofa nghe nhạc, Anh Lê nhìn Lý Liên Y tiếp tục chơi ghép hình. Cậu đang hết sức chăm chú, ánh mắt như chớp động một ngọn lửa, khiến Anh Lê một hồi động tâm.

Muốn người bạn nhỏ nghỉ ngơi một chút, Anh Lê đột nhiên đề nghị: “Liên Y, cậu có biết khiêu vũ không?”

Lý Liên Y ngẩng đầu lên, “Khiêu vũ?”

“Đúng vậy, biết không? Các anh của cậu đã dạy cậu chưa?”

Thân là người trong gia tộc Lý thị, Anh Lê đoán rằng Lý Liên Y hẳn là đã học khiêu vũ.

Quả nhiên, cậu gật đầu, “Biết một chút.”

Anh Lê đứng lên, “Vậy khiêu vũ không, đừng ngồi mãi nữa, hoạt động một chút đi.”

Lý Liên Y ngẩng đầu nhìn anh, “Anh cũng biết?”

“Tôi đương nhiên biết rồi, hồi còn học đại học, tôi công tác ở hội học sinh, vũ hội của trường và lớp đều là tôi phụ trách dạy các sinh viên không biết khiêu vũ.”

Lý Liên Y đứng dậy.

Anh Lê khom lưng cúi người chào, vươn tay, cầm tay Lý Liên Y, tay kia ôm thắt lưng cậu.

“Tôi trước tiên dẫn cậu nhảy.”

Lý Liên Y lộ ra một mặt cười ngượng ngùng, “Tôi chưa từng được dẫn.”

“Lúc anh cậu dạy cậu, lẽ nào, bọn họ là người được dẫn?”

“Vâng.” Lý Liên Y lên tiếng.

Anh Lê lú cả lưởi, gia tộc Lý thị cư nhiên là một đám tinh anh, khi dạy em trai khiêu vũ, có thể nhảy chân nữ.

“A, các anh trai nhất định đều rất thương cậu.”

Nghe được một câu trả lời như thế, Anh Lê chỉ có thể kết luận như vậy.

Hòa trong tiếng nhạc, anh dẫn Lý Liên Y, cùng xoay tròn. Lúc đầu, bước chân hai người có chút không khớp nhau, còn giẫm lên chân đối phương, dần dần, cũng đã hài hòa hơn.

Cùng nhảy như vậy, cảm giác thực ấm áp, hạnh phúc mà thăng hoa.

Anh Lê mỉm cười, nhìn người đang cùng mình ôm nhau nhảy.

Tự đáy lòng, phải chăng đang hi vọng cái thời khắc này, kéo dài thật lâu?

Ban đêm yên tĩnh ấm áp, nghe tiếng nhạc nhu hòa, cùng nhảy với người mình yêu mến.

Người thương, người thương...

Lòng anh, đột nhiên chấn động.

Dưới ánh đèn, đôi mắt Lý Liên Y, long lanh động lòng người, sóng mắt lưu chuyển lóe ra tinh quang, cánh môi hồng hào vương theo ý cười, thỉnh thoảng cậu liếc mắt nhìn anh, sau đó cụp hàng mi, đôi mắt to của cậu, tựa như biết nói.

Thực sự rất đáng yêu, rất đáng yêu mà...

Cầm tay Lý Liên Y, Anh Lê rốt cục đã hiểu rõ cái cảm giác còn đang mông lung trong nội tâm mình.

Chính là thứ cảm giác này, cảm giác vừa rơi vào bể tình.

Vốn tưởng rằng, cùng Lý Liên Y trở thành bạn bè, khiến cậu khai mở tâm hồn, ý định chính là giúp đỡ cậu, thế nhưng...

Anh Lê không khỏi mỉm cười.

Chính Liên Y mới là người giúp đỡ anh, cùng anh một chỗ, dạy anh biết làm sao cho đi tình yêu, dừng cảm mà yêu.

Vì cậu mà làm tất cả, đều là một chữ yêu.

Có lẽ, ngay từ lúc ban đầu nhìn thấy Liên Y, bản thân đã yêu cậu mất rồi.

Nhất kiến chung tình...

Vậy nên, mới liều lĩnh ngỏ lời muốn kết bạn với cậu, muốn ở bên cậu, muốn được cậu tin tưởng.

Đều là bởi vì yêu.

Không biết tự bao giờ, Lý Liên Y đã tháo giày của mình, chân đeo tất, đi vào đôi giày nhung của Anh Lê, hòa cùng tiếng nhạc, chuyển động cùng bước chân của anh.

Hai người cùng ôm thắt lưng của nhau, Lý Liên Y tựa lên ngực Anh Lê, khẽ nhắm mắt lại.

Trong đĩa hát, một giọng nói dịu dàng không ngừng xướng lên: “,, Có từng nghĩ đến yêu, em có từng nghĩ đến tình yêu... Bóng dáng của tình yêu, đã hiện trong mắt anh đây, xin em đừng che giấu; cảm xúc của tình yêu, ở trong lòng anh đây, xin em đừng trốn tránh... Hãy dừng cảm yêu anh, xin đừng buông tay...”

“... Có từng nghĩ đến yêu... Trở thành người yêu, anh tìm được em rồi, trở thành người yêu đi...”

Anh Lê dán mắt lên mái tóc đen của Lý Liên Y, nhẹ giọng nói: “Nguyên lai tình yêu, là loại cảm giác này... Liên Y, thật muốn ôm cậu một cái...”

“Anh đang ôm tôi đấy...”

“Tôi sẽ không buông tay... Tôi sẽ không thay đổi...”

Chăm chú ôm Lý Liên Y, Anh Lê đột nhiên nghĩ trong lòng một trận chua xót, khiến chính mình thiếu chút là rơi lệ.

Đã lớn như vậy rồi, từng trải nghiệm biết bao thế sự, còn có thể xúc động đến mức rơi lệ.

A... Cảm giác như vậy, nhất định là vì yêu...

Sợ hãi lâu như vậy, mong đợi lâu như vậy, rốt cục, vẫn rơi vào bể tình.

Từng cho rằng vĩnh viễn sẽ không biết tư vị ái tình là gì, từng cho rằng sẽ mãi cô đơn, sống cuộc sống chỉ có mình mình, cũng đã từng cho rằng có thể bằng lòng với nó, dự định cố lấy dũng khí mà đơn độc đối mặt với cuộc đời dài dằng dặc.

Cuối cùng, bản thân đã tìm thấy tình yêu, tìm thấy ái nhân của mình.

Ôm ấp cái cảm giác ấm áp này, thực hạnh phúc.

Lý Liên Y từ trong lòng Anh Lê, ngẩng đầu lên.

Nhìn khuôn mặt mỉm cười của cậu, anh chẳng còn muốn chần chừ do dự nữa, nhấc tay, nhẹ nhàng nâng cằm Lý Liên Y, chậm rãi cúi xuống.

Đôi môi mềm mại, mang theo hương vị của táo.

Cảm giác tuyệt vời biết bao...

Trong tiếng nhạc, hai người một lần lại một lần ôm siết lấy nhau. Ai cũng không muốn buông đối phương ra, không muốn ngừng lại.

Khi lấy lại tỉnh táo từ trong nụ hôn sâu, anh chợt phát hiện, chính mình đã ôm lấy Lý Liên Y ngã xuống mặt thảm trước sofa. Còn Lý Liên Y đang gắt gao ôm cổ mà chăm chú nhìn mình.

Cảm giác thấy bàn tay của Lý Liên Y đang ôm vòng trên cổ mình, Anh Lê không khỏi nhìn xuống cậu.

“Liên Y, tôi mong cậu hiểu rằng, tôi sẽ không phải là đối tượng tình một đêm, tôi muốn thực tâm thực lòng cùng cậu hẹn hò.” Anh Lê tha thiết nói.

Anh đang rất nghiêm túc, mong muốn có thể hảo hảo quen nhau. cũng muốn hảo hảo ôm người mình yêu trong lòng.

“Anh muốn chúng ta yêu nhau?” Lý Liên Y hỏi.

“Tôi nghĩ... khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy cậu, tôi đã bắt đầu rơi vào bể tình, hãy tin tôi, Liên Y, tôi sẽ không trốn tránh tình yêu nữa.”

Ôm Lý Liên Y vào phòng ngủ, Anh Lê đem cậu đặt ngồi trên giường, ngồi xổm xuống trước mặt cậu, nắm một chân cậu lên.

Thấy Anh Lê đang mân mê mắt cá chân của mình, thay mình cởi tất, Lý Liên Y mặt nóng bừng, một cử động cũng không dám.

Đôi chân trần lộ ra, bị bàn tay anh khê vuốt, sự dịu dàng truyền đến cảm giác lạnh lạnh, một cỗ nhiệt lưu dâng lên ngực, khiến Lý Liên Y tinh thần không yên, người càng trở nên căng cứng.

Khi Anh Lê xẹt ngón tay qua gan bàn chân cậu, cảm giác ngứa ngứa, khiến Lý Liên không nhịn được mà khê cười vài tiếng.

“A... Buồn...”

Thân thể đột nhiên mất cân bằng, Lý Liên Y thoáng cái ngã xuống giường.

Nhận ra ánh mắt âm trầm của Anh Lê đang nhìn mình, Lý Liên Y vội vàng ngồi trở lại trong một tư thế rất nghiêm chỉnh.

Anh Lê mỉm cười, hai tay đặt trên vai cậu, khẽ dùng chút lực, đem cậu ấn ngã lên giường, còn mình phủ lên người cậu.

“Không muốn em nghĩ tôi giống sắc lang, nhưng tôi chính là một đại sắc lang đấy.”

Nghe Anh Lê nói vậy, Lý Liên Y không khỏi căng thẳng.

Đèn tắt, trong bóng tối, cậu cảm nhận thấy hơi thở của anh, rồi, bản thân bị anh ôm lấy.

Anh Lê rất muốn lập tức ăn ngay người yêu khả ái dưới thân, nhưng lại cố gắng khống chế chính mình, những âu yếm dịu dàng, khiến thể xác và tinh thần người yêu chậm rãi thả lỏng, như vậy mới dễ dàng chấp nhận mình hơn.

Tiếng quần áo cùng phục trang nhẹ nhàng ma sát vang lên, từng lớp từng lớp rơi trên mặt đất.

Làn da trơn mịn tựa đồ sứ, nhẵn nhụi mà ấm áp, vuốt ve lên đó, quả là mê người.

Lý Liên Y nằm dưới thân Anh Lê khẽ giãy giụa. Nhưng anh vẫn hôn lên khắp cơ thể cậu, khiến cậu càng lúc càng cảm thấy nôn nóng, cả người phát nhiệt, dục vọng dâng lên chỉ muốn được giải tỏa ngay lập tức.

Ngón tay đã được bôi trơn tiến nhập vào nơi tối tư mật của cậu, Lý Liên Y khó chịu nhíu mày, vừa giãy giụa, vừa bầu chặt người Anh Lê, “A... A... cảm giác... thực kỳ quái...”

Anh Lê dừng động tác, hỏi: “Có đau không?”

“Không... Mà... Cảm giác rất kỳ quái...”

“Lần đầu tiên ai cũng vậy, đau thì nói cho tôi biết, tôi sẽ cố gắng nhẹ nhàng hơn.”

Khoảnh khắc thân thể bị xuyên qua, Lý Liên Y kêu to một tiếng, ngón tay cố gắng bầu chặt lưng Anh Lê, cào thành những vết máu.

Hai người đều có được thứ cảm giác đau đớn cùng vui sướng đan xen.

“A... A...”

“Liên Y, thả lỏng một chút, đừng sợ, tôi sẽ không thương tổn em, thả lỏng một chút...”

“Đau... kỳ quái lắm...”

Anh Lê điều chỉnh tư thế một chút, cúi mình xuống, hôn lên bờ môi Lý Liên Y, muốn dời đi lực chú ý của cậu.

Cảm giác Anh Lê đang co rút trong cơ thể mình, đau đớn cùng tê dại, Lý Liên Y đột nhiên ôm lấy cổ mà cắn lên vai anh.

“A...” Anh Lê nhin không được kêu lên vì đau.

Vì đau, Lý Liên Y cứ thế trên người Anh Lê vừa cào vừa cắn như để trút giận.

Anh Lê yên lặng chịu đựng, cẩn thận trấn an người yêu, ngực âm thầm cầu khẩn, mong rằng lần sau cậu không như vậy nữa.

Cao trào qua đi, cả hai đều cảm thấy kiệt sức.

Ngồi trên đùi Anh Lê, được anh hầu hạ tắm rửa, Lý Liên Y nhìn những vết cắn trên vai anh.

Đến lúc này, thấy vết thương đã có vẻ càng nặng hơn.

“Có đau không?”

Anh Lê nhìn vai mình, rồi kéo tay Lý Liên Y chạm vào nó.

Ngón tay thon dài, rất đẹp, móng tay cũng được cắt gọn chỉnh tề, không dài. Anh Lê nhin không được nói: “Con chuột nhỏ này, có lẽ về sau tôi phải thay em chỉnh đốn lại mấy cái móng tay không ngoan này mới được.”

Lý Liên Y nở nụ cười, ôm cổ anh làm nũng.

Đem khăn tắm trùm lên người Lý Liên Y, Anh Lê ôm cậu quay về phòng ngủ.

Một lần nữa nằm cạnh ôm ấp nhau, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của đối phương, hai người đều chẳng muốn buông tay.

“Ngày mai, tôi sẽ nói với người nhà em, trước khi kì nghỉ lễ kết thúc, em sẽ ở lại chỗ tôi, được không?” Anh Lê nhẹ giọng hỏi, lúc này đây, thực chẳng muốn thả người yêu khả ái này trở về.

“Vâng.”

Hừng đông, Anh Lê tỉnh dậy, vừa quay mặt sang, đã thấy khuôn mặt ái nhân ngủ say bên cạnh.

Cạnh bên là một thân thể ấm áp, cần cần dục dục ôm vào trong lòng, Anh Lê chợt thấy một cổ hạnh phúc khó có thể hình dung.

“Ưm...” Lý Liên Y khẽ rên một tiếng tựa mèo con hừ nhẹ, lông mi dài chớp chớp, mở mắt.

“Anh... Lê...”

Tiếng gọi khẽ khàng mà mê người, Anh Lê nhin không được mà sát lại, đặt một nụ hôn phớt lên đôi môi Lý Liên Y.

Cậu xoay người, ôm lấy anh, đem mặt chôn dưới cằm cổ của anh.

“Có muốn ngủ thêm một chút nữa không?” Anh Lê nhẹ giọng hỏi bên tai cậu.

Cậu không trả lời, chỉ nằm trong lòng anh, nhắm hai mắt lại.

Kỳ nghỉ lễ này, trong tâm khảm Anh Lê, đây chính là buổi sáng tuyệt vời nhất.

Tiếp tục ngủ thẳng đến trưa, Lý Liên Y lúc này mới vận vẹo cơ thể, biểu thị muốn rời giường.

Nhìn dáng vẻ cậu hình như không thể dậy nổi, Anh Lê cũng rất hiểu chuyện, bèn ôm lấy người yêu, đưa cậu đến phòng tắm rửa mặt.

Ăn xong bữa sáng kèm luôn bữa trưa như vậy, Anh Lê vác máy nghe nhạc vào phòng ngủ, cùng Lý Liên Y đang nằm trên giường không nhúc nhích nghe nhạc.

Ôm nhau cùng một chỗ, chẳng cần phải nói bất cứ điều gì, chỉ nhìn vào ánh mắt, hai người đã biết đối phương đang muốn nói gì.

Vô cùng hưởng thụ loại cảm giác ấm áp cùng lãng mạn này, Anh Lê chưa bao giờ thấy đủ đầy cùng thỏa mãn đến thế.

Cầm tay anh, ngắm nghía những ngón tay của nó, Lý Liên Y tựa trước ngực Anh Lê.

Anh ngắm nhìn ái nhân trong lòng, Lý Liên Y tuy rằng đã thành niên, nhưng anh vẫn cảm giác cậu còn nhỏ lắm, cần phải suy nghĩ một chút về vấn đề sau này nữa.

Trong lòng anh đã có kế hoạch, khi có được một người yêu bé nhỏ khả ái, anh không hy vọng chỉ là nói chuyện yêu đương. Bản thân mình là người trưởng thành, sự nghiệp thành công, nguyện ý toàn tâm nỗ lực cùng gánh chịu trách nhiệm vì mối tình này, đồng thời, cũng muốn vì người yêu mà hảo hảo lo lắng một chút cho tương lai, rải đã lót đường để cậu ấy được bước trên lối đi bằng phẳng.

“Tối hôm qua... Tôi đã nói, tôi không phải đối tượng tình một đêm.”

Lý Liên Y không ngắt đầu, chỉ có một tiếng “vâng”.

“Tôi mong được cùng em, vì điều kiện để được bên nhau lâu dài, hảo hảo yêu nhau, cùng chung sống.”

“Anh muốn sống chung với em?”

Anh Lê cúi đầu, xoa xoa mái tóc đen của cậu, “Phải, nếu em đồng ý, hãy dọn sang đây, cùng sống với tôi. Tôi sẽ chăm sóc em thật tốt, thương em, yêu em...”

Dứt lời, Anh Lê nâng cằm Lý Liên Y, để cậu ngẩng đầu lên nhìn mình, tiếp tục nói, anh hi vọng có thể tìm thấy câu trả lời từ ánh mắt cậu.

“Liên Y, tôi đang rất nghiêm túc, tôi sẽ nỗ lực trở thành một người yêu tốt nhất, người yêu của tôi, cùng em nghiêm túc hẹn hò, cùng nhau chung sống. Tôi sẽ khiến em phải nhận ra rằng yêu tôi là điều hạnh phúc nhất. Tôi sẽ hảo hảo đem em nâng niu trong lòng bàn tay.”

Anh Lê cầm tay Lý Liên Y, lặp lại: “Tôi sẽ hảo hảo đem em nâng niu trong lòng bàn tay, cẩn thận che chở.”
“Dọn sang?”

Anh Lê gật đầu, “Đúng, tôi muốn chúng ta chính thức yêu nhau, em hãy chuyển sang sống với tôi nhé.”

Lý Liên Y nở nụ cười, mím môi không nói, nhìn Anh Lê, trong vẻ tươi cười còn xen một tia ngọt ngào cùng đắc ý, “Cái gì em cũng không biết làm, không biết làm cả việc nhà đâu đó.”

“Không vấn đề, tôi sẽ dạy em.”

“Em sẽ làm biếng.”

“Không vấn đề, tôi sẽ đánh vào mông em.”

Vừa nghe những lời này, Lý Liên Y đã “Oa” lên một tiếng, kéo áo Anh Lê, trừng mắt, “Anh nói cái gì!”

Anh Lê cười rộ lên, mấy câu giỡn chơi kiểu này, hai người đều biết.

“Tối nay có thể ngủ với tôi, em sẽ không thấy sợ nữa.” Anh Lê dán vào bên tai cậu, nhẹ giọng thì thầm, môi gần như đã đụng vào vành tai.

Quả nhiên, người yêu bé nhỏ mặt đã đỏ lựng, ngượng ngùng dựa vào trước ngực anh, cầm vạt áo anh mà cọ a cọ.

——o0o——

21. Chương 21

Khoảng thời gian còn lại của kỳ nghỉ lễ, Anh Lê đều ở cùng với Lý Liên Y.

Càng thân mật, lại càng không muốn xa nhau.

Tự mình lái xe đưa người yêu về nhà, xong Anh Lê mới đến công ty làm.

Tâm tình thực vui vẻ, Anh Lê nhìn thấy ai đều mỉm cười chào hỏi.

Rơi vào lưới tình, như một cơn xuân phong, đây chính là tâm tình hiện tại của Anh Lê.

Buổi chiều trước giờ tan tầm, anh liền gọi điện cho Lý Liên Y.

“Đi ăn cơm với tôi không?”

Cầm điện thoại, Lý Liên Y chỉ nhẹ nhàng “vâng” một tiếng.

Biết cậu xấu hổ, Anh Lê càng thấy cậu như vậy thực đáng yêu.

“Em đang ở đâu?”

“Trước cửa tòa nhà tài chính.”

“A, em đã đến rồi à, tôi xuống đón em ngay đây.”

Một Anh Lê luôn luôn nghiêm túc cùng chuyên nghiệp, lần đầu tiên đem chuyện công việc ném sau đầu, cái gì cũng đều vứt sang một bên vội vàng ra khỏi phòng làm việc.

Lý Liên Y ngồi trên bậc thang trước cửa building, không buồn để tâm đến ánh nhìn của người đi đường xung quanh, an tĩnh đan hai tay lại, đợi Anh Lê.

Chiếc xe quen thuộc xuất hiện, Anh Lê đi xuống, thay cậu mở cửa xe.

Trong nhà hàng ăn, Anh Lê nói với Lý Liên Y, rằng anh đã hẹn với chị gái cậu, ngày mai sẽ cùng Lý Khi Lộc hảo hảo bàn về chuyện của hai người.

“Vội vàng vậy sao...” Lý Liên Y nhìn Anh Lê, lộ ra ý cười bướng bỉnh.

“Tôi rất mong chờ em dọn đến càng sớm càng tốt.”

Dùng cơm xong, hai người lái xe đi ven bờ sông, thưởng thức cảnh đêm mỹ lệ của Hương Đảo.

Từ cửa kính ô tô, Anh Lê thấy một chiếc xe đen có rèm che vẫn luôn đi theo phía sau mình.

Đó là bảo vệ của Lý Liên Y, bọn họ vẫn như hình với bóng mà theo đuôi cậu, không ai để ý thấy, nhưng chính mình lại không thể không chú ý.

Không biết còn phải thuyết phục bao nhiêu nữa, mới có thể khiến người nhà Lý Liên Y chấp nhận mình.

Lái xe lên đỉnh núi, Anh Lê ôm Lý Liên Y, chuyển qua ghế sau, cùng nhau cúi mình ngắm cảnh biển dưới chân núi.

Cảng Victoria trong bóng đêm, càng thêm mê người, ánh đèn tựa mộng ảo.

Khóa ngồi trên đùi Anh Lê, Lý Liên Y ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, hỏi, “Hôm nay anh có nhớ em không?”

“Có chứ.”

“Lúc làm việc cũng nhớ chứ?”

Anh Lê ngại ngần cười cười, “Không có tâm tư làm việc, mắt nhìn tài liệu và màn hình vi tính, lòng thì nghĩ đến em.”

Lý Liên Y ôm cổ Anh Lê, mặt dán sát lại, cọ cọ lên mặt anh, biểu đạt rằng đối với điều vừa nghe được vô cùng thỏa mãn, thật giống như chuột nhỏ đang làm nũng với chủ nhân của nó.

“Nhưng mà, có đào ngũ một lúc.”

“Quân nhân đào ngũ? Làm cái gì?” Vừa nghe Anh Lê nói vậy, Lý Liên Y lập tức mở lớn hai mắt, bĩu môi ép hỏi.

Anh Lê nắm một tay Lý Liên Y, đặt trước mắt mình, “Ừm, thực ra là, tôi đi đặt nhẫn.”

“Nhẫn?”

Anh Lê gật đầu, “Đúng vậy, khi nào chính thức sống chung, tôi muốn tặng nhẫn cho em, tôi cũng sẽ đeo một chiếc, ngay tại...” Anh Lê hướng Lý Liên Y ý bảo ngón áp út tay trái của mình, “ngón này.”

Ai cũng đều hiểu rằng đeo nhẫn trên ngón áp út bên tay trái, là biểu thị cho hàm nghĩa gì.

Anh Lê cầm tay Lý Liên Y, đưa tới bên môi, nhẹ nhàng hôn lên nó, thoáng thấp đầu, con mắt từ dưới nhìn lên Lý Liên Y, ánh mắt chân thành mà thâm tình, khiến cậu không khỏi xao động.

“Tôi muốn em hiểu, Liên Y, chuyện tình cảm tôi rất nghiêm túc. Tôi sẽ hảo hảo bàn chuyện này với chị gái em, cũng sẽ thưa rõ với cha và ông em. Tôi biết, khả năng tôi được chấp nhận là không dễ dàng gì, nhưng tôi sẽ để cho bọn họ thấy được thành ý của tôi.”

“Anh phải chuẩn bị thật nhiều lễ vật mới được.” Lý Liên Y cố ý nói như vậy, còn nhấn mạnh hai từ “lễ vật”.

Anh Lê gật đầu, “Cái này không thành vấn đề.”

“Phải rất nhiều đó...” Nói, Lý Liên Y nhìn Anh Lê chăm chú, mắt to chớp động một tia nhìn bướng bỉnh, câu dẫn ra khóe miệng, “Nếu như bọn họ muốn Anh thị, anh có cho không?”

Anh Lê không chút do dự gật đầu, “Không thành vấn đề.”

Thấy anh thẳng thắn cùng quả quyết như vậy, Lý Liên Y không khỏi nghi hoặc mà nhìn anh, “A...”

Anh Lê ôm thắt lưng cậu, đem cậu tiến vào trong lòng mình, cọ lên chóp mũi cậu, “Nhóc à, nói cho em hay, người nhà họ Lý rất thông minh, tôi tin rằng họ nhất định biết giá trị của tôi còn vượt qua cả tập đoàn Anh thị, hiểu chưa?”

“Em biết, em biết mà!” Lý Liên Y hài lòng kêu lên, ôm lấy Anh Lê.

Cảm giác khi hôn môi như vậy thật tuyệt, chỉ cần ôm nhau, là luôn luôn muốn hôn nhẹ một cái.

Chờ Lý Liên Y về nhà, trước lúc xuống xe lại nhịn không được ôm hôn một hồi lâu, Anh Lê lúc này mới mở cửa xe cho người yêu.

Lý Liên Y vừa đi vừa quay đầu lại tiến vào biệt thự, đứng lui sang một bên, một bên hướng Anh Lê vẫy tay, bộ dáng đáng yêu rơi vào trong mắt Anh Lê, khiến ngực anh dâng lên một cỗ ngọt ngào.

Chờ đến khi bóng dáng Liên Y biến mất phía sau cánh cửa, Anh Lê vẫn ngồi một lúc lâu, rồi mới khởi động xe.

“Anh hẹn riêng tôi, có việc gì không?”

Ngồi trong gian phòng tại một tiệm trà yên tĩnh, Lý Khỉ Lục vừa uống trà, vừa hỏi Anh Lê.

Về mặt Anh Lê thoáng trở nên nghiêm túc, lại có chút ngượng ngùng.

“Tôi muốn nói với cô, về chuyện của tôi và Liên Y.”

“Anh và Liên Y?” Lý Khỉ Lục phát hiện vẻ mặt của anh có điểm không giống với trước đây, không khỏi nghi hoặc.

Anh Lê nắm chặt hai tay với nhau, nghiêm túc mà thành khẩn nói với Lý Khỉ Lục: “Tôi muốn, có thể chính thức hẹn hò với Liên Y.”

Lý Khỉ Lục nhất thời vẫn chưa hiểu được, “Các anh không phải là bạn bè rồi đấy sao?” Sau đó, nàng đột nhiên mở to hai mắt nhìn, “Hẹn hò, anh nói là hẹn hò!”

“Đúng vậy.”

Nhìn Anh Lê, Lý Khỉ Lục trầm mặc chốc lát, rốt cục bạo phát, “Anh Lê, anh nói cái gì vậy! Đó là em trai tôi!”

Anh Lê đã đoán trước sự kích động này, nên biểu tình của anh vẫn duy trì sự ôn tồn cùng bình thản, “Khỉ Lục, tôi hiểu rõ chứ, tôi biết Liên Y là một cậu bé.”

“Vậy mà anh còn nói muốn hẹn hò!”

“Khỉ Lục, tôi thích Liên Y, tôi đã yêu cậu ấy, tôi thực sự nghiêm túc, mong cô hãy hiểu rõ.”

“Yêu! Anh nói yêu! Anh Lê, anh đã nói anh không tin vào tình yêu kia mà!”

Anh Lê gật đầu, “Đúng vậy, tôi đã nói thế. Nhưng bây giờ đã khác, là Liên Y, chính cậu ấy đã cho tôi biết đến tình yêu, đừng cảm mà yêu, tôi đã rơi vào bể tình mất rồi.”

Trên mặt Anh Lê, lộ một tia cười hạnh phúc.

Lý Khỉ Lục cắn răng, nhìn anh một hồi lâu, mới thấp giọng nói: “Đã không thể quay đầu lại rồi sao?”

“Đúng. Tôi rất nghiêm túc.”

Lý Khỉ Lục nhịn không được thấp giọng kêu lên: “Anh Lê, khi đó tôi giao em trai mình cho anh, để hai người làm bạn bè, tôi không có... tôi đâu có nói anh được phép làm như vậy!”

Anh Lê buông bàn tay đang đan vào nhau, biểu tình vẫn ôn hòa như thường lệ, “Khỉ Lục, tình yêu đến, ai cũng không thể né tránh được. Nếu như cô yêu một ai đó, cô sẽ hiểu.”

“Anh Lê, đó là em trai tôi! Em trai tôi đó!”

“Tôi biết, cậu ấy nhỏ tuổi nhất trong nhà họ Lý, là đứa trẻ được yêu chiều nhất. Hãy tin tôi, tôi sẽ yêu thương cậu ấy không thua gì mọi người trong gia đình cô, tình yêu của tôi đối với Liên Y cũng sẽ không thua kém bất cứ ai.”

Lý Khỉ Lục hít sâu một hơi, nhất thời chẳng biết nên nói cái gì mới tốt.

Biết Anh Lê đối với em trai mình rất tốt, đã quen nhau hơn một năm, cũng đã tin tưởng con người này, nghe được lời bày tỏ như thế, Lý Khỉ Lục vẫn thấy khó có thể chấp nhận.

Anh Lê cúi đầu, suy nghĩ một chút, biết đem chuyện này nói với chị gái của người yêu là một việc tương đối khó mở miệng, thế nhưng, anh vẫn không có ý định trốn tránh trách nhiệm, bản thân vẫn cần phải nói ra.

“Khỉ Lục, mấy hôm trước, Liên Y vẫn luôn ở nhà tôi, tôi muốn nói, chúng tôi... chúng tôi đã chung sống.”

Lý Khỉ Lục hai mắt trừng lớn nhìn chằm chằm Anh Lê, một hồi lâu, mới cắn răng nói: “Anh tiên sinh, anh thực sự là... làm càn quá mức rồi...”

“Chuyện này, tôi thừa nhận là tôi đã có hơi nôn nóng, thế nhưng hãy tin tưởng tôi, tôi không phải là một người đàn ông vô trách nhiệm.”

“Liên Y còn là một đứa trẻ, anh chẳng nhẽ không nghĩ cho tương lai của nó sao!”

“Có, đương nhiên là có, tôi rất nghiêm túc mà lo lắng về việc đó. Dù hẹn hò cùng tôi, cậu ấy vẫn có cuộc sống của riêng mình, đến trường cũng tốt, đi làm cũng được, cậu ấy thích làm cái gì đều có thể làm. Tôi có thể giúp đỡ cậu ấy thực hiện ước mơ của mình, cho cậu ấy tự do toàn vẹn nhất, tôn trọng, bảo vệ cậu ấy. Khỉ Lục, tôi có đủ năng lực chăm sóc cho Liên Y.”

Biết lời Anh Lê nói là sự thực, Lý Khỉ Lục chẳng thể phản bác được gì. Ngồi im một lúc, nàng đứng lên nói: “Chuyện này, tôi cần yên tĩnh suy nghĩ một chút, chúng ta sẽ bàn lại sau.”

Anh Lê cũng đứng lên, đi theo phía sau nàng, “Khỉ Lục, tôi hoàn toàn nghiêm túc trong đoạn tình cảm này, muốn có thời gian tìm hiểu nhau. Nếu như cần, tôi sẽ đi gặp cha và ông Liên Y, thỉnh cầu bọn họ.”

Lý Khỉ Lục dừng bước, quay đầu trừng mắt nhìn anh, “Vậy anh định làm thế nào để thuyết phục người trong gia đình anh?”

Anh Lê mỉm cười, “Khỉ Lục, tôi là người lớn, tôi hiểu việc tôi đang làm. Tôi tin rằng cha mẹ tôi sẽ tôn trọng lựa chọn của tôi.”

Lý Khỉ Lục gật gật đầu, trong giọng nói còn mang theo hàm ý cay nghiệt, “Đúng quá còn gì, Anh tiên sinh, anh là người lớn, anh sẽ khiến nó được hạnh phúc.”

Ngữ điệu của nàng có chút bất đắc dĩ, lại thêm vài phần tức giận, nàng liếc mắt trừng nhìn Anh Lê một cái, rồi xoay người rời đi.

Về đến nhà, Lý Khỉ Lục vò đầu, ngồi trước bàn làm việc, nửa ngày cũng chẳng động đậy gì. Trong lòng thầm oán trách Anh Lê đã đem miếng khoai lang phồng tay giao cho mình, nàng biết phải ăn nói làm sao với cha và ông đây?

Không biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, Lý Khỉ Lục có chút mờ mịt, càng cảm thấy hoảng sợ.

Cái người tên Anh Lê này, thực quá to gan, cứ nhiên muốn mang đi em trai bảo bối quan trọng nhất của nàng.

Nếu như ông nội mà nổi giận, không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì.

Lý Khỉ Lục cũng có thể nghĩ ra được, em trai nàng đối với Anh Lê sâu nặng biết bao nhiêu, bằng không, cậu sẽ không ở lại nhà anh ta.

Chính vậy mới càng thêm phức tạp.

——o0o——

22. Chương 22

Lần gặp mặt sau đó với Lý Khỉ Lục, Anh Lê càng thêm bình tĩnh hơn.

Mấy ngày nay, Liên Y không gọi điện đến, Anh Lê không biết đã có chuyện gì xảy ra với cậu, có khi nào đã bị người nhà cấm túc.

Vừa nghĩ đến đó, Anh Lê đã rất mong chờ được nói chuyện rõ ràng với Lý Khỉ Lục.

Đương nhiên không thể buông tay tình yêu này, thế nhưng, càng không hi vọng người thương bé nhỏ vì việc này mà bị tổn thương.

Anh Lê lâm vào tình thế khó xử.

“Tôi nghĩ, hai người tạm thời hãy yên lặng một thời gian, chờ mọi chuyện đâu vào đấy đã.”

Ngồi xuống, Lý Khỉ Lục nói như vậy.

Anh Lê bần thần một lúc, trầm mặc không nói.

“Tôi biết, trong tình hình hiện tại, yên lặng là lựa chọn tốt nhất, thế nhưng, không cho chúng tôi gặp mặt thì lại càng không phải ý kiến sáng suốt.”

Nhìn vẻ nghiêm túc trịnh trọng nói chuyện với mình của anh, Lý Khỉ Lục thoáng bất đắc dĩ.

Anh Lê là con người rất chín chắn và lý trí, một người đàn ông như vậy một ngày nào đó biết yêu, sẽ trở nên liều lĩnh như thế nào. Hiện tại nghe những lời anh nói, Lý Khỉ Lục trầm nghĩ, trong lòng mình đang nghĩ gì, nhất định là anh ta đã đoán ra.

Giao tiếp với một đối thủ như vậy, thật đúng là phải thực cẩn thận.

“Tôi không hề cấm túc Liên Y, mong anh đừng hiểu lầm.” Lý Khỉ Lục nói rõ ràng trước.

Anh Lê khẽ mỉm cười, “Vậy thì, làm ơn nói cho tôi biết, cô nói tạm thời hãy yên lặng, là có ý gì?”

“Tôi là vì Liên Y mà thôi, muốn chọn cho nó một khóa học ở Harvard hoặc Yale, hi vọng nó có thể làm quen được với cuộc sống học đường. Tôi nghĩ, chuyện này anh sẽ không phản đối.”

“Cậu ấy đã đồng ý?” Anh Lê hỏi lại.

Lý Khỉ Lục gật đầu.

Kỳ thực, đây chỉ là kế hoạch của riêng nàng, còn chưa thương lượng với em trai, bây giờ bất đắc dĩ đành nêu ra làm cơ sở ngăn trở Anh Lê muốn tiến tới, không dám nói cho Anh Lê biết tình hình thực tế, chỉ có thể lấp lửng chuyện gì cũng ậm ừ gật đầu cho xong.

“Đi đến nơi xa vậy sao...” Anh Lê lẩm bẩm.

Lý Khỉ Lục nghiêm mặt nói: “Anh Lê, nếu như anh thực lòng yêu Liên Y, anh sẽ không ngăn cản đúng chứ. Liên Y đã rất khó khăn mới chịu bước chân ra khỏi nhà, đồng ý đi bồi dưỡng tri thức sách vở cho mình. Lý thị rất trông chờ vào nó, kỳ vọng nó có thể tham gia vào công việc của gia tộc. Liên Y cũng rất nguyện ý cố gắng hết mình vì sự nghiệp gia tộc, tôi nghĩ, anh sẽ không phản đối.”

Anh Lê gật đầu, “Tôi tôn trọng ý kiến của Liên Y, lý tưởng của cậu ấy, tôi sẽ giúp cậu ấy thực hiện.”

Lý Khỉ Lục mỉm cười, “Vậy rất tốt. Liên Y không lâu nữa sẽ sang Mỹ, trong khoảng thời gian này, hai người hãy giữ yên lặng một chút, hảo hảo suy nghĩ về quan hệ của hai người đi.”

“Trước khi đi, tôi muốn được gặp Liên Y.”

Biết Anh Lê sẽ yêu cầu như vậy, Lý Khỉ Lục lập tức đáp: “Việc này tốt nhất là không nên.”

“Vì sao?”

“Tôi e sự xuất hiện của anh sẽ làm lung lay quyết tâm của nó.”

Anh Lê chăm chú nhìn Lý Khỉ Lục, trong đôi mắt chớp động tia lửa, khiến trống ngực nàng đập mạnh, “Cô cho rằng, tôi là người như thế?”

Lý Khỉ Lục vội chuyển mắt, không dám nhìn vào mắt anh, “Tôi biết anh không như vậy, nhưng tôi sợ sẽ dẫn đến phiền phức.”

“Không, sẽ không, cô hiểu mà, tôi sẽ không như thế.”

Lý Khỉ Lục e khó có thể ngăn cản ý định của Anh Lê, cắn răng một cái, rồi làm động tác vỗ nhẹ lên mặt bàn, “Anh Lê, anh định phá hoại tình cảm chị em của chúng tôi chứ gì? Tôi nói tốt nhất không nên, là có lý do.”

Anh Lê thấy nàng nổi giận, vẻ mặt bình đạm nói, “Việc này tôi thực không có nghĩ đến.”

Phát hiện Anh Lê đã có phần nhượng bộ, Lý Khỉ Lục tiếp tục đánh vào chiêu bài tình thân, “Tôi biết, anh sẽ không gây khó dễ cho tôi, đúng chứ? Tôi là chị của Liên Y, anh suy nghĩ cho nó, lẽ nào tôi lại không? Tôi nói trước hết hãy giữ yên lặng, là vì muốn tốt cho các người mà thôi.”

Tạm thời không nên gặp mặt, Anh Lê suy nghĩ về chuyện này mà trầm mặc.

Đương nhiên, đương nhiên sẽ không để Liên Y phải lâm vào thế khó xử giữa anh và người thân trong gia đình, Anh Lê không muốn chuyện đó xảy ra.

Vậy nên càng khó lựa chọn.

“Nếu như Liên Y đã quyết tâm muốn thi vào đại học, tôi rất vui mừng. Như vậy, theo như lời cô nói, chúng tôi cần phải giữ yên lặng một thời gian.”

Nghe Anh Lê nói, Lý Khỉ Lục cũng yên tâm, khẽ thở phào một cái.

“Tôi hi vọng, hai tháng sau có thể được gặp Liên Y.”

Lý Khỉ Lục trầm nghĩ, có lẽ hai tháng sau, tình hình sẽ khác, tuy rằng không biết sẽ còn thay đổi thành cái loại chuyện gì, nhưng tối thiểu còn có hai tháng để hòa hoãn. Vì vậy, nàng gật đầu.

Anh Lê lộ một tia cười khổ, cúi đầu, cạn sạch chỗ trà còn trong chén.

Buổi tối về đến nhà, Anh Lê cứ suy nghĩ mãi về lời Lý Khỉ Lục nói.

Giữ yên lặng một thời gian?

Anh cười thầm, Lý Khỉ Lục đâu biết rằng, anh hiện tại rất yên lặng, khi gặp gỡ Liên Y, vẫn đều rất yên lặng.

Tuyệt đối không phải là một thời xốc nổi mà nói lời hứa hẹn, mà là thật lòng yêu Liên Y, muốn hảo hảo yêu thương, hảo hảo tìm hiểu nhau.

Vì sao mọi người lại nghĩ loại tình yêu này nhất định chỉ là kết quả của một hồi kích động mà thôi?

Thế nhưng, chị gái Liên Y đã lên tiếng, phải làm như thế nào, đích thật là một vấn đề.

Bây giờ đến nhà Lý gia, nói rõ tất cả?

Hay lỗ mãng bay sang Canada?

Cái này không được, không phải anh không có can đảm làm vậy, cũng không phải không đủ khả năng tùy tình hình mà đổi mặt, vấn đề là, việc làm của mình sẽ xúc phạm đến tình cảm giữa Liên Y và người thân cậu bé, chuyện này thực sự không tốt chút nào. Khiến Liên Y bị khó xử giữa mình và người thân, đem nan đề phải lựa chọn bên nào cho cậu ấy? Loại việc này Anh Lê không muốn làm.

Hiện tại anh thực sự rất muốn được nhìn thấy Lý Liên Y.

Cũng đã thử gọi điện, nhưng đều không liên lạc được, điện thoại dường như có vấn đề.

Nói là không cảm đoán, Anh Lê biết, Lý Khỉ Lục nhất định là đã dùng cách nào đó khác.

Liên Y có muốn xuất ngoại du học không?

Anh Lê nghĩ, cái này không phải là không có khả năng. Liên Y là một đứa trẻ rất thông minh, chị gái cậu vì cậu mà lựa chọn một trường học tốt.

Giờ phải làm sao?

Anh trần trở.

Trong mỗi tình này, bản thân mình tuyệt đối phải gánh chịu tất cả, phải có trách nhiệm.

Biết đâu, cứ tạm thời xa nhau, để Liên Y có một khoảng thời gian và không gian, lại là lựa chọn tốt.

Cậu ấy có bằng lòng không?

Anh Lê không biết.

Tỉ mỉ tự vấn mất hai ngày, anh quyết định, trước hết rời khỏi Hương Đảo, đi đâu đó một chút, chờ khi trở về, lại nói chuyện với Lý Khỉ Lợn lần nữa, cố gắng bình tĩnh mà giải quyết chuyện tình cảm hiện nay.

Sắp xếp hành lý đơn giản, đặt vé máy bay, Anh Lê bắt đầu chuyến du lịch đã dự định.

Lý Liên Y ở nhà, chờ anh gọi điện thoại cho mình, nhưng đợi mãi cũng không thấy. Qua hai ngày mới biết, đường điện thoại có trục trặc.

Muốn đi tìm Anh Lê, lại nghĩ không nên, ở trước mặt anh, chính mình cũng muốn rụt rè một chút.

Hôm nay lúc ăn cơm, Lý Liên Y lại hỏi: “Chị hai, điện thoại khi nào mới hoạt động được? Hiệu quả làm việc của chị sao lại chậm như vậy?”

Lý Khỉ Lợn liếc mắt nhìn cậu em nhỏ, “Chị đâu phải thợ sửa.”

“Vậy việc chị làm điện thoại của em rơi xuống hồ bơi, thì làm sao bây giờ?”

“Chị sẽ mua cái mới cho em.”

Lý Liên Y thầm oán giận trong lòng, vừa lăm bắm vừa tiếp tục ăn.

Lý Khỉ Lợn một mực chờ tin tức, ngay khi biết tin Anh Lê đã đi du lịch, nàng không khỏi thầm yên lòng.

Đương sự ít đi một bên, mọi việc sẽ tương đối dễ giải quyết.

Đem tư liệu đã được chuẩn bị đầu vào đẩy đưa cho em trai, Lý Khỉ Lợn giới thiệu cho Lý Liên Y nghe về hai trường đại học.

“Sao chị lại muốn em đi Mỹ du học?” Lý Liên Y lướt qua một lượt tập tư liệu, ngẩng đầu nhìn chị gái.

“Hai trường này có gì không tốt sao?”

“Tốt thì rất tốt, nhưng mà...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Liên Y chậm rãi nhuộm một màu đỏ nhạt, ấp a ấp úng nói không ra lời.

“Chị nghĩ em nên đăng ký thử xem sao, bác Kim sẽ đi cùng em, có ông ấy chăm sóc chị tin là em sẽ đồng ý. Anh sáu, anh tám của em, đều đang ở Mỹ, sẽ giúp đỡ em. Đến xem thử đi, chị là muốn tốt cho em mà thôi.”

“Em biết.” Lý Liên Y miễn cưỡng đáp, thầm nghĩ, nếu như Anh Lê có thể đi theo, có anh bên cạnh, thì còn có thể suy xét lại.

“Em nghĩ mình sẽ học đại học ở Hương Đảo.”

“Vì sao?” Lý Khỉ Lợn hỏi.

“Ách, đại học Hương Đảo cũng tốt mà, anh ba, anh tư đều theo học ở đó còn gì.”

Lý Khỉ Lợn biết lý do thực sự em trai không muốn rời khỏi Hương Đảo, nhẹ giọng khuyên bảo, “Chị chỉ bảo em đến xem thử, không nhất định phải nhập học.”

Lý Liên Y bĩu môi, “Đến là coi như sẽ học rồi, em muốn hỏi Anh Lê.”

“Chị nghĩ anh ta sẽ không phản đối.” Lý Khỉ Lợn nói ra điều đã tính toán sẵn trong lòng.

Lý Liên Y nhìn chị gái, chậm rãi, sắc mặt thay đổi, đôi mắt to xẹt qua một tia sắc bén, “Chị đã nói gì đó với anh ấy?”

Đoán được Anh Lê và chị gái đã nói về chuyện của mình, nghĩ đến nguyên do mấy ngày nay mình ngại không dám nhìn Lý Khỉ Lục, mà bây giờ, phát hiện có điểm không hợp lý, vẻ mặt Lý Liên Y thoáng chốc trở nên sắc mùi đề phòng.

Lý Khỉ Lục vẫn bình tĩnh nhìn em trai, “Chị nghĩ hai người tạm thời hãy giữ yên lặng một thời gian mới tốt.”

Cậu ôm lấy cánh tay Lý Khỉ Lục, nhìn chằm chằm vào mắt nàng, “Chị đe dọa anh ấy...”

Lý Khỉ Lục trầm giọng nói: “Liên Y, nếu như ngay cả chị dọa dẫm mà người yêu em cũng sợ, thì chị nghĩ anh ta chẳng xứng làm người yêu của em nữa.”

“Anh Lê đương nhiên sẽ không sợ bị chị đe dọa, thế nhưng nếu như chị kéo cả em vào, sợ làm tổn thương tình cảm của chị em chúng ta, lúc đó anh ấy nhất định sẽ nhún nhường.”

Lý Khỉ Lục âm thầm gật đầu, quả nhiên em trai đã đoán ra được, cậu nhóc thật đúng là rất hiểu Anh Lê.

“Chị đã làm gì?” Lý Liên Y truy hỏi.

“Chị nói em đã đáp ứng đi học xa, bảo anh ta tạm thời không nên gặp em. Anh ta nói sau hai tháng anh ta sẽ đến Mỹ.” Lý Khỉ Lục đơn giản thuật lại mọi chuyện.

“Em mới không cần đến cái nước Mỹ gì gì đó!” Lý Liên Y kêu to, “Chị đâu hề hỏi qua ý kiến em, chị sao có thể làm như vậy!”

“Liên Y, chị làm vậy là có nguyên do!”

Lý Liên Y nắm cánh tay nàng, lay lay, “Chị thì có cái lý do quỷ quái gì cơ chứ!”

Lý Khỉ Lục bị nắm sinh đau, cố sức bỏ tay em trai ra, kêu lên: “Nếu như em là em gái chị, chị sẽ không phản đối! Lý do này đã đủ hay chưa?”

“Em gái...”

“Đương nhiên, vì em là con trai!”

“Vậy thì sao chứ! Em yêu Anh Lê, em yêu anh ấy, anh ấy đối với em như thế nào, chị cũng đã biết! Nếu như không có anh ấy, chị biết giờ đây em sẽ ra sao đúng không! Lý do của chị căn bản chẳng đáng là gì!”

Lý Khỉ Lục thở hổn hển, kích động nhìn em trai, “Được rồi, được rồi, em bình tĩnh đi đã.”

“Người cần bình tĩnh là chị đấy! Với em, Anh Lê quan trọng biết nhường nào, chị căn bản đâu có biết! Chị dựa vào cái gì mà chia rẽ chúng em, chị dựa vào cái gì lừa dối anh ấy! Anh ấy cũng là bạn của chị, chị sao có thể đối xử với chúng em như vậy chứ!”

Lý Khỉ Lục hất tóc, lớn tiếng kêu lên: “Bạn! Là bạn mà còn quyến rũ em trai của bạn mình! Anh ta... anh ta đã làm gì em chị đều biết hết, anh ta sao lại dám làm càn như vậy!”

Lý Liên Y phản ứng lại còn to tiếng hơn, “Em thích anh ấy, em yêu anh ấy, chuyện của bọn em không cần chị lo!”

“Liên Y!”

Cậu trừng mắt với Lý Khỉ Lục, “Chị à, chị chẳng hiểu gì hết!”

Dứt lời, Lý Liên Y xoay người chạy đi, Lý Khỉ Lục chạy theo sau, “Em đi đâu?”

“Em tìm anh ấy!”

“Không được đi!”

“Em muốn đi đâu là tự do của em!”

Vậy là hai chị em đuổi nhau trong phòng, một bên chạy một bên ra sức lôi kéo lại, bác Kim và mấy người giúp việc đều bị tiếng ồn ào tranh chấp nhau thu hút mà tụ lại xem, muốn đứng ra khuyên ngăn, lại không dám tiến lên.

Mắt thấy Lý Liên Y sắp chạy ra đến cửa, Lý Khỉ Lục vội la lên: “Ngăn nó lại! Ngăn nó lại cho tôi!”

Không biết một bảo vệ vận đồ đen chui ra từ chỗ nào đột nhiên xuất hiện, ngăn cậu lại.

Lý Liên Y vừa giãy giụa, vừa la lên: “Buông! Buông ra! Tôi muốn tìm Anh Lê! Buông ra! Chị hai, chị mà làm vậy em tuyệt đối sẽ không đi Mỹ nữa, tuyệt đối sẽ không! Em muốn Anh Lê, em chỉ cần anh ấy!”

Bảo vệ lôi cậu vào phòng, đóng cửa lại, Lý Khỉ Lục đem mắt nhìn quét một lượt những kẻ khác đang ngóc ra ở đó.

Tất cả đều cúi đầu.

Nàng hừ một tiếng, giận dữ rời đi.

Khuya, biệt thự Lý gia đột nhiên vang lên tiếng chuông inh ỏi, thoáng chốc tất cả người hầu đều hoảng loạn còn mặc áo ngủ mà chạy ra khỏi phòng xem xem có chuyện gì xảy ra.

Lý Liên Y lại bị bảo vệ bắt được.

Thấy em trai lưng đeo ba lô, đứng một bộ dáng nganh bướng cổ chấp, Lý Khỉ Lục trừng mắt nhìn cậu, “Em rốt cục muốn thế nào?”

Lý Liên Y giãy giụa khỏi tay bảo vệ, “Em muốn đi tìm Anh Lê!”

“Không được đi!”

“Thằng nhóc này, sao em lại như vậy chứ!”

“Em muốn tìm Anh Lê!”

Vừa nhìn bảo vệ đang lôi kéo em trai về phòng, nàng vừa lau lau mồ hôi túa trên trán.

“Khỉ Lục...”

Lý Khỉ Lục vội vàng quay đầu lại, cố nặn ra vẻ mặt tươi tỉnh, “Ông nội.”

“Làm sao vậy?Ồn ào thế?”

“Dạ... Con và Liên Y cãi vã chút thôi mà.”

Trước ánh mắt của ông nội, Lý Khỉ Lục không khỏi cúi đầu.

“Từ từ mà giáo dục nó, không nên nóng vội.”

“Vâng ạ.”

Một đêm chẳng thể yên giấc, sáng sớm hôm sau, Lý Khỉ Lục chạy sang phòng Lý Liên Y, cố gắng khuyên bảo một lần nữa, ý định trước tiên thuyết phục Liên Y thử đi thăm trường, trong thời gian đó sẽ từ từ tính tiếp chuyện của cậu cùng Anh Lê.

Kết quả, nàng phát hiện, trong phòng đã không một bóng người, ba lô của Lý Liên Y cũng không thấy đâu.

“Đi đâu mất rồi! Cư nhiên lại trốn đi được sao!”

Nàng vội vàng tìm kiếm xung quanh.

Anh Lê đã rời đi, lúc này Lý Liên Y đi tìm anh ta, sợ rằng sẽ không dễ dàng gì.

Lo lắng em trai sẽ gặp chuyện không may, Lý Khỉ Lục vội vã thông báo cho công ty bảo vệ của Lý thị.

“Khỉ Lục...”

Nghe thấy tiếng ông nội gọi mình, Lý Khỉ Lục vội thay đổi nét mặt, mỉm cười đáp: “Vâng.”

“Đến đây, ông có lời muốn nói với con.”

Lý Khỉ Lục đi theo ông, vào thư phòng.

Nhìn ông nội ngồi lên ghế bành, Lý Khỉ Lục trong lòng có chút chộn rộn.

Người đứng đầu của Lý thị, luôn luôn mang theo sự uy nghiêm.

“Liên Y đã đem chuyện của nó, nói cho ông biết.”

Lời vừa rồi của ông, khiến Lý Khỉ Lục không khỏi ngắc đầu, nhìn ông, âm thầm trách cứ em trai đã quá vội vàng.

“Con không đồng ý đúng không?”

Nàng cúi đầu không nói.

“Chị gái cũng như mẹ, ông hiểu suy nghĩ của con.”

Lý Khỉ Lục suy nghĩ một chút, nói: “Con rất khâm phục nhân phẩm Anh tiên sinh, dù nhìn ở phương diện nào anh ta cũng đều là một đối tượng tuyệt vời, chỉ là, Liên Y là con trai, điều này...”

“Anh tiên sinh đối với Liên Y như thế nào?”

“Nếu như không có anh ta, Liên Y nhất định vẫn sẽ như trước đây, đóng chặt tâm hồn, không muốn tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Trong lòng nó nhất định sẽ còn mang hận ý.”

Lời Lý Khỉ Lục nói chính là sự thực. Anh Lê đối với cậu mà nói, là một người cực kỳ quan trọng.

Nghe tiếng ông nội thở dài một hơi, nàng càng lo lắng hơn, than thầm trong lòng.

Cũng tin rằng mối tình này là rất nghiêm túc, thế nhưng, nàng thực khó có thể chấp nhận nó.

Một lát sau, nghe thấy ông nội nói rằng: “Liên Y bất chấp muốn đi tìm cậu ta, muốn ngăn cũng khó. Ông đã nói với nó, sẽ không giúp nó, nó muốn tìm Anh Lê, thì hãy tự tìm cách.”

Lý Khỉ Lục nhìn vẻ mặt ông nội, tựa hồ không hề tức giận, mà là mang theo sự bình thản như không.

“Chuyện tình cảm, ý kiến của người khác chỉ để tham khảo, điều then chốt là tâm của mình. Liên Y có dũng khí đi tìm, hãy để nó đi. Bảo vệ sẽ ngằm theo bảo vệ nó, thế nhưng, nó chỉ có thể dựa vào chính mình mà đi tìm, ông sẽ không giúp nó.”

Nghe ông nội nói như vậy, Lý Khỉ Lục biết, ông đối với chuyện tình này đã có ý thuận theo tự nhiên, không khỏi thở phào trong bụng.

“Cha con bên kia, phải để Anh Lê tự thân sang đó cố gắng vậy.”

“Quả nhiên ông rất thương Liên Y.” Lý Khỉ Lục nói.

“Ông đối với anh chị em các con đều như nhau, chuyện tình cảm, ông sẽ tôn trọng, các con vì sự nghiệp của gia tộc đã hi sinh rất nhiều, chuyện tình yêu, ông sẽ không can dự.”

Nghe ông nói như vậy, Lý Khỉ Lục không khỏi nghĩ tới cha của mình.

Ông vỗ vỗ vai nàng, “Ông biết con yêu thương em trai, yên tâm, nó rất an toàn. Về phần tình cảm, hãy để nó quyết định đi.”

Lý Khỉ Lục gật đầu.

——o0o——

23. Chương 23

Lý Liên Y đứng giữa sân bay nồm nượp người qua lại, nhìn đoàn người đông nghịt lại chẳng có một chút cảm giác gì là sợ hãi, mà trong lòng chỉ cảm thấy đầy nồm nóng.

Đã từng rất sợ nơi có nhiều người, nhưng hiện tại, người đông thì có gì đáng sợ chứ, đáng sợ chính là, người nhiều như vậy, muốn tìm người kia ở đây, coi bộ không có khả năng.

Hao hết tâm lực, ngay cả cầu khẩn cùng dọa dẫm cũng đem ra dùng tất, tử triền lạn đả (*), rốt cục cũng moi được từ công ty hàng không cái tin là Anh Lê bay sang Nam Phi.

Thế nên Lý Liên Y cũng mua vé máy bay, bay tới Nam Phi.

Trên thảo nguyên Phi Châu rộng lớn, trước mắt là vùng quê mênh mông vô bờ, phía chân trời là một vùng bao la hùng vĩ cùng đẹp đẽ phi thường, làm người đứng trước nó chỉ có thể tán thán không thôi.

Vẫn luôn muốn được đến Châu Phi một lần, nên Anh Lê đã lựa chọn nơi đây làm đích đến của chuyến du lịch lần này.

Tuy rằng đã bỏ lỡ thời điểm tuyệt vời nhất để đi du lịch ở nơi đây, thế nhưng, cảnh mặt trời mọc trên thảo nguyên Nam Phi to lớn, vẫn mang đến ấn tượng mãnh liệt đối với Anh Lê.

Một hòn lửa đỏ rực từ xa xa đang dần dần nhô lên, mặt trời đỏ giữa bầu trời xanh biếc, hé nhìn xuống vùng quê bao la, linh dương chạy nhảy trên thảo nguyên, nổi lên cuộn cuộn bụi mù, toàn bộ vùng đất rộng lớn như đang sôi trào, tràn đầy hơi thở.

Cảnh sắc đẹp đến ngây ngất này đã từng xem trên TV biết bao lần, hôm nay lại chân chính xuất hiện trước mắt, và kia những sự sống hoang dã xinh đẹp, khiến cho ta có cảm giác như đang sống trong một thế giới không thực.

Tuy có trời xanh cảnh đẹp say lòng người, nhưng trong thâm tâm Anh Lê, lại chẳng thể thoát khỏi nỗi u buồn sâu kín.

Lúc đến đây, đã thuê một hướng dẫn viên du lịch, Anh Lê đi theo cậu ta, còn cậu ta lái xe đi phía trước, du ngoạn qua nhiều phong cảnh thiên nhiên, xuyên qua từng thôn làng cùng thị trấn nhỏ. Thỉnh thoảng bọn họ còn dừng lại nghỉ ngơi ngoài trời.

Anh Lê dọc đường đi đã chụp được không ít ảnh.

Hôm nay, hướng dẫn viên dẫn Anh Lê theo, dừng chân tại một thôn xóm phụ cận, nơi đây là một mảnh xanh hóa, có không ít động vật hoang dã đang sinh sống, hi vọng rằng sẽ được nhìn thấy một đàn ngựa vằn.

Dưới bầu trời xanh, trước mắt là thảo nguyên bao la vô tận, Anh Lê đứng một mình trên gò đất cao.

Khoảng diện tích cực lớn trước mắt, khiến anh có cảm giác mình như một vương giả giàu có.

Thế giới thực sự rất lớn.

Ngay lúc anh đang một mình đứng cảm khái, theo tiếng gió thổi, chợt nghe thấy một âm thanh đang gọi tên mình.

“Anh Lê... Anh Lê...”

Phía chân trời, dần dần hiện ra một chiếc xe jeep, từ nhỏ biến thành lớn dần, đang tiến tới.

Xe dừng lại, một người từ trên xe nhảy xuống, đang hướng về phía anh chạy tới.

Trong tiếng gió thổi, người đó càng lúc càng tới gần, tiếng gọi cũng càng ngày càng âm ỉ rõ ràng hơn.

“Anh Lê... Anh Lê...”

Anh không khỏi vì tiếng gọi ấy mà quay lại, nhìn thật kỹ, sau đó gơ cái ống nhòm trước ngực lên.

“Liên Y...”

Khi anh đã nhìn thấy rõ người đang chạy tới là ai, liền không kìm lòng được mà kêu to tên cậu, chạy về hướng người đó.

“Anh Lê...”

“Liên Y...”

Càng lúc càng gần hơn, Anh Lê đã rõ ràng nhận ra, người xuất hiện trước mắt mình, chính là Lý Liên Y.

Trời đất, em cư nhiên từ Hương Đảo chạy theo tới tận đây.

Khoảng cách xa như vậy, em vẫn đuổi theo tôi.

Ôm chặt lấy cậu, Anh Lê gần như sắp khóc.

“Trời ạ... Liên Y... Liên Y... Là em... thật đúng là em rồi...”

Lý Liên Y vui trong lòng anh, cứ không ngừng kêu lên cái tên “Anh Lê”.

“Anh Lê... Anh Lê...”

Thật vất vả mới bình ổn lại được tâm tình kích động, anh thăm quan sát người yêu trong lòng.

Cậu lúc này thực sự rất bẩn, hầu như không còn nhận ra được màu da nguyên trạng, bộ quần áo cowboy cũng đã biến thành màu vàng đất, chỉ có đôi mắt, to tròn mọng nước, chỉ thuộc về Liên Y.

Linh động mà tươi sáng, đang ngược nhìn mình.

“Trời ạ, em làm thế nào mà tìm được tôi? Làm sao em tìm được đến tận đây?”

Lý Liên Y không chút khách khí đánh Anh Lê một cái, cả giận nói: “Sao anh lại chuồn đi xa vậy hả? Nói mau!”

“Tôi... Tôi không biết em sẽ tìm tôi, tôi định...”

Lý Liên Y kéo kéo áo anh: “Ai cho phép anh chạy đi xa vậy? Nói mau!”

Anh Lê liền ôm chặt cậu vào trong lòng, “A, Liên Y, Liên Y, xin lỗi em, là tôi sai, là lỗi của tôi, tôi không nên để lại em một mình ở Hương Đảo, tôi không nên...”

“Tìm anh một chết đi được ấy!” Lý Liên Y lên án.

“Thật may, em đã tìm được anh rồi...”

Đối diện ánh mắt đang trở nên vô cùng thâm tình, Anh Lê kim lòng không đậu hôn lên đôi môi đang không ngừng khép mở.

Ôm hôn triền miên một lúc lâu, Lý Liên Y gần như không thể thở nổi nữa, mãi mới được buông ra, cậu trừng mắt với anh, “Người lớn các anh, cứ thấy đuối lý là tỉnh bơ đánh trống lảng.”

Anh Lê ha ha cười, bao u buồn thoáng chốc như được quét sạch.

Bầu trời dường như trở nên trong xanh lạ thường, hít thở bầu không khí nơi đây, Anh Lê cảm nhận một nỗi thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Hiện tại, Lý Liên Y đang ở bên anh.

Cùng Lý Liên Y trở về cái thôn nhỏ mà mình đang ngụ tạm, Anh Lê vội vàng hỏi cậu vì sao lại tới được đây.

“Ông nội nói, ông sẽ không giúp em, em phải tự mình đi tìm anh.”

Anh Lê nghe đến đó, không khỏi sửng sốt.

“Em đã nói cho ông biết?”

Lý Liên Y gật đầu, “Vâng.”

Ánh mắt anh thoáng chốc đầy dịu dàng, “Ừm, Liên Y, cảm ơn em, tôi thấy em còn dũng cảm hơn cả tôi đây, tôi...”

“Vậy sao anh còn chạy trốn!”

Anh Lê không khỏi cúi đầu, “Tôi...”

Lý Liên Y tiếp tục: “Em đã phải rất vất vả, van xin đe dọa mãi mới biết được là anh đi Nam Phi. Ông nội bảo sẽ không giúp em, em cũng không muốn xin xỏ ai trong Lý gia, cuối cùng chỉ đem theo một ít tiền tiêu vặt. Em mua vé máy bay đến Johannesburg, kết quả, đến khách sạn điều tra được thì không thấy tên của anh. Lúc ấy em tưởng mình điên luôn mất, biến người mệnh mông biết tìm anh ở đâu.”

Anh Lê vừa nghe, vừa mở to hai mắt nhìn, “Em...”

Trước đây Lý Liên Y luôn sợ chốn đông người, không muốn tiếp xúc với người lạ. Vậy mà hiện tại, chỉ để tìm kiếm mình, cậu bé cư nhiên lại làm được đến vậy... Có thể thấy cậu bé đã cố gắng bằng mọi giá.

“Đương nhiên, không thì làm sao bây giờ, may mà một chi nhánh của khách sạn đã giúp em tra ra được anh đang ở Cape Town. Tức chết đi được, tự nhiên lại đi đến tận đó, tiền để bay thêm chuyến nữa thì chẳng đủ, không thể làm gì khác hơn, em đành phải đi xe lửa, được một đoạn thì xuống, rồi đi xin quá giang xe của người ta, thật vất vả mới đến được Cape Town.”

“Em... xin đi nhờ xe? Làm như thế nào?”

Lý Liên Y liếc mắt nhìn anh, “Vì anh, em cái gì cũng có thể hi sinh!”

Anh Lê nghe mà rưng rưng xúc động, “Liên Y...”

“Rốt cục cũng hiểu được thế nào là cảm giác ‘nhất văn tiền nan đảo anh hùng hán’ (**)!”

“Ừm, Liên Y...” Anh Lê nhin không được mà ôm lấy cậu, không ngừng hôn môi, “Xin lỗi, xin lỗi em...”

Lý Liên Y ngẩng đầu lên, bấu môi trùng mắt với anh, “Vì tìm anh, em phải đến từng cái khách sạn một để tra danh sách xem có tên anh không, không nói cho em là em bám không tha; xin người ta cho đi nhờ xe, nói mãi mới được, hừ, anh đâu có thấy em lúc ấy như thế nào chứ!”

Anh Lê không nói nên lời.

Lý Liên Y vốn là một cậu bé kiêu ngạo như vậy, lại xuất thân trong một thương giới thế gia giàu có, từ xưa đến nay chưa từng biết cầu xin người khác là gì, vậy mà vì anh, cậu lại có thể làm được đến vậy.

“Để tiết kiệm tiền, em không dám mua đồ ăn bữa bãi, ăn cái gì cũng phải chọn thứ rẻ nhất mà ăn, đi qua trạm xăng dầu, cửa hàng tiện lợi, nhà hàng, đều hỏi có cần người phụ việc không, sau đó làm công cho người ta, không cần trả tiền, chỉ cần người ta cho ăn là đủ... Còn có, nhà nghỉ khách sạn chỉ rất hiếm khi mới dám vào, toàn phải ngủ ngoài trời, anh xem xem em...”

Nói đến đây, Lý Liên Y đã trút xuống bộ quần áo trông không còn ra cái hình dạng gì nữa, “Cho tới giờ em chưa từng để mình bụi bẩn đến vậy, từ khi xuống máy bay chưa từng tắm lần nào, có nhiều đêm em phải ngủ chung với lũ động vật, trâu chẳng hạn, vân vân mấy con nữa, đều có cả.”

“Trời... Em một mình, cứ như vậy... Trời...”

Anh Lê nghe mà muốn té xỉu.

Lý Liên Y hầu như chưa bao giờ bước chân ra khỏi biệt thự Lý gia, cư nhiên lại có can đảm một mình đi một quãng đường xa đến vậy. Nếu như vạn nhất trên đường cậu xảy ra chuyện gì, anh thực sự không biết phải làm sao đây.

Cậu nắm nắm tay, kêu lên với anh, “Mà, vốn dĩ em cũng định vừa đi vừa ngắm cảnh thảo nguyên.”

“Sau đó là tìm kiếm anh, trên đường hỏi thăm từng làng một, nếu gặp được người đang tiện đường đi đến nơi em cần thì sẽ xin người ta cho đi nhờ một đoạn, vất vả lắm, em phải vất vả lắm mới tìm được anh đó!”

Anh Lê liều mạng gật gật đầu, “Biết, tôi biết mà, tôi biết em đã rất khổ sở!”

Từ câu chuyện lộn xộn mà Lý Liên Y kể lại, anh cũng có thể tưởng tượng được, mấy ngày nay, cậu đã trải qua những chuyện gì, càng nghĩ, càng vô cùng cảm động.

Lý Liên Y bấu lấy anh, loạng choạng, muốn anh nghe mình nói: “Đáng ghét! Ngay cả ảnh chụp của anh em cũng không có! Lúc đi hỏi người ta, chỉ có thể so sánh với người nào giống giống sau đó nói anh có vóc dáng rất cao, da vàng tóc đen, em cư nhiên một bức ảnh của anh cũng chẳng có mà đem ra nữa!”

Anh Lê đến giờ mới nghĩ đến vấn đề này.

“Xin lỗi, Liên Y...”

Ngoại trừ lời xin lỗi, anh thực sự không biết hiện tại phải nói gì nữa.

Cậu vươn một tay hướng về phía anh, “Máy ảnh đâu? Anh nhất định có mang theo, lấy ra đi.”

Anh Lê ngoan ngoãn đem cái máy cơ của mình ra.

Lý Liên Y đem máy ảnh chỉnh chỉnh một chút, giơ lên đặt phía trước hai người, sau đó chạm đầu với anh, “Cười lên nào...”

“Chờ một chút, Liên Y, chúng ta có thể tìm một ai đó chụp hộ mà.”

“Thôi khỏi phiền đi anh, ai mà để ý chứ, cười đi nào!”

“Tách” một tiếng, Anh Lê và Lý Liên Y, đã chụp được bức ảnh ưng ý.

Về sau, lúc đi tẩy rửa ảnh, Anh Lê chỉ thấy, mình đang cười rất chi là ngượng ngùng, nhìn vào ảnh trông ngổ cực kỳ, còn Lý Liên Y thì thoát nhìn lấm lem như một chú cún nhỏ, ánh mắt đen lầy cùng nụ cười lộ ra hàm răng trắng bóng, đặc biệt bắt mắt.

Không muốn để Lý Liên Y phải nghỉ ở khách sạn ngàn sao nữa, anh dẫn cậu trở lại Cape Town.

Trên đường đi, cậu vẫn không ngừng kể lại chuyến phiêu lưu mạo hiểm đầy ly kỳ vừa qua của mình, gặp những ai, nhìn thấy những chuyện gì.

Anh Lê chú tâm lắng nghe.

“Em à, mấy ngày nay, đã đi qua biết bao con đường, cầu xin biết bao người, quá giang biết bao cái xe, làm biết bao nhiêu là việc; lau bàn nè, cho động vật ăn nè, rửa xe nè, lợp mái nhà gỗ nè, một đồng việc, một chết được...”

Vừa nghe một câu này, Anh Lê liền dựa sát lại, xoa bóp vai cho cậu như để cậu được thư giãn hơn.

“Thật may, may là đã tìm được anh, nếu không em sẽ điên mất...”

“Tôi cũng sẽ phát điên...”

“Anh thì điên cái gì, anh biết điều thì đừng có chạy nữa là được.”

Nắm tay Lý Liên Y, Anh Lê nhìn cậu, chân thành hứa hẹn : “Tôi sẽ không bao giờ rời xa em nữa! Liên Y, tôi tuyệt đối tuyệt đối sẽ không rời xa em một lần nào nữa!”

Lý Liên Y nhìn Anh Lê, cảm động trước cử chỉ chân thành khi đang chăm chú nhìn mình mà thề thốt của anh, “Đừng” một tiếng, rồi nhỏ giọng nói: “Em có thể có một yêu cầu được không?”

Nhìn khuôn mặt khả ái của người yêu, Anh Lê biết cậu muốn gì, nâng cằm cậu lên, lần trượt theo đường cong xinh đẹp, sau đó cúi xuống, đặt một nụ hôn lên bờ môi người đối diện.

Từ dịu dàng dần dần đã chuyển thành ngày càng nồng cháy, tình tế giao triền, Lý Liên Y ôm lấy cổ Anh Lê, gát gao dán chặt lên người anh.

Cape Town, trong khách sạn, Anh Lê mang quần áo mới cho cậu thay, thay xong Lý Liên Y cũng không đành lòng ném đi bộ quần áo cũ.

“Em phải lưu lại làm kỷ niệm, mỗi một vết rách trên đó, đều rất có ý nghĩa.”

Lúc cùng nhau tắm rửa, Anh Lê vốn chỉ định thay cậu chà lưng, kết quả sau một màn lau lau gọi gọi, tinh thần và thân thể đều nóng rực cả lên.

Quên phứt cái gọi là ngượng ngùng, hai người ngay tại trong phòng tắm, triền miên không dứt.

Lúc nằm trên giường ôm nhau, Anh Lê bảo Lý Liên Y nên gọi điện báo cho gia đình biết là mình vẫn bình an.

Cậu suy nghĩ một hồi rồi đáp, “Không cần, em nghĩ là bọn họ đã biết.”

Anh Lê chợt nhớ tới mấy bảo vệ như bóng với hình luôn theo sát cậu.

“Lý thị có một công ty bảo vệ, không mấy khi làm bảo an cho bên ngoài, chủ yếu là có trách nhiệm bảo vệ người nhà em thôi.”

Anh Lê suy nghĩ một hồi, “VẬY người trong nhà em, như Khỉ Lục chẳng hạn, nhất định cũng biết lúc em đi tìm anh đã trải qua không ít khổ cực.”

Vừa nghĩ đến những gì mà Liên Y đã từng trải qua, Anh Lê cứ mãi tự trách mình. Đáng ra mình không nên rời đi.

Cậu nhìn biểu tình hồ thẹn của anh, cười nói: “Ông nội nói, nếu như em tìm được anh, anh sẽ ở lại bên em chứ.”

Anh Lê vội vã gật đầu, “Đúng vậy!”

Đôi mắt to của cậu xẹt qua một tia nhìn linh động, “VẬY, nếu em muốn đến Mỹ du học, thì anh...”

Anh lập tức đáp: “Tôi sẽ đi theo em!”

“VẬY còn công ty của anh?”

“Mở thêm chi nhánh ở Mỹ, từ Hương Đảo vượt đại dương vậy.”

Lý Liên Y gật đầu, sau đó nói: “Em muốn ở lại Hương Đảo.”

Ôm lấy Lý Liên Y, Anh Lê nhẹ nhàng an ủi, “Em đi đâu, tôi sẽ theo đó, vậy nên, em chỉ cần lựa chọn một trường đại học ưng ý là được, không cần lo cho anh.”

Lý Liên Y cười nhìn anh, tiểu ý còn mang theo vài phần bướng bỉnh khiến Anh Lê tâm động không thôi, “Em thấy học ở đại học Hương Đảo cũng được đấy, như vậy là thành đàn em (qt: học đệ) của anh rồi.”

“Đàn em...”

Lý Liên Y bất mãn nhìn chằm chằm anh, sắc giọng trách móc: “Thế nào, anh không thích à?”

“Được chứ, được chứ.”

Cầm tay cậu, anh thấy trong mình tràn đầy dũng khí.

Dũng khí đối mặt với cuộc sống sau này, đối mặt với tình yêu.

Tuy rằng còn chưa xác minh được rõ ràng thái độ của mọi người trong Lý gia đối với chuyện tình cảm của mình và Liên Y, thế nhưng, hiện tại anh đã biết mình phải làm gì.

Sẽ trực tiếp thỉnh cầu ông nội của Liên Y, cũng sẽ đến Canada gặp cha của cậu, đương nhiên, còn có cha mẹ của mình nữa.

Mặc kệ sắp tới có ra sao, Anh Lê cũng quyết phải nắm chặt tay người thương, tuyệt đối sẽ không bao giờ buông ra nữa, tuyệt đối sẽ không bao giờ xa nhau nữa.

Đem khuôn mặt dán lên vòm ngực anh, Lý Liên Y hai mắt đã nhắm xuống.

Thấy người yêu có vẻ muốn ngủ, nghĩ cậu đã một thời gian dài không được nghỉ ngơi đầy đủ, Anh Lê dịu dàng ôm cậu vào lòng, âu yếm dỗ dành.

“Anh Lê... Trở lại Hương Đảo rồi, trước tiên anh sẽ làm gì?”

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Lý Liên Y lên tiếng hỏi.

Anh mỉm cười hôn lên mặt cậu, “Tôi sẽ đi làm nhẫn, để đeo...”

Đặt tay cậu chạm lên ngón áp út của mình, Anh Lê nói: “Đeo ở chỗ này...”

(*) tử triền lạn đả: tử – chết, triền – quán, lạn – rối bời, đả – đánh, quậy; đại loại là liều chết quán lấy không buông.

(**) nhất văn tiền nan đảo anh hùng hán: một đồng tiền cũng đủ ép bức anh hùng.

——Hoàn——

Phiên ngoại

24. Chương 24: Pn1

Đại đô thị, 2019.

Anh Lê muốn tìm nuôi một chú chó.

Anh rất nhớ A Ngốc đã chết, vậy nên muốn nuôi thêm một chú cún nữa.

Bàn bạc với Lý Liên Y, cậu cũng đồng ý.

Chiều nay, Liên Y không có tiết nào, Anh Lê đến trường đón cậu, định cùng nhau đến cửa hàng vật nuôi tậu một chú cún về nhà.

So với việc đến cửa hàng thú nuôi, anh lại muốn ở nơi nào đó nhặt được một bé cẩu bị người ta bỏ rơi hơn.

Ngồi trên xe, Anh Lê hỏi: “Em đã thấy quen với không khí đại học chưa?”

Lý Liên Y nở nụ cười, lắc đầu, “Cũng chưa quen lắm.”

Anh hiểu, người yêu nhiều năm qua vẫn chỉ ở nhà, chưa từng biết thế nào là trường tiểu học cũng như trung học, giờ đột nhiên phải gia nhập cuộc sống tập thể ở đại học, so với trung học còn rộng lớn phức tạp hơn. Có lẽ, cần phải qua một đoạn thời gian nữa cậu mới có thể thực sự quen thuộc được.

“Vẫn còn sợ sao?”

“Không đâu, chỉ là, cứ bị người khác nhìn chăm chăm, rất đáng ghét.

Anh Lê không khỏi mỉm cười.

Lý Liên Y lớn lên xinh đẹp quá đỗi, dù đã mười tám tuổi, nhưng ngoại hình vẫn mang những đường nét trung tính của độ mười lăm, mười sáu, bảo bối đáng yêu như vậy, người ta chú ý cũng là chuyện bình thường.

Anh cũng đã gặp mấy người anh của cậu. Người trong Lý gia dung mạo ai cũng tuyệt không hề tầm thường. Mấy người anh lớn đều là những người đàn ông thành thực tuấn lãng. Còn mấy đứa nhỏ chưa đến tuổi gia nhập xã hội như Liên Y thì mỗi người lại là những mỹ thiếu niên như bước ra từ truyện tranh.

“Vẫn còn cảm thấy quái lạ? Muốn trốn tránh?” Anh Lê một mực quan tâm hỏi.

Vì anh không muốn để những chuyện như thế này ảnh hưởng đến tâm tình của Liên Y.

Cậu cúi đầu suy nghĩ, “Trốn tránh thì không, dần dần cũng quen thôi. Thập nhị ca học cùng trường với em, anh ấy hình như cũng không quá để ý đến ánh nhìn của người khác.”

“Vậy em là tâm điểm chú ý trong các tân sinh viên năm nay rồi.” Anh Lê cười nói.

Lý Liên Y đang theo học tại đại học Hương Đảo, là đại học tổng hợp lớn nhất ở Hương Đảo, có đầy đủ các ngành học. Đại học này có một truyền thống, mỗi một khóa sinh viên mới, sẽ có một cuộc kiểm tra thực lực tổng hợp, người nổi bật nhất, sẽ được nhận sự quan tâm chú ý của nhà trường, đồng thời, sẽ trở thành bông hoa giăng đường của khóa đó.

Nghe Anh Lê nói vậy, Lý Liên Y không nhịn được hỏi lại: “Vẫn còn anh?”

Anh Lê cười lắc đầu, “Không, tôi không phải.”

“Không phải anh?”

“Đúng vậy, không phải tôi, khóa của tôi, là một người khác.”

Cậu vội gặng hỏi: “Là ai?”

Anh ra điều suy ngẫm một hồi, thở dài đáp, “Quên đi, không nên nhắc đến người đó nữa. Em... nói sang chuyện của em đi...”

Lý Liên Y lắc đầu, “Em a, em vẫn chưa được đâu, luận về kiến thức tổng hợp, có người còn giỏi hơn em.”

Trò chuyện một hồi về học tập, xe của Anh Lê đã chạy qua ngã tư đại lộ về đến đoạn đường tĩnh lặng.

Đứng nơi ngã tư đường chỉ huy giao thông qua lại, là một vị cảnh sát cao to.

“Trước đây em chưa từng thấy người này.”

Anh nghe cậu nói vậy, biết cậu có trí nhớ tốt, không khỏi quay sang nhìn một chút vị cảnh sát giao thông đang đứng trên đài kia.

Là một cảnh sát mới đến, trông rất anh tuấn, đặc biệt là đôi lông mày rậm, khô ngô mà thanh tú, càng làm nổi bật đôi mắt sáng trong, thực sự là đẹp trai hiếm thấy.

“Ai, sao cảnh sát giao thông mà cũng đẹp vậy nhỉ.”

Anh Lê gật đầu tán thành.

Mặc trên người chiếc áo sơ mi màu lam nhạt, khoác bên ngoài là bộ cảnh phục đen, bên hông đeo vũ khí, dáng người cao ráo đặc biệt thuận mắt, dù là đứng nơi nào thì nhất định ai lái xe đi qua cũng phải ngoái nhìn một phen.

Đèn xanh chuyển sáng, Anh Lê khởi động xe, chậm rãi lướt qua vị cảnh sát đứng bên cạnh.

Đến hội bảo vệ động vật, anh chọn một chú chó thân dài.

Kỳ thực, anh định nuôi tiếp giống chó quý tộc, thế nhưng sợ nhìn thấy nó sẽ lại thương nhớ A Ngọc, nên đành dứt khoát chọn một giống khác.

Chú chó nho nhỏ, đã từng bị thương, chân trước bên trái có một vết sẹo, lông ở đó không mọc dài lên được.

Nhìn tiểu cầu ngồi chồm hổm dưới đất, bộ lông vàng óng suôn mượt, đôi mắt to đen ướt át, Lý Liên Y ngay lập tức đã thấy yêu thích chú chó này.

“Con này, con này nha.”

Anh Lê gật đầu đồng ý, hoàn thành xong thủ tục, điền đầy đủ thông tin, chờ nhân viên đăng ký xong, liền đeo vòng cổ cho nó, rồi hai người bế nó ra khỏi hội bảo vệ động vật.

Chú chó vừa nhận chủ nhân mới hình như có chút sợ sệt, khẽ gầm gừ, lui vào góc ô tô.

“Nó có vẻ sợ...”

Anh Lê liếc nhìn chú chó nhỏ, “Không sao, qua một thời gian là ổn ngay. Chắc là cũng giống Tiểu Nháo thôi, rất nhanh sẽ thích ứng với hoàn cảnh mới.”

Mang theo chú chó nhỏ về nhà, lại đi qua ngã tư vừa nãy.

Lúc này đây, vị cảnh sát kia, đang đứng cạnh một chiếc xe thể thao trước cây chanh ứa vàng ven đường, cùng tài xế bên trong nói nói cái gì đó.

Không cần nhìn cũng biết nhất định là cái xe kia đã vi phạm luật giao thông.

Người lái chiếc xe đó thoạt nhìn tuổi còn khá trẻ, dung mạo thanh tú, nhưng bộ dáng trông rất vô lại, đang nhai kẹo cao su, vẻ mặt bất cần đời như chẳng thèm quan tâm điều gì.

Trước khi khởi động xe, Anh Lê chú ý thấy chủ nhân chiếc xe thể thao đột nhiên kéo tay của vị cảnh sát kia lại, này dường như không phải là một cái nắm tay thông thường, mà là mười ngón tay đan vào nhau, phản ánh phát tựa như... người yêu...

Lúc xe đi qua ngã tư đường, Lý Liên Y cười hỏi, “Anh cũng nhìn thấy?”

“Ừm.”

“Bọn họ hình như có quen nhau.”

Anh Lê mỉm cười, “Ai biết được.”

Cậu nắm lấy bàn tay còn lại của anh, cũng là mười ngón giao triền, chẳng thể chia lìa.

“Có lẽ, hai người ấy cũng có câu chuyện của riêng họ.”

25. Chương 25: Pn2

Đại đô thị, 2019.

Anh Lê nghe bạn bè nói, trên đoạn đường tĩnh lặng có một quán bar bán cả cơm bình dân, tay nghề đầu bếp khá là tốt, quán bar cũng rất được hoan nghênh, anh muốn dẫn Lý Liên Y đến xem thử.

“Quán bar?” Cậu lóe đôi mắt to, không khỏi kinh ngạc.

Anh Lê giải thích, “Không phải là đi uống rượu, đến quán bar đầu nhất định phải uống thứ đó, nghe nói chỗ ấy không gian rất đẹp, cơm cũng ngon, muốn dẫn em đến xem thử, có được không?”

“Cuối tuần được không?”

Anh gật đầu.

Một trong những gia quy của Lý gia, chưa là người đã có công ăn việc làm thì không được dọn ra khỏi nhà lớn, thế nhưng Lý Liên Y đã không tuân thủ đúng quy định đó.

Là đứa trẻ đứng hàng thứ mười sáu, được cưng chiều nhất trong Lý gia, Lý Liên Y tuy rằng còn đang học đại học nhưng đã ra bên ngoài ở, nói chính xác hơn thì là, cứ đến ngày thứ năm cậu sẽ đến chỗ Anh Lê, qua cuối tuần sang tối thứ hai mới về nhà.

Mọi người trong nhà đối với cậu đều áp dụng thái độ hết sức khoan dung, cho phép cậu cùng người yêu có thể gần như được sống chung.

Đương nhiên, một trong những lý do cho thái độ đó là vì Anh Lê – người yêu của cậu – là một người đàn ông đáng tin cậy. Tình cảm hai người đang hết sức nồng nhiệt, khó có thể chia lìa. Nên mọi người cũng đành cố gắng để cho họ được tự do, hảo hảo sống chung, tìm hiểu nhau.

Ngón áp út bên tay trái của Anh Lê, đã đeo nhẫn, coi như một lời hứa hẹn của anh đối với mối tình này.

Lý Khi Lục thấy vậy, cười nói viên kim cương đính bên trong chắc thiết, không có cơ hội rút ra được đâu nhỉ.

Lý Liên Y được nghỉ học, Anh Lê dẫn cậu đến khu mua sắm mua dụng cụ câu cá.

Cuối tuần, hai người dự định đi câu ở ngoài biển.

Bình thường lúc ở chung, dù là cùng chơi trò gì, cậu đều chiếm thượng phong, Anh Lê luôn thua te tua, chỉ có câu cá là Lý Liên Y chẳng thể học cho ra hồn được.

Anh định sẽ tự mình dạy người yêu nhỏ.

“Đến lúc anh bị thua thì đừng có mà kêu nha.”

Lúc chọn dụng cụ câu cá, Lý Liên Y nói đùa.

“Đạo này tôi chơi điện tử cũng đâu có tệ.” Anh Lê đáp lại.

“Lén luyện tập chứ gì.”

Anh Lê chợt nghĩ, mỗi khi ở cùng với người yêu bé nhỏ, bản thân dường như đều biến thành trẻ con, trở lại cái thời còn đi học.

Một người luôn luôn vui đầu vào công việc, được mệnh danh là kẻ cuồng công việc như anh, lại có thể buông bỏ gánh nặng, hưởng thụ cuộc sống, anh thầm cảm ơn Lý Liên Y, cậu đã mang đến cho anh một cuộc sống mới đầy ánh sáng và màu sắc.

Mua dụng cụ xong, hai người lái xe trở lại con đường tĩnh lặng.

“Rốt cuộc là ở đâu?” Lý Liên Y dán mắt lên cửa xe, nhìn hai bên đường.

Anh Lê quét mắt tìm kiếm.

“À, là căn nhà kia.”

Thấy tấm biển lấp lóe ánh đèn neon, Anh Lê nói.

“Quán bar ‘Thiên Xứng đạo’, chòm sao Thiên Xứng...”

Nắm tay cùng tiến vào quán, Anh Lê và Lý Liên Y đều có chút sững sốt.

Cách bài trí trong quán bar này, quả nhiên không giống với những quán bình thường.

Anh Lê đã từng đến không ít nơi, nhưng chưa từng thấy quán bar nào có phong cách như thế này.

Không gian tĩnh lặng, dù một nửa quán đã có khách ngồi, nhưng tuyệt không hề ồn ào chút nào. Dưới ánh đèn sáng trưng là bốn bức tường được trang trí bằng những bức tranh phong cảnh biển bao la. Những chiếc bàn màu trắng hình bán nguyệt, cùng với ghế hình chữ S tạo nên một phong cách rất đặc biệt, đồ đạc đều được làm từ thủy tinh trong suốt, dưới ánh đèn phản chiếu ánh sáng lung linh.

Ngắm nhìn không gian trước mắt, an tĩnh, khách khứa đều khẽ khàng chuyện trò, khiến Lý Liên Y thoáng thả lỏng phần nào.

Thực sự cậu rất sợ âm ỉ.

Giữa quán bar, có một sàn nhảy nhỏ, ở góc sàn là một máy DJ.

Anh Lê cùng Lý Liên Y ngồi xuống.

Cậu hiếu kỳ nhìn lên những bức tranh cảnh biển trên tường.

Mỉm cười với phục vụ viên đem menu đến, Anh Lê lựa chọn món theo khẩu vị của Lý Liên Y.

Trong lúc chờ thức ăn được đem lên, cậu ngồi quan sát chung quanh, đột nhiên phát hiện, lúc này ở đây cư nhiên không có một vị khách nào là nữ.

Khách ở đây đều là nam giới, hơn phân nửa là hai người ngồi đối diện nhau, hệt như cậu và Anh Lê, thì thầm trò chuyện, ai nấy đều tươi cười.

Quay sang nhìn anh, cậu nhận ra, anh cũng để ý thấy điều đó.

“Có mất gì đâu, tất cả mọi người đều muốn được tự do thoải mái mà.” Anh Lê nói vậy.

Thức ăn được bưng đến, quả nhiên là mỹ vị, cá hấp và bò bí-tết đều rất ngon, khiến Lý Liên Y cảm thán không ngớt. Còn có món thịt gà non cuốn rong biển, chiên giòn, chấm với nước tương đặc biệt đi kèm, ngon vô cùng.

Hài lòng dùng xong bữa cơm, hai người chưa rời đi ngay, mà ngồi nghe nhạc. Anh Lê gọi một ly rượu cho mình và một cốc nước chanh cho Lý Liên Y. Ngồi trong quán bar ấm áp, họ cùng nhau tận hưởng thời khắc thư thái này.

Nhìn cái tủ trưng bày bên quầy bar, trên đó đặt rất nhiều loại bánh gato được làm khéo léo và ngon mắt, anh kêu người phục vụ tới hỏi, hóa ra, quán bar còn bán cả bánh gato nữa.

Anh Lê gọi hai đĩa bánh nếm thử.

Lúc ăn xong, hai người không khỏi suýt xoa, bánh gato ở đây tuyệt đối ngon không thua gì mấy tiệm bánh kem lớn.

Đương ngồi tán thưởng, một người đàn ông mặc trang phục đầu bếp từ phía quầy bar đi ra, trên tay đang nâng một khay đầy ắp bánh gato.

Người này nhất định là người làm bánh trong tiệm.

Chờ đến lúc người đó đến gần, Anh Lê và Lý Liên Y mới nhìn rõ khuôn mặt anh ta, không khỏi sững sờ mất một lúc.

Không ngờ trên đời lại có một người làm bánh gato đẹp trai đến thế.

Người này có một đôi mắt đen trắng rõ ràng, trong vắt như ánh sao, thanh thoát như nước hồ thu, khoe mắt hơi xé, quả thực là một cặp nhân đào hoa. Trong con ngươi đen thẳm tựa như có dòng điện, chiếu

thẳng vào người đối diện, thoát nhìn lại vô cùng tự nhiên. Cặp mắt hắc sắc, cái mũi cao thẳng, môi hình trái tim, quyến rũ động lòng người. Chiếc cằm vẽ thành một đường cong xinh đẹp, ngũ quan hầu như đều hoàn mỹ không một tỳ vết. Thân hình cao lớn dong dỏng, ngay cả mỗi bước đi cũng đều đẹp đẽ vô cùng.

Đẹp đẽ bắt mắt như thế này, tuy cũng đã từng gặp qua không ít người, thế nhưng, Anh Lê và Lý Liên Y vẫn không khỏi phải một phen cảm thán.

Thực sự... Rất đẹp... Đôi mắt hoa đào của anh ta, dường như có thể phát ra luồng điện tê người...

Người thợ làm bánh lại hoàn toàn không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người khác, đem bánh gato cho vào tủ trưng bày rồi rời đi.

“Oa...”

Mãi nhìn theo bóng lưng đang biến mất, Lý Liên Y khẽ kêu lên, không khỏi nhìn lại bản thân mình. Mình dù sao cũng còn chưa trưởng thành, trông thấy một người đàn ông thành thực lại có sức hấp dẫn mê người như vậy, đột nhiên cảm thấy mình thực sự còn quá trẻ con.

Anh Lê mỉm cười, “Liên Y, đừng có quên người đàn ông cực kỳ quyến rũ đang ngồi bên cạnh em đấy nhé.”

Cậu quay sang nhìn anh, Anh Lê cũng rất trưởng thành chín chắn, vừa có phong độ ngời ngời, lại cũng rất... gọi cảm nữa.

Đỏ mặt cúi đầu, Lý Liên Y cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Đứng lên, vươn tay về phía cậu, Anh Lê nói: “Liên Y, chúng ta đi thôi.”

Lý Liên Y ngoan ngoãn để anh nắm tay, rời khỏi quán bar Thiên Xứng Đạo.

Ngồi trên xe, lúc Anh Lê đang thắt dây an toàn cho cậu, Lý Liên Y đột nhiên nói: “Không phải em thấy anh ta tốt đâu...”

Anh Lê mỉm cười, “Tôi biết... Còn ai có thể sánh được với tôi nào?”

26. Chương 26: Pn3

Đại đô thị, 2019.

Anh Lê đang ngồi trong phòng khách, nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếc xe đen có rèm che đang đậu ở đó.

“Mời bọn họ vào được không?”

Lý Liên Y ngẩng đầu khỏi trang báo đang xem, cũng ngược ra ngoài cửa sổ, “Cái này... không hay lắm đâu.”

“Nhưng mỗi lần đều phải chờ ở bên ngoài như vậy, tôi nghĩ...” Anh Lê có chút băn khoăn.

“Tính chất công việc của họ là vậy.”

“Ừm...” Anh ừ dài một tiếng, hơi nhíu mày.

Người ngồi trong xe ngoài kia, là bảo vệ riêng của Lý Liên Y.

Tuy rằng Anh Lê rất ít khi thấy bóng dáng mấy bảo vệ đó, nhưng lại rất quen thuộc với chiếc xe kia.

Dù Lý Liên Y đi đến đâu, cũng đều có người đi theo.

Đây là mệnh lệnh tuyệt đối của gia tộc cậu.

Dòng họ Lý, phú khả địch quốc (giàu ngang cả quốc gia), là hoa thương thế gia nổi danh bậc nhất. Bởi sự giàu có ấy, nên nhất định sẽ có những kẻ có ý đồ xấu muốn gây sự.

Chuyện bắt cóc thì cũng đã từng xảy ra, mặc dù cuối cùng cũng cứu được, nhưng nạn nhân đã bị trói đến mức bị thương, thậm chí còn bị sợ hãi trầm trọng.

Lý gia rất coi trọng đến sự an toàn của người trong gia đình, có chút việc gì xảy đến là đã yêu cầu phía cảnh sát điều người bảo vệ. Bên cạnh đó, Lý thị còn thành lập một công ty bảo vệ riêng, tên “Lôi Đình”.

Bình thường, công ty này không hay nhận nhiệm vụ bảo hộ ở bên ngoài, chủ yếu chỉ phụ trách an toàn cho người trong gia tộc họ Lý.

Theo như Anh Lê biết, thì mỗi người thuộc chi chính của Lý gia, đều có bảo vệ riêng như bóng với hình, vừa đi theo vừa bảo vệ thân chủ.

Mỗi khi Lý Liên Y vào trong nhà anh, bảo vệ của cậu sẽ không đi theo vào, mà ở trong xe tùy thời chờ mệnh lệnh.

Anh Lê hiểu cái cảm giác cả ngày phải ngồi trong một cái xe có rèm che nó như thế nào. Những lúc cùng với Lý Liên Y, cậu sẽ ở lại qua đêm ở chỗ anh, mỗi khi nghĩ đến bên ngoài kia có người đang ngồi trong xe, anh luôn luôn thấy có chút trần trở.

Có lòng muốn mời bọn họ vào nhà, thế nhưng, hiện tại đang cùng Liên Y tình nồng thắm thiết, trong nhà tự nhiên có một người khác, cũng hiểu được là sẽ rất không thoải mái.

Anh Lê có chút mâu thuẫn.

Lý Liên Y ngược lại lại không để ý lắm đến chuyện đó.

Anh nghĩ, chắc cậu đã luyện thành thói quen rồi.

Vì lo lắng này của anh, cậu liền giải thích, “Bọn họ rất chuyên nghiệp, dù cho anh thực sự muốn mời họ, thì họ chắc chắn cũng sẽ lễ phép từ chối. Nghe chị gái nói, bọn họ đều là những nhân tài chuyên nghiệp, đánh đấm, thuật bắn súng đều thuộc hạng nhất. Vậy mới có thể khiến thân chủ hài lòng được, anh hiểu chứ.”

Anh Lê nghe vậy, không thể làm gì khác hơn là bỏ đi ý định trong đầu.

Cuối tuần này, Anh Lê như thường lệ đứng bốn giờ đến trường Đại học Hương Đảo đón người yêu bé nhỏ về nhà, hưởng thụ thế giới của hai người.

Lý Liên Y mặc một chiếc T-shirt và quần jean, lưng đeo túi sách, đang đi về phía anh.

Đằng sau, cách cậu không xa là một người đàn ông cao to đeo kính râm.

Đó là bảo vệ của Lý Liên Y.

Nhìn thân hình của anh ta, Anh Lê cảm thấy người này hình như chưa từng gặp qua. Lúc lên xe, liếc nhìn hình ảnh chiếc xe đi đằng sau qua kính chiếu hậu, anh hỏi: “Liên Y, em đổi bảo vệ à?”

Lý Liên Y cười cười, “Anh nhận ra sao?”

“Vóc dáng có vẻ cao hơn và gầy hơn một chút.”

Cậu cười đáp: “Em đổi bảo vệ với anh ba một chút ấy mà. Công tác của anh ấy cần duy trì tính bảo mật cao, khoảng thời gian ấy thường áp lực rất lớn. Công ty bảo vệ của gia đình em người tương đối nhiều, thường luân phiên công việc với nhau. Đạo này anh ba không đến công ty, nên để bảo vệ của anh ấy đi theo em. Hai bảo vệ trước kia cũng cần nghỉ ngơi một chút. Em đến trường, bọn họ ngày nào cũng phải đi theo, rất khổ cực.”

Chạy được nửa đường, xe của Anh Lê đột nhiên trục trặc, khởi động không lên.

Chiếc xe đen có rèm che phía sau, bước ra một người.

Người đàn ông đeo kính râm đi tới, cúi mình.

Anh Lê quay cửa kính xe xuống, lộ một tia cười áy náy, “Hình như là xe bị hỏng.”

“Vậy thỉnh ngài lên xe kia, chúng tôi đưa ngài trở về. Chiếc ô tô này chúng tôi sẽ đem đi sửa.”

Nghe đối phương sắp xếp chu toàn như vậy xong, Anh Lê cảm ơn, rồi hai người đổi xe.

Ngồi trên xe bảo vệ, đúng là... phong cách chuyên nghiệp có khác.

Không biết họ có súng theo bên người không.

Luật quản lý súng ống đạn dược ở Hương Đảo rất nghiêm ngặt.

Anh đoán rằng, bảo vệ của Lý gia nhất định là có được trang bị súng. Lý thị hẳn phải có quan hệ với cảnh sát, mới xin được giấy phép sử dụng súng.

Mà chính xác là, bọn họ rất cần phải có thứ này bên người.

Thấy Anh Lê cứ nhìn chăm chăm vào người bảo vệ không rời mắt, Lý Liên Y chọc anh một cái.

Người bảo vệ ngồi phía trước hình như cũng để ý thấy điều đó, liền quay đầu lại, gỡ kính râm xuống.

Vậy là Anh Lê có thể thỏa mãn một chút trí tò mò, dù sao, anh cũng đã là người yêu của Lý Liên Y.

Người bảo vệ này, vô cùng anh tuấn, khiến anh kinh ngạc không ít.

Mái tóc ngắn đen tuyền, hai mắt sáng như ánh sao, khí vũ hiên ngang, khiến người khác ngược nhìn, khóe miệng câu dẫn một nụ cười mơ hồ, biểu tình tự nhiên tuấn dật mê người.

Anh Lê thầm nghĩ, người Lý gia dung mạo bất phàm, không nghĩ tới ngay cả bảo vệ riêng cũng xuất sắc như vậy.

Mang theo tâm trạng kinh ngạc không thôi, Anh Lê cùng Lý Liên Y trở về nhà.

Thăng đến lúc xem TV, hai người vẫn còn thảo luận về chuyện bảo vệ.

“Không biết anh ta thích mẫu người nào?” Lý Liên Y nói, “Mấy người bảo vệ hay ra vào nhà lớn đều khá là quen thuộc đối với bác Kim và các chị, nghe mấy chị nói cũng có lần đùa đùa giới thiệu bạn gái cho họ.”

“Chuyện hẹn hò e là không được dễ dàng, vì công việc sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thời gian.” Anh Lê nói.

Lý Liên Y gật đầu, “Đúng vậy, mặc dù có thay phiên nhau, nhưng đại bộ phận thời gian đều là theo sát bên chúng em. Quả thực là ảnh hưởng rất lớn, chắc chắn các cô gái sẽ không thích điều đó.”

Anh nhắc tay ôm cậu vào lòng, “Được rồi, quên chuyện của người ngoài đi, nói một chút về chúng ta nào.”

Lý Liên Y ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lộ một nụ cười vô vàn đáng yêu.

——Toàn văn hoàn——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kha-tang-ky-dac-ai>